KARL MAY JOSÉ MOSELLI

AVENTURIERUL

IUBIRE ȘI HAZARD

TAINELE ORIENTULUI
SAIW-TJALEM

KARL MAY
JOSE MOSELLI

Aventurierul ● Tainele Orientului
Saiw-Tjalem
Extraordinare aventuri în jurul lumii

Orașele prin care eroul romanului are senzaționale aventuri sunt:

- KOTUR — IRAN
- DILMAN — IRAN
- URMIAN — IRAN
- TABRIZ — IRAN
- OPDUBAD — CAUCAZ
- TBILISI — CAUCAZ
- SAMSUN — TURCIA
- AMASIA — TURCIA
- KALSARICH — TURCIA (vechea CESAREEA)
- SIO — TURCIA
- ALEXANDRETA — TURCIA
- ALEXANDRIA — EGIPT

Seria
IUBIRE și HAZARD

Consilier Editorial
MARIA SIMIONESCU

Ediția de față a preluat textul după REGELE BOXERILOR de JOSÉ MOSELLI, Traducere Lia Hârsu, Librăria Editoare I. G. HERTZ București, f.a., Modernizând Ortografia și îndreptând inadvertențele lexicale și stilistice în lumina exigențelor actuale.

KARL MAY
JOSÉ MOSELLI

AVENTURIERUL TAINELE ORIENTULUI SAIW-TJALEM

EXTRAORDINARE AVENTURI ÎN JURUL LUMII

Roman

Editura LOGOS-STAR
București 1994

Coperta de: VASILE SOCOLIUC

ISBN: 973-96372-9-9

Pentru informații și comenzi, contactați-ne la adresa: Editura Logos Star, Str. Intr. Lucaci 3, Ap. 8, Sector 3, tel. 661.76.57

I

În sfârşit, se făcuse ziuă. Cei trei oameni zăriră în jurul lor un şir nesfârşit de creste albe care se profilau pe cerul cenuşiu. Se aflau în mijlocul unei trecători largi mărginită de doi munţi înalţi. Cât vedeai cu ochii nu se zărea nici un semn de aşezare omenească, niciun arbore. Zăpada acoperise orice urmă de potecă. Fulgii se răriseră, dar vântul sufla cu furie. În jurul lor, zăpada avea o înălţime de peste doi metri.

— Trebuie să plecăm de aici cât mai repede, altfel riscăm să fim îngropaţi ! spuse Ormiloff. Ne aflăm într-un fel de pâlnie în care vântul acumulează zăpada.

— Să plecăm ! spuse Marcel, ridicându-se.

Şi, ca să-şi mai dezmorţească membrele îngheţate, el începu să-şi agite braţele şi picioarele cu atâta violenţă, încât tovarăşii lui crezură că înnebunise.

— Dunot ! Ce s-a întâmplat ! întrebă ofiţerul rus, neliniştit.

— Ce să se întâmple ! mi-e frig şi caut să mă încălzesc ! îl lămuri regele boxerilor, râzând.

Cu mare greutate, cei trei prieteni izbutiră să-şi ridice cămilele şi să încalece. După un ceas întreg de sforţări, mica trupă o porni din nou.

Ormiloff nu se înşelase. După ce merseră vreo două ceasuri, fugarii atinseră în sfârşit o parte a defileului unde zăpada era cu mult mai puţin înaltă. Cămilele înaintau mai uşor.

Cam pe la prânz, călătorii zăriră în faţa lor o vale largă, în fundul căreia se profilau acoperişurile unui sat. Trâmbe subţirele de fum se înălţau pe coşuri.

— Casele acestea par să fie întregi, spuse Marcel, după ce privi prin ocheanul lui Ormiloff. După cât se vede nu sunt kurzi pe aici.

— Or fi în schimb turci! observă Perrin.

— Puțin îmi pasă! Mie mi-e foame și sunt înghețat tun! Dacă o fi nevoie să luptăm, nu ne vom da înapoi, în chipul acesta vom avea avantajul să ne încălzim. Dacă vom muri, atunci nu vom mai avea nevoie de nimic. Iar dacă vom învinge, totul va fi în regulă.

— Înainte! strigă Ormiloff. Ai dreptate, Dunot!

— Să mergem! făcu și Perrin.

Cămilele deabia se mai mișcau, deși drumul era oarecum practicabil prin locurile acestea.

La gândul că vor putea în sfârșit, să mănânce și să se încălzească, cei trei tovarăși uitară de toate suferințele îndurate.

În curând ajunseră la primele case ale satului și-și dădură seama îndată — după înfățișarea pașnică a locuitorilor — că nici kurzii, nici turcii nu trecuseră încă pe acolo.

Ormiloff, care vorbea curent limba armeană găsi repede adăpost, cu atât mai mult cu cât agita în fața oamenilor o pungă doldora de bani. O tânără îi îndrumă pe cei trei călători spre singurul han, unde ajunseră imediat. Avură surpriza plăcută să afle că sunt la Kotur, la vreo 90 kilometri depărtare de Urmlah și de-abia acum își dădură seama că trecuseră pe nesimțite frontiera turco-persană. Se aflau, deci, în imperiul Șahului.

Hangiul, un persan caraghios, le spune că nici un picior de turc sau kurd nu călcase vreodată prin Kotur.

Dându-se drept negustori armeni — din spirit de prevedere — Marcel și tovarășii săi rămaseră până a doua zi în satul ospitalier. Pentru mai multă siguranță, Marcel petrecu noaptea în grajd, lângă prizonierul kurd, pe care-l coborâse de pe cămilă, unde stătuse legat tot drumul. Individul, un atlet cu înfățișare de brută, părea a nu-și da seama ce se petrecuse cu el și-și rotea ochii în toate părțile, mârâind cuvinte neînțelese.

Om prudent, înțelegând prea bine că în vremurile acestea tulburi nu e bine să fii indiscret, hangiul — deși văzu prezența prizonierului nu puse călătorilor nici o întrebare cu privire la dânsul.

Şi a doua zi, de cum se luminase de ziuă, Marcel Dunot Ormiloff şi Perrin, sătui, odihniţi, dezgheţaţi, părăsiră Koturul, îndreptându-se spre răsărit, urcând cursul râului Kyril.

Umblau de vreo trei ceasuri când zăriră la orizont o pânză întinsă de apă, care sclipea în bătaia soarelui de iarnă.

— Lacum Urmiah ! spuse Ormiloff, simplu.

— Îmi pare bine ! făcu Marcel Dunot.

Perspectiva de a atinge una din ţintele călătoriei lor spori nerăbdarea celor trei prieteni, care îşi zoriră cămilele la drum. La amiază, prânziră în orăşelul Dilman şi, urmând malul apusean al lacului, se îndreptară spre sud.

Cam pe la ceasurile trei zăriră în depărtare oraşul Urmiah, ale cărei case erau înşirate într-o depresiune largă, la vreo cincisprezece kilometri de lac.

— Iată-ne ajunşi ! strigă Ormiloff. Vezi minaretul acela roşietic—acolo e mânăstirea dervişilor ! spuse el, întinzând braţul spre o moschee al cărei minaret se înalţa deasupra caselor înconjurătoare.

— Vom vedea noi dacă şi pe dinăuntru e tot atât de frumoasă ca pe dinafară ! spuse Marcel. Ia te uită ! Ne ies în întâmpinare... dar... Oh ! Oh ! Atenţie ! Nu prea am poftă să ne înecăm la mal. Ţineţi-vă bine !

Motivul exclamaţiei lui Marcel Dunot era foarte limpede. Nici Perrin, nici Ormiloff nu avură nevoie să-i ceară explicaţii ; la vreo două sute de metri de dânşii, o trupă de călăreţi îşi făcuseră apariţia pe neaşteptate de după cotul şoselei.

Îmbrăcămintea necunoscuţilor avea pecetea celei mai extravagante fantezii : unii purtau uniforme de stofă kaki, alţii din stofe multicolore împănate cu broderii şi alte podoabe. Dar pe cap purtau toţi fesuri de culoare roşu-închis. Erau înarmaţi cu de toate : săbii, pumnale, lăncii, revolvere, pistoale, carabine, puşti. Împreunând toate aceste arme de distrugere, s-ar fi putut reconstitui un sortiment complet al armamentului din urmă cu cincizeci de ani.

Călăreţii erau în număr de vreo cincizeci şi înaintau doi câte doi în trapul căluţilor turcomani.

— Sunt soldaţi persani ! îşi dădu cu părerea Marcel.

— ... turci, completă Ormiloff. Frontiera turco-persană este foarte vag delimitată şi, chiar dacă n-ar fi aşa, aliaţii nemţilor nu prea au scrupule faţă de violarea neutralităţii unui stat.

— Vom vedea! De altfel, n-avem decât să întrebăm de Istfi Lakbar. Dar să nu facem gafe!... Dumneata, Ormiloff eşti bulgarul Lylas. Eu, luptătorul Pucheff. Iar dumneata, Perrin eşti tot bulagr, şi noi te-am ajutat să dezertezi din armata rusă din Caucaz, unde ai fost înrolat cu forţa. Te vei numi... Bradko! E nume bulgar, nu-i aşa, Ormiloff?

— Aproape! răspunse ofiţerul rus, zâmbind.

— Mă numesc Bradko, deci, zise Perrin.

În vreme ce-şi împărţeau rolurile, cămilele lor continuau să înainteze întru întâmpinarea călăreţilor.

Deodată se auziră strigăte:

— Ajutor! fraţilor! Ajutor! Scăpaţi-mă!

Era prizonierul kurd, care, zărind pe călăreţi îşi pusese nădejdea în ei.

— Taci, câine, îi strigă Ormiloff, ameninţător.

— Lasă-l să ţipe, dragul meu, făcu Marcel nepăsător. Asta n-are nici o însemnătate.

Între timp, el se apropie de călăreţi.

— Prieten! rosti Marcel, adresându-se celor doi indivizi care se aflau în capul trupei.

— Cine eşti? întrebă unul din ei, un individ voinic, cu faţa osoasă, încadrată de o barbă lungă, neagră.

— Sunt un prieten de-al vostru, răspunse Marcel, prudent. Vin din Constantinopol să fac o vizită venerabilului dervi Lakbar, din Urmiah.

Călăreţul cu barbă neagră tresări:

— Vii din Constantinopol? întrebă el, bănuitor. Şi cum ai putut răzbate printre trupele porcilor de moscoviţi?

— Am putut străbate graţie hârtiilor pe care mi le-a dat Excelenţa Sa Djemil-Paşa! declară el. Ba am făcut chiar ceva mai mult decât să-i înşel pe ruşi, am adus cu mine un soldat bulgar înrolat cu forţa de moscoviţi şi care mi-a furnizat informaţii preţioase...

— Toate acestea nu-mi spun însă cine eşti! observă celălalt, a cărui atitudine deveni mai împăciuitoare.

— Condu-mă la venerabilul Istif Lakbar; dacă el va crede de cuviinţă, îţi va spune cine sunt. Dar tu cine eşti?

— Eu sunt Mizrahi-bey! Te vom conduce la Istif Lakbar şi vai ţie dacă ne-ai mințit!

— Nu mă tem de nimic! răspunse Marcel Dunot.

— Scăpaţi-mă! Scăpaţi-mă! fraţilor! urlă din nou prizonierul kurd către Mizrahi-bey.

Acesta, devenit bănuitor, încruntă sprâncenele:

— Ce-i cu prizonierul ăsta? răcni el.

— E un mizerabil de kurd, pe care-l voi duce în faţa lui Istif Lakbar, care va hotărî de soarta lui. În munţii Caucazului, el şi complicii lui ne-au atacat şi, pe lângă că ne-au jefuit de două lăzi de mare valoare, pe care eram însărcinaţi să le ducem unui înalt personaj persan, au mai luat prizonier şi ars de viu pe unul din tovarăşii noştrii, venerabilul derviş Munir Glaub.

— Munir Glaub a murit! exclamă Mizrahi-bey.

— Da! Kurzii l-au spânzurat de picioare deasupra unui foc, cu toate sforţările noastre de a-l smulge din mâinile lor. Dar l-am răzbunat şi în noaptea următoare au omorât mai mulţi bandiţi şi l-am făcut prizonier pe acesta.

— Minte! Minte! răcni kurdul.

Mizrahi-bey se înfurie.

— Taci câine! zbieră dânsul la prizonier.

Apoi, întorcându-se spre Marcel:

— Să mergem la Istif Lakbar!

— Să mergem! repetă regele boxerilor.

În vreme ce ei vorbeau, Perrin şi Ormiloff, precum şi călăreţii de sub comanda lui Mizrahi-bey, se opriseră. La porunca colonelului — (bey înseamnă colonel pe turceşte) — trupa se puse în marş, spre Urmiah.

În timpul drumului deabia dacă schimbară câteva cuvinte între ei. Mizrahi-bey se făcea că se ocupă de calul său, dar, pe ascuns, privea cu coada ochiului spre cei trei prieteni.

Mica trupă îşi făcu intrarea în Urmiah şi ajunse curând într-o piaţă triunghiulară mărginită într-o parte de o moschee cu anexele ei, iar în celelalte două părţi de nişte clădiri vaste şi regulate, care semănau cu nişte cazărmi.

Mizrahi porunci oamenilor săi să se oprească. La un semn al lui, unul din ei se apropie de dânsul.

Cei doi turcomani schimbară câteva cuvinte în şoaptă, pe care Marcel nu le putu auzi.

— Veniti acum! spuse el celor trei tovarăşi.

Își îndreptă calul spre o străduță îngustă ale cărei case de lemn se împreunau aproape pe deasupra drumuvui. Marcel, Perrin și Ormiloff îl urmară; în spatele lor leneau șase călăreți cu carabinele în mână: Mizrahi-bey se dovedea a fi un om prevăzător.

În tăcere, colonelul turc străbătu una după alta trei străduțe la fel de înguste, la fel de murdare și ajunse, în sfârșit, într-o esplanadă vastă plantată cu cedri uriași, în mijlocul căreia se înălța o construcție enormă, albă, cu ferestrele nenumărate și care domina un dom flancat de un minaret roz, înalt de aproape patruzeci de metri. Marcel și Perrin își dădură seama că se aflau în fața mănăstirii dervișilor pe care le-o arătase Ormiloff înainte de a intra în Urmijah.

Mizrahi-bey, încetinind mersul, se îndreptă spre o poartă mare de cedru, înnegrită de vreme și împodobită cu arabescuri din fier forjat.

Poarta aceasta, de formă ogivală, avea deasupra o semilună din lemn, care trebuia să fi fost aurită cândva, dar pe care intemperiile o înnegriseră.

Ajuns în fața porții, Mizrahi-bey, fără să coboare de pe cal, lovi de trei ori în tăblia de cedru cu vârful sabiei sale, în vreme ce Marcel, Perrin și Ormiloff așteptau tăcuți în spatele său.

Se scurseră câteva minute într-o liniște desăvârșită.

— Nu prea sunt grăbiți dervișii, murmură Perrin în turcește.

— Și nici ăsta nu prea pare să fie! observă Marcel cu glas șoptit, arătând spre Mizrahi-bey care, într-adevăr, nu manifesta nici o nerăbdare.

Dar deodată se auziră zgomote de zăvoare și o ușiță mică dintr-o tăblie a porții se întredeschise. Un individ mărunțel și gras, un soi de pătrat de carne omenească, înveșmântat cu un caftan alb și purtând pe cap turbanul verde al hangiilor, apăru în deschizătură și mormăi:

— Salut pe fiul tatălui tău, nobile Mizrahi. Allah să împrăștie binecuvântarea asupra ta, cum împrăștie ploaia deasupra pământului uscat de secetă.

— Fie ca regulile tale să fie luate în seamă, o! sfinte Omar! făcu Mizrahi înclinându-se cu respect, încât turbanul său atinse grumazul calului. Ai bunătatea și anunță-l pe prea venerabilul Istif Lakbar că suntem niște oprieteni ai virtuosului Munir Glaub — pe care Allah să-l

binecuvânteze — şi că-i aduce lucruri importante, *cu deosebire nişte turbane.*

— Turbane? făcu dervişul, uimit.

— Da, nişte turbane, preasfinte! Venerabilul Istif Lakbar le aşteaptă cu nerăbdare.

— Mă duc îndată să-l înştiinţez! spuse Omar şi, închizând uşiţa, dispăru în grabă.

— Vai de voi, câinilor, dacă aţi minţit! mârâi Mizrahi bey, învăluind pe cei trei prieteni cu o privire bănuitoare.

— Inimile noastre sunt curate ca a unor copii! spuse Marcel Dunot, cu nevinovăţie.

Persanul nu catadixi să răspundă, dar întoarse capul semnificativ spre cei şase călăreţi care se ţineau la câţiva metri distanţă.

Se scurseseră câteva minute. Poarta rămânea închisă. De teamă să nu se trădeze, Marcel Dunot şi tovarăşii săi nu îndrăzneau să schimbe o vorbă între ei şi găseau aşteptarea prea lungă, cu atât mai mult cu cât sufla un vânt îngheţat.

Stăteau de-acum de vreo jumătate de ceas, când uşiţa se deschise şi făcu loc dervişului. Acesta se apropie de Marcel Dunot şi întrebă:

— Unde este venerabilul Munir Glaub?

— A murit, preasfinte! Dar îţi aduc pe unul din asasinii lui, răspunse regele boxerilor, arătând spre kurdul legat de spatele cămilei.

Omar păli.

— Pe cine ai văzut la Constantinopol? Coboară de pe cămilă şi spune-mi-o la ureche!

Marcel făcu întocmai şi, apropiindu-şi gura de urechea derişului, îi şopti:

— Am văzut pe Excelenţa Sa Djemil Riza-Paşa şi pe maiorul german von Huckmerhrt.

Omar tresări uşor.

— Bine! spune tovarăşilor tăi să coboare şi ei de pe cămile şi să le priponească de cârligele porţii. Veţi lua în spate bagajele pe care le aduceţi pentru venerabilul Istif Lakbar şi mă veţi urma.

— Din păcate, preasfinte, n-aducem, decât un prizonier, unul dintre acei care au omorât în chip laş pe venerabilul Munir Glaub şi ne-au luat toate bagajele.

Faţa largă a dervişului părea că se lungise.

— Dar cel puţin turbanele le ai? întrebă dânsul.

— Le aveam, preasfinte!

— Atunci haideţi! Preavenerabilul Istif vă aşteaptă!

Şi în vreme ce Perrin şi Ormiloff descălecau de pe cămile, Omar se apropie de Mizrahi-bey pentru a-i spune că poate pleca.

Persanul, impasibil, salută cu respect pe derviş şi se îndreptă spre oamenii săi, nu fără a arunca o privire plină de bănuială asupra celor trei prieteni. În fruntea trupei sale, el străbătu esplenada şi se făcu nevăzut.

— Şi cu prizonierul ce facem? întrebă Marcel Dunot.

— Îl voi spânzura! Intraţi!

Regele boxerilor, Perrin şi Ormiloff, după ce-şi priponiră cămilele, trecură prin uşiţa scundă şi pătrunseră într-o curte mare plantată cu cedrii uriaşi.

— Aşteptaţi! le strigă dervişul care rămase afară.

Cei trei tovarăşi se supuseră.

— Vrea să-l interogheze pe kurd! spuse Ormiloff, în şoaptă.

— Ei şi? Am spus doar adevărul, observă Marcel.

Curtea cea mare precum şi clădirile şi moscheea alăturate, păreau pustii. Vântul agita încetişor crengile copacilor şi murmurul lui printre ramuri era singurul zgomot ce se auzea.

După vreo zece minute de aşteptare, dervişul reapăru. Fără să-i privească măcar, Omar îşi desfăcu caftanul şi scoase un soi de uruitoare pe care începu s-o învârtească în mână, de trei ori. La zgomotul produs, ieşiră dintr-o încăpere trei dervişi, tot atât de scunzi ca Omar şi îmbrăcaţi la fel. Ei se apropiară. Dervişul le ţinu un mic discurs în limba persană, care, după-cât se părea, îl privea pe persan. Imediat, dervişii, ieşiră din curte.

— Acum, să mergem! porunci Omar adresându-se lui Marcel şi tovarăşilor săi.

În tăcere, cei trei păşiră pe urmele lui, traversară curtea şi trecură printr-o portiţă din zidul moscheei şi care dădea într-un gang nesfârşit cu pereţii văruiţi.

Gangul acesta era luminat de nişte lămpi minunate de aramă, atârnate în tavan. O căldură plăcută, de calorifer, îi împresura. Nu se auzea alt zgomot decât acela făcut de paşii celor trei prieteni, căci Omar purta sandale cu talpa de stofă.

Gangul ducea spre o scară îngustă de marmură, cu balustrada admirabil sculptată, adevărată dantelă de piatră. Dervişul începu să urce treptele, după ce se încredinţă că oaspeţii săi îl urmau. Construită în spirală, scara ducea, la vreo douăzeci de metri de sol, într-o sală rotundă, luminată de o lampă în plafon. Patru uşi de paltin erau aşezate în cruce.

Omar se îndreptă spre una din ele şi-şi puse în funcţiune uruitoarea. O lovitură de gong îi răspunse. Uşa, mişcată de o mână nevăzută, se deschise în lături, iar în locul ei apăru o perdea groasă pe care dervişul o dădu la o parte, făcând semn celor trei prieteni să treacă.

Aceştia se supuseră şi intrară într-o încăpere aproape goală, cu pereţii de piatră; pe podeaua de cedru era întins un covor uzat, apoi mai era o sobiţă de aramă în care ardeau cărbuni şi un scaun.

Pe covor stătea ghemuit un individ înalt, negru şi uscat ca un arac de vie, cu nasul subţire, ochii strălucitori şi trupul învelit într-un burnus cenuşiu. Mâinile-i osoase învârteau un şirag de mătănii.

În faţa lui, pe un scaun, un alt individ, blond, cu faţa rotundă, rasă şi cu ochelari în ramă de aur, se ţinea ţeapăn de parcă-ar fi fost tăiat în lemn. Pe cap avea o căciuliţă de astrahan şi purta uniformă de ofiţer persan. Dar Marcel Dunot nu se lăsă înşelat de aparenţe şi recunoscu într-însul un neamţ pur sânge.

După ce Marcel şi tovarăşii lui intrară, Omar închise uşa şi se înţepeni în spatele ei, rămânând în picioare, cu capul aplecat, braţele în jos, într-o atitudine de profund respect.

Blondul cu cap de neamţ se întoarse şi ochii săi verzui fixau pe cei trei prieteni, dindărătul ochelarilor. Individul celălalt, cu chipul negru şi uscat, continua să-şi învârtească mătăniile, ca şi cum n-ar fi văzut şi auzit nimic. Se scurseră cinci minute în cea mai profundă tăcere.

În sfârşit, individul cu mătăniile mormăi câteva cuvinte ca pentru dânsul şi, ridicând capul, străpunse pe Omar cu o privire întrebătoare şi imperioasă.

— Iată! O! Preavenerabile Istif Lakbar, pe cei trei călători care doresc să vorbească cu Preaînălţimea Ta! spuse dervişul cel mărunţel.

— Bine! Poţi pleca!

Omar se înclină până la pământ şi ieşi pe uşă. Aceasta se închise ermetic în urma lui.

— Ce doriți voi, o! fraților? întrebă Istif Lakbar, adresându-se celor trei prieteni.

Marcel Dunot își duse mâna la frunte în semn de respect.

— Am venit aici o! Lumină a Credincioșilor — spuse el în arăbește, — pentru a-ți aduce un mesaj care trebuie să-ți fie predat personal și în mod discret.

Și în timp ce vorbea, regele boxerilor își îndreptă ochii spre ofițerul persan cu cap de neamț, care continua să-l privească cu multă curiozitate.

Istif Lakbar ezită puțin. Apoi își întoarse capul spre neamț. Acesta îl învrednici cu o privire imperioasă. Șeful dervișilor din Urmiah strânse buzele, cu furie, și se adresă lui Marcel:

— Poți vorbi fără teamă, o! fiule! Înțeleptul Immerstrack-Khan este un alter-ego al meu. Vorbește, deci!

— Voi îndeplini dorința ta, venerabile Istif, spuse regele boxerilor. Află deci că vin de la Stambul, unde Excelența sa Djemil Pașa m-a însărcinat cu o misiune către tine. Am plecat acum o lună împreună cu prietenul meu Kylas — Marcel arătă spre Ormiloff — și cu preavenerabilul Munir Glaub.

Dar, nenorocire! Totul e scris dinainte în Cartea Destinului și noi mergem spre sfârșitul nostru fără să ne dăm seama de aceasta. Alah a îngăduit ca niște bandiți mizerabili să ne atace în munții Caucazului. Munir Glabu a fost răpit de aceste spurcăciuni și ars de viu. Noi n-am fost în măsură să-l salvăm. Trei cufărașe care ne-au fost încredințate de Excelența sa Djemil-Pașa, au căzut și ele pradă acestor câini blestemați. Dar nu ne-am pierdut curajul cu ajutorul lui Alah am izbutit să punem mâna pe unul din mizerabilii aceștia. L-am încredințat viteazului Mizrahi-bey, care ne-a adus în fața ta! Interoghează-l și el îți va da amănunte asupra martiriului preasfântului Munir-Glaub.

În vreme ce Marcel vorbea, Istif Lakbar stătea nemișcat ca o statuie.

— Dar ce-mi aduci? întrebă el. Și cum te numești?

— Mă numesc Pucheff și sunt bulgar, din Xanti. Tatăl meu s-a convertit la adevărata religie și acesta este motivul pentru care servesc Turcia, cum se cuvine s-o facă un adevărat musulman.

— Iată-l şi pe prietenul meu Kylas, care e şi dânsu de aceeaşi credinţă Şi ăstălalt — Marcel îl arătă pe Perrin — e bulgar şi e pe cale să devie un drept-credincios. Câinii de moscoviţi l-au înrolat cu forţa în armata lor. Când treceam prin Ardhamish, o patrulă rusească ne-a surprins şi ne-a făcut prizonieri. Dar acest om bun, Bradko, ne-a recunoscut îndată că suntem fraţi de-ai lui, ne-a eliberat şi am fugit împreună

— Munir Glaub, îl iubea foarte mult !

Istif Lakbar nici nu clipi. El cunoştea de-acum toate aceste amănunte, căci Marcel le povestise lui Omar. Dacă-l lăsase, totuşi, să vorbească pe pretinsul Pucheff, o făcuse numai ca să se încredinţeze dacă era de bună credinţă.

— Ce mi-aduci, Pucheff? întrebă el din nou.

— Dumnezeu e mare şi puternic, Istif Lakbar ! pronunţă Marcel cu gravitate. Graţie puternicei sale protecţii, am putut salva turbanele pe care Excelenţa sa Djemil-Paşa ne-a poruncit să le predăm generalului Orahim Luftir, la Tabriz. Dar, deoarece înţeleptul Munir Glaub ne-a spus că ar fi mai bine să ţi le încredinţăm ţie, am găsit de cuviinţă să-i urmăm sfatul şi iată-ne acum în faţa ta !

Din ochii negri ai şefului dervişilor ţâşni o flacără vie.

— Dă-mi turbanele ! spuse dânsul.

Marcel Dunot se execută şi începu să-şi desfăşoare legătura din jurul capului. Perrin şi Ormiloff făcură la fel şi toţi trei depuseră turbanele pe podeaua de cedru, la picioarele dervişului.

Fără să-şi piardă calmul, Istif Lakbar apucă fâşiile de mătase şi le examină cu atenţie.

— Djemil-Paşa ne-a recomandat să-l sfătuim pe generalul Ibrahim Luftir să înmoaie aceste turbane într-o soluţie de apă amestecată cu zeamă de lămâie, — se grăbi să spuie regele boxerilor.

— Zeamă de lămâie? — repetă Istif Lalbar.

— Da, preasfinte !

Marcel observă că şeful dervişilor se schimbă puţin la faţă. Întorcându-se către Immerstrack-Khan el îi şopti câteva cuvinte pe care ceilalţi nu le putură auzi.

Ofițerul persan cu cap de neamț încruntă din sprâncene, ridică din umeri și mârâi ceva. Istif Lakbar ridică capul și, fără să răspundă, frecă în mâini mătasea celor trei turbane.

— Altceva nu ți-a mai dat Djemil-Pașa ca să înmânezi generalului Ibrahim-Luftir? întrebă dânsul.

Marcel Dunot se aștepta la această întrebare. După toate aparențele, dervișul aștepta bani din partea comitetului „Uniune și Progres".

— Nimic! răspunse falsul Pucheff, suspinând. Excelența sa ne-a recomandat numai să predăm cufărașele în bună stare. Dar Alah n-a îngăduit aceasta.

— Banii erau înăuntru, e limpede! mormăi Immerstrack-Khan. Ca și cum n-ar fi fost mai simplu să-i trimită prin Afganistan!

Marcel Dunot auzi vorbele lui, dar nici un mușchi nu tresări pe fața sa. Istif Lakbar nu răspunse, părând preocupat.

— Aș dori să știu ce spun frații din Stambul! murmură el, în cele din urmă.

Figura lui Immerstrack-Khan exprimă un dispreț adânc. Neamțul, ca și cum chestiunea nu l-ar fi interesat, scoase o țigară groasă din buzunar și o aprinse, în vreme ce Istif Lakbar întinse brațul și trase de un șnur de mătase verde, care șerpuia pe podea, lângă el. După un minut ușa se deschise și apăru un derviș.

Istif Lakbar îi porunci să aducă un lighean, apă și lămâi. Individul se retrase imediat. Reveni în curând însoțit de doi negri uriași, dintre care unul ducea un lighean de pământ umplut cu lămâi, iar celălalt o cană plină cu apă.

Lămâile fură tăiate și stoarse.

— Spuneai jumătate lămâi și jumătate apă, Puceff? se adresă Istif Lakbar lui Marcel Dunot. Ești sigur că nu te-ai înșelat?

— Absolut sigur, înțeleptule Istif!

Amestecul era gata și cele trei turbane fură înmuiate în lichidul acidulat. Dervișul și cei doi negri ieșiră. Ușa se închise în urma lor.

Istif Lakbar, plin de curiozitate, se aplecă deasupra ligheanului, în speranța că va vedea ivindu-se pe mătase, comunicarea pe care i-o făcea Comitetul „Uniune și Progres". Dar așteptarea lui fu zadarnică, firește, căci mis-

terloasa scriere nu apărea decât sub influența cristalelor verzui care rămăseseră în cufăraș.

— Nimic! murmură dânsul, după ce rămase, timp de zece minute, ațintit cu ochii în lighean.

Immerstrack-Khan ridică din umeri pentru a doua oară.

— Eram sigur, spuse dânsul, după ce dădu drumul unui nor de fum din țigară. Cei din Comitetul „Uniune și Progres" nu-s imbecili. Căci ar fi o idioție din partea lor dacă ar fi încredințat secretele noastre acestei brute.

— Ia gândiți-vă! Dacă zeama de lămâie ar fi fost de ajuns ca să facă să apară scrierea, comunicările de pe turban ar fi fost la îndemâna aducătorilor.

— E simplu! Cufărașele trebuiau să conțină o sare care se combină cu acidul lămâilor...

— Trebuie să interogăm pe mizerabilul acela de kurd! Poate să dăm de urma cufărașelor cu ajutorul lui! fu de părere șeful dervișilor.

Un rânjet ironic schimonosi gura lui Immerstrack-Khan.

— Ar fi să căutăm un ac într-un car cu fân! spuse el. Nu ne rămâne alta decât să telegrafiem la Kum ca să-i previe pe cei din Constantinopol că mesagerii au sosit, dar fără cufărașe. Faimosul acela de Munir Glaub este un imbecil, Istif Lakbar.

— Dar a murit!

— Ei și? Trebuia să vie aici, nu să moară! Principalul e să-ți îndeplinești misiunea, restul nu interesează!

— Fără bani nu vom ajunge departe! murmură Istif Lakbar, cu un aer preocupat.

— Mai am doar vreo 90.000 krani la bancă, spuse Immerstrack-Khan.

— Și eu care i-am făgăduit 200.000 lui Ibrahim Luftir făcu Istif Lakbar.

— Să mai aștepte! spuse neamțul.

— Nu, nu va aștepta. Generalului puțin îi pasă de turci și chiar de germani. Dacă e de partea noastră, asta e numai pentru că are nevoie de bani. Dacă nu-i dăm, ne va părăsi și va căuta să se dea de partea englezilor.

Cu un gest de furie, Immerstrack-Khan aruncă țigara cât colo.

— Şi ce vrei să fac eu? Dacă Ibrahim ne va trăda, Germania e puternică şi-l va face să plătească scump trădarea.

— Germania este departe, Immerstrack-Khan! observă şeful dervişilor.

Neamţul nu răspunse.

— Trebuie să mergem la generalul Ibrahim, preasfinte? întrebă Marcel Dunot, care nu pierduse un cuvânt din toată conversaţia asta interesantă.

Istif Lakbar părea să nu fi auzit. Marcel nu mai insistă! Timp de câteva minute domni tăcere.

— Trebuie să-l laşi să mai aştepte pe Ibrahim! spuse în cele din urmă Immerstrack-Khan.

— Cum asta? întrebă dervişul, privindu-l pe neamţ.

— Ascunzându-i adevărul asupra celor petrecute. Voi pleca la Tabriz şi voi devansa data afacerii; o dată lucrurile pornite, Ibrahim va fi prea compromis pentru a-şi schimba atitudinea.

— Trebuie să-i prevenim pe fraţi.

— Da şi să-i retrimitem pe oamenii aceştia la Stambul. — Ei, aţi auzit, voi ăştia, vă vom trimite înapoi la Stambul!

Cuvintele acestea erau adresate lui Marcel şi tovarăşilor săi.

— Fără să ne fi plătit, venerabile Istif? întrebă cu nevinovăţie regele boxerilor. Maiorul Von Huckmerhrt ne-a făgăduit că ne veţi achita ceea ce ni se cuvine.

— Cunoşti pe maiorul von Huckmerhrt? strigă Immerstrack-Khan, sărind ca ars.

— Îl cunosc! răspunse regele boxerilor. Ba mi-a dovedit chiar prietenie. Mi-a făgăduit că la întoarcerea mea la Stambul mă va lua cu el în Bulgaria, ca ataşat la legaţiunea germană din Sofia.

— Pe tine? sări Immerstrack-Khan, nevenindu-i să creadă.

— Da, pe mine! Vorbesc franceza, germana, araba! declară Marcel, fără teamă de a fi dezminţit. Am făcut multe servicii maiorului. Şi el mă cinstea cu încrederea sa. De la el ştiu că dumneavoastră sunteţi directorul lui Deutsche Bank din Teheran. Mai ştiu. ... că mânăstirea asta ascunde într-însa arme şi muniţii şi că în subsolul sucursalei lui Deutsche Bank din Urmiah se află de asemenea arme.

Immerstrack Khan nu răspunse pe dată. Revelaţiile lui Marcel Dunot-Pucheff îl uluiseră. El era convins acum de intimitatea care exista între maiorul von Huckmehrt şi pretinsul Pucheff. Un rânjet, ironic şi binevoitor în acelaşi timp, apăru pe faţa lui rubicondă.

— Te cred, Herr Pucheff, spuse el în germană. Ai făcut bine că m-ai avertizat căci aveam de gând să te spânzur, împreună cu tovarăşii dumitale.

Dar ia spune, e adevărat tot ce-ai spus idiotului acesta bătrân? Oh! fii fără grijă, nu ştie o boabă nemţeşte.

— Aproape..... făcu Marcel surâzând — afară de faptul că bănuiesc că Munir Glaub este acela care ne-a trădat. Dar, fiindcă ştiam că sunt pricteni, n-am îndrăznit s-o spun!

— Ah! Turcii şi persanii ăştia sunt toţi o apă! făcu neamţul. Îţi voi da prilejul să asişti la o adunare a dervişilor. Vei vedea unde am ajuns cu preparativele şi vei putea raporta maiorului von Huckmehrt rezultatul sforţărilor mele.

— Să nu aveţi grijă, Herr Immerstrack! făgădui Marcel.

Directorul lui Deutsche Bank din Teheran oftă din adâncul pieptului.

— Totul va fi bine! spuse el adresându-se lui Istif Lakbar. Vom devansa momentul începerii acţiunii. Voi trimite 50.000 krani generalului Ibrahim, promiţându-i restul odată cu sosirea mesagerilor noştri. Şi mâine, oamenii aceştia vor pleca înapoi la Stambul. Îi vom aduce la reuniunea noastră de astă-seară ca să poată face mărturie de felul cum se lucrează aici, ceea ce va determina pe cei din Comitet şi de la Ambasadă să ne trimită fonduri cât mai curând. Dacă lucrurile merg cum trebuie, armata germană va fi peste două luni la Teheran.

— Facă-se voia lui Alah! murmură dervişul, bătându-şi mătăniile.

Immerstrack ceru lui Marcel amănunte asupra celor ce se petreceau la Constantinopol şi mai cu seamă asupra maiorului von Huckmehrt. Regele boxerilor satisfăcu din plin curiozitatea financiarului neamţ. El îi vorbi de Enver-Paşa, de Talaat-bey, de Djemil-Reza, de Comitetul „Uniune şi Progres", cu atâta competenţă încât Immer-

strack-Khan rămase convins de relaţiunile înalte ale presupusului spion bulgar.

— De altfel, încheie Marcel, nu-s decât pe jumătate bulgar, mama mea a fost germană. Ea se numea Dorotheea Puzler.

— Ah! Puzler? Puzler? strigă Immerstrack, cunosc familia asta. Am avut de prieten un agent al serviciului secret care lucra în Anglia.

— Sub numele de Fairfield — completă Marcel, surâzând — era un văr de-al mamei mele.

— Aşa! Şi unde e dânsul acuma?

— În Olanda, cred.

Immerstrack-Khan simţi că devine prietenul pretinsului bulgaro-neamţ şi-i spuse că, din director al lui Deutsche Bank din Teheran, devenise colonel în armata persană, ba se convertise chiar la islamism, ceea ce-i îngăduia să facă o propagandă şi mai activă în favoarea Germaniei.

În vreme ce Marcel Dunot şi Immerstrack-Khan îşi făceau confidenţe, Istif Lakbar plimba mătăniile între degetele sale osoase, mormăind cuvinte neînţelese.

Immerstrack-Khan îi întrerupse ocupaţia pioasă pentru a-i raporta unele amănunte pe care i le comunicase Marcel Dunot-Pucheff, asupra comitetului „Uniune şi Progres". La drept vorbind, neamţul şiret, mai adăuga câte ceva de la dânsul, între altele, faptul că vestitul comitet constituise la Angora — de acord cu Marele Stat Major german — o puternică armată, care nu va întârzia să invadeze Persia.

— O armată puternică de 100.000 de soldaţi, nu-i aşa, domnule Pucheff? îl întrebă neamţul pe Marcel că să dea mai multă greutate afirmaţiilor sale.

— Exact, 100.000! întări regele boxerilor. Şi vreo 500 de tunuri pe puţin. Dar totul e ţinut în secret încă. Nu trebuie divulgat nimic, căci vrem să-i surprindem pe Ruşi.

— Oricât ar fi de secret se grăbi să adauge Immerstrack, putem totuşi, să-l informăm pe generalul Ibrahim Luftir ca să-l îmboldim la lucru.

— Ar prefera bani! murmură şeful dervişilor.

— Cuvântul Germaniei face mai mult decât aurul! îl asigură cu gravitate Immerstrack.

Glasul piţigăiat al unui muezzin, care îi chema pe dervişi la rugăciune, le întrerupse conversaţia.

Immerstrack-Khan se ridică.

— Te părăsim, venerabile Lakbar! îi spuse el dervişului. Astă seară vom fi la adunarea fraţilor.

— Nu! i-o tăie scurt Istif Lakbar. Vreau să le vorbesc şi eu celor trei mesageri. Îi vei revedea diseară. Pleacă!

Directorul lui *Deutsche Bank*, care se îndreptase deja spre uşă, se opri deodată.

— Vrei să-i reţii pe cei trei oameni la tine? întrebă el. Lasă-mi-i însă cel puţin pe acesta, e un prieten al familiei mele.

— Tocmai de el am mai multă nevoie, dragă Immerstrack-Khan! Tu i-ai vorbit în limba ta, eu vreau să-i vorbesc într-a mea. Pleacă!

O undă de mânie trecu pe faţa rubicondă a neamţului. Dar el se stăpâni.

— Să nu spui nimic care ar putea să-i slăbească încrederea în puterea Germaniei îi spuse în nemţeşte lui Marcel Dunot.

Din ochi, regele boxerilor încuviinţă.

— Facă-se voia ta, Istif Lakbar! spuse directorul lui *Deutsche Bank*, înclinându-se.

Se îndreptă spre uşă şi dispăru îndărătul ei.

Şeful dervişilor înălţă capul.

— Ce i-ai spus neamţului ăla, câine? i se adresă lui Marcel Dunot. Repetă-mi întocmai, şi nu uita că pot face să fi tras în ţeapă.

Regele boxerilor se cam aşteptase la această izbucnire.

— Nu i-am spus altceva, prea sfinte, decât ceea ce ţi-am repetat ţie. Ba nici nu i-am spus tot ce ştiam: eu sunt un servitor credincios al Islamului.

— Ce ştii?

— Ştiu că germanii nu-s atât de puternici pe cât se laudă şi că vor să servească poporul adevăratei Credinţe. Dar nu vor izbuti.

— Nu, nu vor izbuti! răcni şeful dervişilor, strângând în mână mărgelele mătăniilor de parcă ar fi vrut să le strivească. Ne vom servi de ei aşa cum se serveşte

călăreţul de cal. Ei sunt puternici. Dar şi câinele este puternic: latră, muşcă, sfâşie, — dar nu e decât câine!

— Nu e decât câine! repetă Marcel Dunot.

Liniştit puţin, şeful dervişilor îl copleşi pe Marcel cu întrebări asupra celor ce văzuse la Constantinopol, asupra comitetului „Uniune şi Progres", armatei turceşti, asupra Bulgariei. Marcel răspunse cu prudenţă, dar conform dorinţelor dervişului, — adică afirmând că turcii erau de neînvins.

După Pucheff, veni rândul lui Kylas-Ormiloff şi a lui Bradko-Perrin. Cei doi prieteni, confirmară în totul declaraţiile celuilalt.

Erau ceasurile trei după-amiază când curiozitatea şefului dervişilor fu, în sfârşit, satisfăcută. Marcel şi tovarăşii săi, lihniţi de foame, văzură pe Istif Lakbar trăgând de şnurul soneriei.

— Sunteţi oaspeţii mei până la plecare! spuse el. Vi se va da de mâncare şi o odaie să vă odihniţi. Nu veţi duce lipsă de nimic.

„Cu alte cuvinte suntem prizonieri!" se gândi Marcel.

N-avu vreme să cugete prea mult timp asupra celor spuse de Istif Lakbar, căci uşa se deschise aproape imediat şi Omar îşi făcu apariţia.

— Condu pe aceşti oameni în Cartierul Portocalilor. Răspunzi de dânşii! porunci şeful dervişilor.

Omar, care se prosternase când intră în odaie, se ridică şi făcu semn celor trei oaspeţi să-l urmeze.

Apoi, ieşiră împreună şi coborâră scara de marmură. Ajunşi la parter străbătură ganguri nesfârşite şi pătrunseră în sfârşit într-o curticică pătrată, mărginită de o parte de zidul unei moschei, de celelalte trei părţi de clădiri presărate cu ferestre nenumărate.

Fără să spună un cuvânt, Omar traversă curtea şi se îndreptă spre una din uşile din ogivă pe care o deschise. Ea dădea într-un gang cu pereţi văruiţi. Dervişul merse până la una din numeroasele uşiţe pe care o împinse cu piciorul.

— Aici e! spuse el simplu.

Marcel Dunot, Ormiloff şi Perrin trecură înaintea lui şi intrară într-o încăpere mică, mobilată — dacă putem zice astfel! — cu o rogojină, câteva piei de oaie şi... o narghilea. Nu exista nici o fereastră. Un lampion de pământ, prins de tavan, lumina încăperea.

— Acum vă voi aduce de mâncare! spuse Omar, şi se retrase.

— Nu prea ne bucurăm de lux aici! făcu Marcel.

— Nu e nici măcar broască la uşă! observă Ormiloff.

— Să ne aşezăm, vom vedea noi, conchise regele boxerilor, lăsându-se pe una din pieile de oaie.

— Şi nici calorifer n-avem! mormăi Ormiloff, clănţănind din dinţi.

— Nu face nimic! Că doar nu vom prinde mucegai aici! răspunse Marcel.

Se scurseră câteva minute în tăcere; uşa se deschise în sfârşit şi Omar îşi făcu apariţia. Dervişul ţinea într-o mână o cană şi-n alta o strachină cu un fel de zeamă gălbuie în care înotau boabe de mazăre. Aşeză totul în mijlocul odăiţei, spunând:

— Dacă mai aveţi nevoie de ceva n-aveţi decât să strigaţi: Omar! şi voi veni. Poftă bună, fraţilor!

Şi fără să mai aştepte vreun răspuns se făcu nevăzut.

— Cel puţin n-avem a ne teme de indigestie! îşi dădu cu părerea Marcel.

Zeama din castron n-avea nimic apetisant într-însa. Dar prietenii noştri erau prea înfometaţi ca să mai facă nazuri. Ei se instalară în jurul castronului de lut şi, cu degetele, începură să înfulece. Câteva bucăţi de carne de oaie rătăcite în fiertura de mazăre, fură binevenite.

„Masa" fu repede terminată. De bine, de rău, cei trei prieteni îşi făcură pregătirile pentru dormit. Nici unul din ei n-avea chef de vorbă; uşa întredeschisă şi avertizarea lui Omar că putea fi chemat oricând, îi dădură de înţeles lui Marcel că erau spionaţi.

— Acum trebuie să ne aşteptăm să-i vedem venind, spuse regele boxerilor, şi trântindu-se pe rogojină începu să sforăie imediat.

Perrin şi Ormiloff îl imitară.

Somnul lor trebuie să fi fost adânc, căci după un ceas, nici unul nu se trezi când uşa celulei se deschise. Doi oameni intrară: Omar şi Istif Lakbar. Primul ducea o lampă mare cu petrol pe care o aşeză pe rogojină.

— Scotoceşte-i repede! porunci şeful dervişilor, în şoaptă.

Micul Omar se supuse. În mai puţin de zece minute el îi dezbrăcă de haine, de ghete, până şi de cămăşi. Nici

unul din cei trei nu mişca. Narcoticul, pe care-l absorbiseră o dată cu ciorba de mazăre, trebuie să fi fost foarte puternic.

După ce-i dezbrăcase până la piele, Omar începu să le examineze veştmintele, cercetă tălpile ghetelor şi nu găsi la dânşii decât hârtiile care-i fuseseră date lui Marcel Dunot de către Djemil-Paşa, apoi câteva piese de aur, puţin tutun, revolvere, un ochean şi o lampă electrică de buzunar.

— Asta-i tot? întrebă Istif Lakbar, după ce examină la rândul său obiectele.

— Tot! preavenerabile!

— Eşti sigur?

— Sigur! prea sfinte Lakbar!

— Mai cercetează puţin!

Supus, dervişul reîncepu investigaţiile şi mai descoperi o periuţă de dinţi în buzunarul lui Ormiloff.

În faţa acestui rezultat, Istif Lakbar rămase gânditor câtva timp.

— Poate c-au spus chiar adevărul, Omar! murmură şeful dervişilor.

— Dacă o crezi tu, se vede că-i aşa preavenerabile!

— Îmbracă-i!

Dervişul ascultă. În timp ce era ocupat cu această îndeletnicire, Istif Lakbar îşi dădu cu părerea:

— Da, n-au mințit! Vin într-adevăr din Stambul. Îi voi retrimite, Omar! Vor duce mesajul meu către Omar!

— Îndată, venerabile Lakbar!

Şi aşezându-se pe rogojină, cu picioarele încrucişate, Omar scoase din buzunar o cutiuţă în care se aflau cele necesare pentru cusut. Desfăcu imediat vesta lui Marcel Dunot şi introduse între stofă şi căptuşeală un pătrat de pânză verzuie, mare cât o batistă şi acoperit cu caractere arabe pe toată suprafaţa.

Istif Lakbar avu un surâs fugar.

— Acuma, blestematul acela de Immerstrack poate să trimită oricâţi mesageri va pofti. Graţie acestei scrisori, Comitetul şi Seikul Islam vor cunoaşte adevărul asupra forţelor germane în Persia, ca să se poată debarasa de ele atunci când nu vor mai fi necesare Islamului.

— Înțelepciunea ta este mare, o! Lumină a credincioșilor. Dar cum să-l înștiințăm pe Djemil-Pașa că acest blestemat aduce un mesaj cu el?

— Ești un prost, Omar! Voi spune lui Pucheff să-l înștiințeze pe Djemil-Pașa că brațul drept tot mă doare încă — asta-i o frază convențională pentru a-i da de știre că mesagerul poartă asupra lui o scrisoare din partea mi.

— Înțelepciunea ta e fără margini, Preavenerabile!

Tot vorbind, Omar își terminase treaba. Vesta lui Marcel Dunot, cusută la loc cu multă îndemânare, nu mai păstra nici o urmă din operația îndeplinită.

— Am terminat, sfinte Lakbar! spuse dervișul.

— Să mergem!

Cei doi persani ieșiră din odaie, luând lampa cu dânșii. Marcel și tovarășii săi continuau să doarmă.

Regele boxerilor se trezi cel dintâi. Își întinse membrele și căscă cu zgomot. Îl dureau șalele, capul îi era greu și simțea amar pe cerul gurii. Se ridică și cu o lovitură de picior deschise ușa.

— Nu-i niciun pic de aer în baraca asta! mormăi dânsul, crezând că indispoziția se datora neaerisirei.

Neauzind nici un zgomot pe gang, scoase capul afară.

Dar după câteva clipe se deschise o ușă din apropiere și în cadrul ei își făcu apariția Omar. Dervișul aducea altă strachină cu fiertură de mazăre.

— Cât e ceasul, milostive Omar? întrebă Marcel.

— Nouă! răspunse piticul, iuțindu-și pașii.

Marcel Dunot intră în odaie și-i strigă tovarășii. Dar aceștia dormeau tun. Deabia după ce-i zgâlțâi cu putere, regele boxerilor izbuti să-i trezească. Cum deschiseră ochii, Perrin și Ormiloff se plânseră de dureri de cap.

— Nu mai vorbiți franțuzește, băieți! le spuse Marcel.

Omar, după ce puse strachina jos, rămase în celulă.

— Dar ce limbă vorbesc prietenii tăi, Pucheff? întrebă el.

— Bulgara! spuse Marcel nepăsător.

— Aha! De aceea n-am priceput nimic. Dar mâncați repede, fraților, trebuie să vă duc la adunarea alor noștri.

Îndată! răspunse Marcel Dunot.

Deși nu le era foame de loc — soporificul absorbit contractându-le stomacurile — cei trei prieteni, de teamă să nu slăbească, înghițiră ciorba până la ultima picătură

— Suntem gata! spuse regele boxerilor, pentru toţi.

— Să mergem! făcu Omar.

Cei trei tovarăşi porniră după el şi ajunseră în curticica pătrată. O străbătură, apoi intrară într-un gang boltit. De aici, dădură pe o scară strâmtă şi abruptă cu treptele făcute din cărămizi, roase de vreme. Lumânări de ceară, înfipte din loc în loc, în scobiturile pereţilor, răspândeau o lumină roşiatică.

Cei patru oameni coborâră în tăcere, unul după altul. Pe măsură ce înaintau spre măruntaiele pământului, temperatura creştea. Dar scara aceasta părea să nu aibă sfârşit. Marcel Dunot care mergea în urma lui Omar, număra treptele. La a 153-a dădură, în sfârşit de un loc strâmt, acoperit cu noroi smântânit.

— Urmaţi-mă! spuse Omar, scurt.

Băieţii se supuseră. Subterana mergea în pantă dulce. Se simţea o umezeală care te pătrundea până la oase. Picioarele li se înfundau până la glezne în noroi. Firişoare de apă se scurgeau din bolta de cărămizi şi lumânările înfipte în pereţi deabia puteau arde în atmosfera aceasta saturată de umezeală. Flăcările lor luminau exact atâta cât să nu-ţi frângi gâtul.

Timp de trei sferturi de ceas, mica trupă înainta încetişor. Subterana, după ce făcea câteva coturi, se oprea în faţa unei porţi de fier mâncată de rugină. Omar învârti vreo şapte foraibere şi enorma placă de fier se roti, dând la iveală o a doua scară, mai abruptă şi mai dărăpănată ca cea dintâi.

— Treceţi! se adresă devişul celor trei prieteni.

— Dar unde ne aflăm aici? întrebă Marcel cam intrigat, făcându-se interpretul curiozităţii celorlalţi doi.

— Dedesubtul lacului Urmiah, răspunse Omar.

Regele boxerilor rămase mut de uimire, dar trecu, urmat de Ormiloff şi Perrin.

Dervişul coborî şi el în urma lor, în vreme ce poarta se închise de la sine, fără zgomot.

Scara aceasta avea numai douăzeci de trepte şi se sfârşea într-o galerie largă, betonată, — lipsită de umezeala celei dintâi — şi în care se aflau, aşezaţi pe o bancă doi mulatri uriaşi, îmbrăcaţi cu pantaloni bufanţi şi caftanel din piei de cămilă. La vederea celor patru oameni ei se ridicară, ducând mâinile la brâu, de care aveau atârnate pumnale. Dar recunoscându-l pe Omar, se liniştiră.

— Sclavii aceştia sunt muţi : li s-au tăiat limbile. În felul acesta ne-am asigurat de discreţia lor, spuse dervişul, cu tonul cel mai firesc din lume.

Galeria se lărgea din ce în ce mai mult. Era luminată de lumânări aşezate în nişe felinare. Cei patru oameni o străbătură repede, păşiră printr-o uşă de lemn, a cărei cheie o avea Omar şi pătrunseră într-un soi de pivniţă vastă, boltită, plină cu lădiţe şi butoiaşe aşezate cu grijă unele peste altele.

— Or fi provizii, te pomeneşti ! îşi dădu cu părerea Marcel.

— Nu ! Praf de puşcă şi cartuşe de dinamită ! răspunse Omar, într-o doară.

Marcel Dunot cuprinse cu privirea imensa criptă : să tot fi fost acolo vreo câteva mii de kilograme de materiale explozibile. După inscripţiile în limba germană de pe lădiţe, acestea trebuiau să fie foarte puternice : lydită, cordită, robulită şi altele.

— Minunat ! spuse regele boxerilor. Dar, preavenerabile Omar, muniţiile acestea sunt la prea mare adâncime în pământ ; la caz de nevoie, aţi avea cam mult de furcă până să le scoateţi afară.

Micul derviş surâse enigmatic dar nu răspunse. Marcel Dunot, la rândul lui, nu mai insistă.

Pivniţa era lungă de vreo 50 de metri. La extremitatea ei se afla o uşă îngustă. Cu o cheie pe care o scoase de la brâu, Omar o deschise şi făcu semn celor trei prieteni să intre. Aceştia se văzură deodată într-un gang luminat de lămpi zăbrelite. Îl străbătură şi, după o cotitură bruscă, pătrunseră într-o imensă grotă naturală.

Cei trei prieteni îşi reţinură cu greu o exclamaţie de admiraţiune : de sus, atârnau stalactite de cristal care reflectau strălucirea lămpilor aurite, cu sticle multicolore, plasate între ele.

Mase de lavă roşiatică, de-a lungul pereţilor, cu vine de porfir albastru, pe care erau gravate cu litere de aur sentinţe din Coran. În centrul acestei minuni a naturii fusese sculptată o enormă stalactită purpurie care forma un soi de tribună de piatră, pe care şedeau şase indivizi, Immerstrack-Khan.

În jurul lor se aţineau în picioare, cu privirile aţintite spre Istif Lakbar, o mulţime de dervişi învestmântaţi în

alb — oameni slabi, prăpădiți, cu fețele uscate și ochi în care luceau un foc sumbru.

Șeful dervișilor, cu brațele ridicate, scanda cu voce aspră interminabile versete, implorând lui Alah triumful Islamului și moartea necredincioșilor.

Omar, după ce făcu câțiva pași, se opri și făcu semn celorlalți să se oprească și ei.

Istif Lakbar, după ce mormăi un ultim: „Moarte dușmanilor Turciei"! — care fu repetat de întreaga asistență — tăcu. Atunci Omar, făcându-și loc prin mulțimea dervișilor și urmat de Marcel, Perrin și Ormiloff, ajunse împreună cu aceștia în fața scării de marmură albă — adevărată dantelărie, de piatră — care ducea spre tronul unde era cocoțat șeful dervișilor și acoliții săi.

— Urcați! le spuse Omar.

Marcel urcă ușor treptele de marmură, urmat de cei doi prieteni ai săi. În apropiere de Istif Lakbar și de Immerstrack-Khan doi dervișî cu capetele învăluite în turbane de mătase verde, conversau în șoaptă cu doi ofițeri persani, îmbrăcați în uniforme bogate.

Privirile celor șase personaje se îndreptară imediat asupra lui Marcel și însoțitorilor săi.

— Luați loc! spuse Immerstrack, încercând să zâmbească. Și indică niște scăunașe din lemn sculptat, cu încrustații de platină și argint.

Cei trei tovarăși se supuseră.

— Acum ascultați bine! Căci veți avea să raportați despre toate acestea Excelenței sale Djemil-Pașa! spuse un ofițer persan cu mutră de bandit, care ședea lângă directorul lui Deutsche Bank din capitala Persiei.

— Ascultăm! răspunse Marcel, fără să se tulbure.

Immerstrack-Khan se ridicase. Își netezi uniforma, își aranjă ochelarii și, cu voce pițigăiată, începu într-o turcească stâlcită:

Dragii noștri frați întru Mahomet!

Preaînțeleptul și preavenerabilul Istif Lakbar v-a adus la cunoștință știrile bune din Stambul, pe care ni le-au adus acești trei mesageri, trimiși aici din ordinul Padișahului. Îmi veți îngădui să mai adaug alte amănunte, pe care le-am primit din Germania. După cum știți de acum, Majestatea sa Hajdi Mahomet Ghiuliun s-a convertit în mod solemn la adevărata credință, împreună cu

toată familia imperială. Nenumăraţii muftii şi hogi străbat Germania pentru a converti nobilul popor german. Graţie puternicului sprijin al nobilului Hajdi Mahomet Ghilium, Islamul va triumfa!

Aşa a vrut Alah şi aşa se va întâmpla! Ne-a sosit vremea, fraţilor! Peste opt zile începe Ramadanul, şi fie ca prima noapte de post să fie folosită de voi cu sfinţenie, omorând fără milă pe duşmanii Islamului, adică pe ruşi şi englezi.

Venerabilul Istif Lakbar v-a spus-o! A pedepsi pe aceşti necredincioşi spurcaţi, înseamnă să faceţi operă plăcută lui Alah.

Glorie Padişahului! Fie ca Islamul să triumfe şi ruşii şi englezi, striviţi ca lăcustele, să fie asvârliţi în Infern.

O gălăgie ca în iad salută această cuvântare sălbatică şi stupidă. Immerstrack-Khan, asudat tot de sforţarea pe care o făcuse, coborî de unde era cocoţat şi lăsă locul altui derviş.

— Ce brute şi dervişii ăştia! zise el în nemţeşte lui Marcel. După ce se va sfârşi războiul, vom şti noi să le potolim înflăcărarea, fiindcă atunci nu vom mai avea nevoie de ei.

— Bine zici, răspunse Marcel, foarte serios.

— Aşadar, vei pleca mâine dimineaţă, după cum a fost înţelegerea cu Istif Lakbar, urmă în turceşte Immerstrack-Khan.

— Da, răspunse el grav.

— Vei spune lui Djemil-Paşa că aici totul merge de minune, dar să trimită cu orice preţ şi cât mai curând bani, ai înţeles?

— Cum să nu! Bani..... şi cât mai curând.

— Bine. Cât priveşte lupta pentru stârpirea tuturor europenilor din Persia, aceasta va începe din prima noapte a Ramadanului. Toţi dervişii, pe care îi vezi aici şi care ascultă de porunca lui Istif-Lakbar, vor porni mâine să propovăduiască în întreaga Persie războiul sfânt şi exterminarea tuturor creştinilor, afară de a germanilor, bineînţeles.

Generalul Ibraim Luftir, care se află acum la Tabriz, va fi de asemenea înştiinţat, aşa că nu e nevoie să te duci acolo. Armata turco-persană comandată de el şi care e alcătuită din cele mai bune trupe ale Kuristanului

(provincie în Persia), va veni la Urmiah, unde îl vom pune la dispoziție munițiile trebuincioase — ai văzut doar și dumneata că avem destule! Am avut eu grijă, împreună cu domnul Schwartzeisse, aici de față, adăugă Immerstrack-Khan, arătând pe un ofițer persan, care asculta cu atenție la ce vorbeau ei.

— A, credeam că domnul e turc, făcu Marcel mirat.

— Sunt consul german la Tabriz! zise cu îngâmfare germanul.

— Armata lui Ibraim Luftir, urmă Immerstrack-Han, se va îndrepta apoi în marș forțat spre orașul Susa în Caucazia, urmând malurile râului Kara-Su, în așa fel încât să împresoare pe ruși, care nu bănuiesc nimic. Dumneata vei trece prin Erzerum, ca să înștiințezi pe generalul von Blottwein-Pașa.

„Ar fi cam greu, generalul fiind închis în fortul de la Korasan" își zise în sinea lui Marcel Dunot.

— Excelența sa von Blottwein va lua imediat măsurile necesare, pentru a tăia retragerea rușilor. Îți spun asta ca să-ți dai seama că nu e timp de pierdut.

— Vom face tot ce ne va sta în putință, răspunse regele boxerilor, căutând să-și întipărească bine în minte prețioasele informații pe care i le dădea directorul lui Deutsche Bank din Teheran.

Acesta ar fi urmat mai departe cu ele, dacă niște urlete grozave nu s-ar fi auzit în clipa aceea, urlete care acopereau până și glasul dervișului care luase locul lui Immerstrack și care îi atâța pe credincioși împotriva creștinilor.

Marcel, Immerstrack, Istif Lakbar, toți care se aflau în tribună, întoarseră capul și văzură ivindu-se în gura peșterii un bătrân înalt, slab ca un schelet, îmbrăcat în zdrențe. Bătrânul se sprijinea într-un toiag noduros cu care își făcea loc prin mulțime și răcnea cât putea.

— Alah! Alah! Istif Lakbar, ajutor!

Deși urletele credincioșilor îi acopereau glasul, căpetenia dervișilor își auzise numele. Marcel Dunot care nu-și lua ochii de la el, îl văzu cutremurându-se.

— Ali, tu ești? Vino încoa! strigă Istif Lakbar.

— Alah! Da, eu sunt! Eu sunt!

— Lăsați-l să treacă, pulbere în drum ce sunteți, răcni căpetenia dervișilor mulțimii.

Gloata de fanatici se dădu la o parte. Bătrânul cerșetor — căci astfel arăta — se repezi spre tribună și cu o

sprinteneală neașteptată urcă în fugă scările de marmură.

— Alah! Istif! Fie numele Preaputernicului lăudat că mi-a îngăduit să dau de tine! strigă bătrânul. Viu tocmai de la Erzerum ca să-ți aduc vestea că veneratul Munir Glaub, odihnească-se sufletul lui în împărăția Stăpânului ceresc! a fost asasinat de tovarășul său de drum bulgarul Puceff și .....

— Ah, trădători blestemați. Mă temeam eu de asta! strigă Istif Lakbar scoțând pumnalul de la brâu. Ajutor, fraților! Moarte trădătorilor și ucigașilor!

Dar Marcel Dunot și tovarășii săi se și pregătiseră de luptă. Auzind pe Ali zicând că vine de la Erzerum, cei trei prieteni înțeleseră primejdia și, spre marea mirare a dervișilor și a așa-zișilor ofițeri persani care îi înconjurau, se dădură îndărăt și se rezemară cu spatele de zid, ca să nu fie atacați pe la spate.

De fugit nu putea fi vorba. Ar fi trebuit să treacă prin mulțimea de fanatici pentru a ajunge la o ușă pe care o știau încuiată.

— Să căutăm să ne apărăm până la ultima picătură de sânge! zise el prietenilor săi.

Istif Lakbar, cu ochii ieșiți din orbite, cu pumnalul ridicat se năpusti împreună cu ceilalți doi derviși de lângă el asupra celor trei străini. Marcel ridică revolverul și apăsă pe trăgaci.

Nimic!

Când intrase în celula în care dormea Marcel și tovarășii săi, Istif Lakbar avusese prevederea să le golească revolverele, lucru pe care Marcel nu-l știa.

Regele boxerilor crezu că n-a apăsat destul de bine și încercă a doua oară. Degeaba! Dar în aceeași clipă pumnalul lui Istif Lakbar se abătu spre pieptul lui Marcel. Acesta sări într-o parte și arma căzu în gol. Mâna în care ținea Marcel revolverul se ridică și patul revolverului pătrunse adânc în creierii lui Istif Lakbar, care se prăbuși la pământ.

— Ajutor, Dunot! răcnea Perrin înconjurat de vreo zece derviși care năvăliseră pe tribună.

Dintr-o privire, Marcel înțelese situația. La dreapta lui, Qrmiloff, rezemat de balustradă, cu un pumnal în fiecare mână se apăra vitejește. Doborâse doi fanatici; aceștia zăceau răniți de moarte la picioarele lui. La stânga, Perrin, care se afla lângă scară, nu putuse împiedica năvala der-

vișilor. Se lupta totuși cu bărbăție; pumnalul lui ținea pe năvălitori în respect, era vădit însă că în curând va fi biruit.

Dar cei trei ofițeri persani unde erau? Dispăruseră? Nu! Săriseră peste parapetul tribunei și acum, la adăpost în spatele dervișilor, răcneau ocări și amenințări la adresa străinilor.

Immerstrack-Han răcnea mai tare ca toți.

— Curaj, Perrin! răspunse Marcel prietenului său și, cu o lovitură de picior în pântece, trăsni pe un derviș, care voia să-i înfigă pumnalul în piept. Se aplecă apoi, ridică un scaun și aproape în același timp pocni pe doi din fanatici în creștet. Dar turcii și persanii, mai ales dervișii — au capul tare. Izbind încă pe unul cu scaunul în cap, Marcel văzu că nu-i mai rămăsese în mână decât un picior de scaun, celelalte trei se făcuseră țăndări.

Cu rămășița asta mai zdrobi fața unuia din dușmani. Se aplecă să-i smulgă pumnalul, când auzi niște urlete de triumf. Ridică instinctiv capul și văzu, ca prin vis, pe Ormiloff strâns înăbușit aproape de gloata de fanatici, apărându-se cu prăselele pumnului a căfui lamă se rupsese, biruit de dușmanii care năvăliseră peste el.

— Nu-l ucideți! Nu-l ucideți! zbieră Immerstrack-Han ca nebun.

— Nu-i ucideți! repetară zeci de glasuri înfuriate.

Marcel Dunot n-avu timp să ridice pumnalul dervișului pe care-l doborâse. Fanaticii se folosiseră de clipa când se aplecase și-l apucară de mâini și de picioare, lovindu-l cu pumnii și picioarele.

— Nu-l ucideți! zbieră Immerstrack-Han, care, văzând că nu mai e nici o primejdie, se apropiase de el.

— Ah! banditule! tâlharule! strigă Perrin vrând să se repeadă la el.

Bietul tânăr se încrezuse însă prea mult în puterile lui; doi dervișii, folosindu-se de o clipă când Perrin întorsese capul spre directorul lui Deutsche Bank, îl apucară de gât. Sugrumat aproape, cu beregata zdrobită, Perrin căzu.

— Legați-i! Legați-i! urlă Immerstrack-Han repezindu-se să supravegheze executarea ordinelor sale.

— Să-i ardem de vii! zise cu glas slab Istif Lakbar, care nu murise, dar nici mult nu mai avea.

Văzându-l căzînd, bătrânul Ali, care se afla în clipa aceea lângă el, îl târâse într-un colţ al tribunei, unde ferocele derviş, deşi, avea ţeasta sfărâmată, avusese putere să mai trăiască clipele acestea de răzbunare.

— Da, da, nobile Lakbar, zise Immerstrack, voia îţi va fi împlinită, trebuie însă mai întâi să aflăm de la ei ceea ce ne interesează.

— Repede.....repede ... şopti căpetenia dervişilor cu glas abia auzit, vreau... să-i văd arzând.... de vii.... până a nu-mi da... da.... sufletul.....

Târâţi, înghiontiţi, loviţi cu pumnii şi picioarele, Marcel Dunot, Perrin şi Ormiloff fură legaţi atât de strâns, încât trupurile lor păreau nişte mosoare de aţă uriaşe. Nu le mai rămăseseră nelegate decât capetele şi umerii.

La porunca lui Ali, care luase locul lui Istif Lakbar în agonie, cei trei prizonieri fură aşezaţi pe câte un scaun în mijlocul tribunei.

— Puneţi-mă în faţa lor.... ca... să-i.... văd.... Câinii ! murmură Istif Lakbar.

Dorinţa îi fu împlinită pe loc. Patru dintre fanatici, îl ridicară binişor şi-l întinseră jos pe un covor.

În jurul tribunei, dervişii stăpâniţi de o furie grozavă, năvăleau ca un puhoi. Urletele lor de fiare răsunau sub bolta stâncii. Mulţi dintre ei îşi agitau pumnalele, iar cei neînarmaţi ameninţau cu pumnii.

Immerstrack-Han, însoţit de consulul Germaniei la Tabriz, şi un al treilea individ, care se dădea drept ofiţer persan, veniră pe tribuna de piatră, Marcel Dunot, cu toată situaţia disperată în care se afla, nu-şi pierduse cumpătul; văzu pe directorul lui Deutsche Bank apropiindu-se de Ali şi şoptindu-i ceva.

Bătrânul aruncă o privire neînţeleasă la prizonieri şi dădu din cap încuviinţând.

Immerstrack, cu un zâmbet de hienă pe buze, merse drept la Marcel şi-i zise:

— Trădător nemernic, să ne spui îndată persoanele în numele cărora lucrezi şi...

— Ah ! îl întrerupse Istif Lakbar cu glas slab, încercând să-şi ridice capul zdrobit, isprăveşte mai repede..... să văd şi eu.... cum.... pier... câinii ăştia ticăloşi.... Eu.... mor....

Bătrânul derviş Ali tresări. Cu toată bătrâneţea şi slăbiciunea lui, se urcă pe balustrada de marmură care

împrejmuia tribuna şi începu să răcnească nebuneşte:

— Fraţilor, pregătiţi repede rugul ca să ardem pe aceşti ticăloşi! Omar! Adu lemne! Aduceţi paie!

Urlete ca de fiară îi acoperiră glasul. Dervişul mic şi gras care se aţinea temător lângă uşa peşterii, zbieră:

— Veniţi încoace, fraţilor! Aici sunt lemnele!

Zeci de indivizi se repeziră şi dispărură în subterană.

— Întreabă-i.... cercetează-i..... şopti Istif Lakbar. Să spună.... ce s-a... făcut..... Mu... Munir Glaub!

— Câinii aceştia nemernici l-au ucis la Erzerum, răspunse bătrânul Ali. Au fugit apoi luând cu ei pe generalul german von Blottwein-Paşa şi tot ce trebuiau să aducă generalului Ibrahim Luftir.

La sosirea lor la Erzerum, veneratul Munir Glaub a venit să mă vadă şi mi-a vorbit despre bănuielile pe care le avea asupra celor trei tovarăşi ai săi. Vai! sărmanul nu s-a înşelat: erau într-adevăr nişte trădători!

— Când am aflat apoi de sfârşitul bietului Munir Glaub, fie-i sufletul în cer! — m-am gândit că aceşti câini nemernici îşi vor urma planul lor ticălos şi am pornit încoace. Şi, bun e Alah, căci mi-a îngăduit să sosesc la timp, pentru a da de gol pe porcii ăştia nemernici!

— Alah e bun şi drept... repetă Istif Lakbar cu glas stins dar.... grăbiţi-vă... eu mor....

— Trebuie mai întâi să aflăm unde sunt acum lăzile pe care le aduceau.... mormăi Immerstrack-Han

— .....şi generalul von Blottwein, adăugă consulul Germaniei la Tabriz.

— Lăzile erau pline cu bani.... mormăi pretinsul ofiţer persan.

— Şi cu preparatele chimice ce făceau să apară scrisul de pe turban, auzi, păcătosule? răcni Immerstrack, aplecat peste Marcel.

— Nu, zbieri prea tare neamţule, răspunse impasibil regele boxerilor.

Deşi vorbise turceşte, la cuvântul „neamţule" Immerstrack tresări ca izbit de o idee.

— Neamţule, mi-a spus neamţ! mormăi el în limba germană tovarăşilor săi, să ştiţi că e francez, nu e aşa că eşti francez, banditule?

— Oi fi eu francez, dar tu ştiu că eşti un pungaş şi un hoţ ordinar..... îi răspunse Marcel în nemţeşte.

Directorul lui Deutsche Bank fierbea; vru să spună ceva, dar în clipa aceea vreo douăzeci de dervişi veniră cu braţele încărcate de crengi de brad şi surcele pe care le aruncară jos pe lespezile de marmură. Ochii stinşi ai lui Istif Lakbar părură să capete viaţă.

— Da, da... să-i ardă numaidecât... zise el cu glas şuierător.

— Să-i cercetăm mai întâi, venerabile Istif, răspunse Immerstrack. Trebuie neapărat să aflăm ce s-a făcut cu lăzile şi unde este generalul von Blottwein.

— Şi eu o să mor fără să văd cu ochii mei cum pier aceşti ticăloşi!.... horcăi căpetenia dervişilor. Ce-mi pasă mie de generalul tău neamţ? E un câine de creştin ca şi tine! Ali, pune-i pe rug numaidecât... eu mor....

Un răcnet de furie îi acoperi glasul. Asemenea unor diavoli dervişii aţâţaţi de fanatism şi de ultima poruncă a căpăteniei lor în agonie, năvăliră toţi pe tribună. În numai câteva secunde rugul fu gata şi întinseră pe el pe nenorociţii de prizonieri.

— Daţi foc! Daţi foc!... horcăi iar Istif Lakbar, pe care bucuria răzbunării părea să-l însufleţească.

Dervişii se uitară unii la alţii scotocindu-se, nici unul nu avea chibrituri.

— Lămpi! Aduceţi lămpi! zise unul.

— Aduceţi lămpi! repetară zeci de voci.

— O scară! O scară!

— E una în subterană, zbieră Omar, haideţi cu mine.

Câţiva fanatici se repeziră după el. Lămpile atârnate de tavan erau prea sus ca să le poată ajunge.

Adunarea se mai potoli nitel. Immerstrack-Han şi ceilalţi doi germani, care înţelegând că era şi pielea lor în joc, tăcuseră, şi se apropiară acum de Ali. Bătrânul derviş, ai cărui ochi luceau întunecat, stătea aplecat deasupra lui Istif Lakbar. Acesta, istovit de durerile rănilor şi sforţărilor pe care le făcuse, îşi lăsase capul în piept. O uşoară tresărire a cefei arăta că mai trăia încă, altminteri l-ai fi crezut mort.

— Am putea să-i mai cercetăm până ce se va da foc rugului, propuse cu sfială Immerstrack lui Ali.

Bătrânul nu-i răspunse şi se uită cu şovăială la Istif Lakbar. Acesta auzise. Cu o sforţare neînchipuită reuşi să

ridice capul său însângerat. Ochii lui ca doi cărbuni aprinşi se aţintiră asupra germanilor care păli.

— Eşti şi tu trădător? câine de neamţ! strigă el. Aş vrea ca să...

Capul îi căzu iar pe piept şi rămase nemişcat, cu ochi căscaţi şi ficşi.

— Veneratul Istif a murit! zise grav Ali, ridicându-se.

Se auziră iar răcnăte, ameninţări, insulte murdare la adresa prizonierilor. Perspectiva de-a vedea pe cei trei oameni arzând de vii potoli însă pe cei mai înflăcăraţi.

— Întreabă-i, întreabă-i, o nobile Ali, întreabă pe câinii aceştia nemernici ce s-au făcut cu lăzile... repetă Immerstrack palid, încă, după groaza prin care trecuse când auzise cuvintele căpătenici dervişilor şi înţelese cât de primejdioasă era situaţia lui şi a celorlalţi germani printre aceşti fanatici.

Bătrânul derviş clătină din cap; alte gânduri îi frământau acum mintea, mai ales acela de-a lua locul lui Istif Lakbar.

— Erau mulţi bani în lăzi, o! Ali.... şopti directorul lui Deutsche Bank. Pe puţin o sută de mii de liré turceşti.

— O sută de mii de lire, zici?

— Da.

— De unde ştii? întrebă el cu îndoială.

— De la prietenii mei din Stambul care ştiau de bani.

— O sută de mii... repetă îngândurat bătrânul derviş.

Ţipete ascuţite îl făcură să întoarcă repede capul. Dervişii puseseră scara şi dădeau acum jos o lampă atârnată între stalactitele peşterii, ca să aprindă rugul.

Ali luă o hotărâre.

— Opriţi-vă fraţilor! strigă el. Nu mai e nici o grabă, căci preavenerabilul nostru Istif Lakbar ne-a părăsit. Noi.....

Răcnete de furie, vaiete, bocete, îi acoperiră glasul. Îmbrâncindu-se, înghiontindu-se, dervişii dădură buzna la tribună ca să îngenuncheze lângă mort. Unii din ei se lăsau pe pântece şi se loveau cu capul de lespezi gemând şi suspinând. Cei mai îndârjiţi, cu pumnalele ridicate, vrură să se repeadă la prizonieri, ca să-i măcelărească. Fără să se tulbure, Ali opri pe cei care vroiau să dea foc rugului şi aşteptă câteva momente să se potolească larma.

— Fraților, începu el apoi, în picioare lângă trupul neînsuflețit al lui Istif Lakbar, ascultați-mă, frații lor! Liniștiți-vă! Nobilul, înțeleptul și venerabilul Lakbar va fi răzbunat în fața voastră. Nu credeți însă că, înainte de a-i nimici pe acești trădători și ucigași, ar fi bine să-i silim să ne spună unde au ascuns bogățiile care le-au fost încredințate? O sută de mii de lire, frații lor! Gândiți-vă... o sută de mii de lire! Aceasta e suma pe care ne-au trimis-o frații noștri din Stambul, aceasta e suma de care ne-au prădat câinii aceștia nelegiuiți! Trebuie să ne spună ce-au făcut cu ea.

— Da, da, să ne spună!...

— Să-i spânzurăm!

— Să le scoatem ochii!

— Moarte trădătorilor!

— Moarte creștinilor!

Ali nici nu clipi. Lăsă să treacă explozia aceasta de fanatism și, când se potoli, urmă:

— Voi încerca deci să aflu... aveți răbdare.

Strigăte de „da"! „da"! încuviințară.

Ali se întoarse spre prizonieri și le zise cu glas șuierător:

— Ați auzit, șacali afurisiți? Să-mi spuneți numaidecât ce a-ți făcut cu lăzile care v-au fost încredințate la Stambul!

— Întreabă-i ce s-a făcut cu Excelența sa von Blottwein..., îi șuflă Immerstrack Han.

Bătrânul derviș nici nu catadisi să-i răspundă și se uită chiorâș la el.

În vremea asta, Marcel Dunot, Perrin și Ormiloff, crezuseră că le-a venit ceasul din urmă. Omorâți în bătaie, zdrobiți, legați burduf, neputând face nici o mișcare își mai aruncară o privire de rămas bun, așteptându-și cu demnitate moartea! Nu însă și cu resemnare — mai ales că Marcel Dunot, auzind propunerea pe care o făcuse Immerstrack-Han mai întâi lui Istif Lakbar, pe urmă lui Ali, ca să-i întrebe pe prizonieri ce s-a făcut cu lucrurile dispărute, o licărire de speranță îi pătrunse în suflet.

— „Să mă lăsați pe mine să vorbesc" șoptise el lui Perrin și Ormiloff, care se aflau, unul la dreapta, altul la stânga lui.

De aceea întrebarea lui Ali nu-l luase pe nepregătite.

— Vrei să știi ce s-au făcut lădițele? făcu el. Pot să ți-o spun numaidecât.

— Atunci, grăbește-te, câine!

— Bine, dar mai întâi să-mi făgăduiești că dacă ți le dau, adică nu lădițele ci banii din ele, nu-mi veți lua viața.

— Ești în puterea noastră, nemernicule, și mai cutezi să-mi ceri o făgăduială? răcni bătrânul derviș.

Un murmur de furie însoți cuvintele lui.

— Ba e foarte firesc, răspunse fără să se tulbure Marcel. E drept că sunt în puterea voastră, dar numai eu știu unde sunt bogățiile despre care e vorba: nu 100.000 de lire, ci 150 mii! Dacă nu făgăduiești să-mi dăruiești viața, n-o să afli nimic. Poți să mă arzi de viu, să mă spânzuri, să faci ce poftești cu mine.

Ali își mușcă buzele.

— Bine, zise el după o scurtă tăcere, îți dăruiesc viața. Acum, vorbește! Unde sunt banii?

— Foarte aproape de aici: hârtii, adică bancnote engleze și franceze, care au fost ascunse în fundul dublu al lădițelor. Le-am scos de acolo și le-am băgat într-o lădiță de plumb, pe care am îngropat-o pe când tovarășii mei dormeau.

— Și preparatele chimice cu ajutorul cărora putem citi mesajul de pe turbane? suflă Immerstrack lui Ali.

— Ce preparate? Ce turbane? făcu nerăbdător bătrânul.

Directorul lui Deutsche Bank din Teheran îi lămuri că prizonierii aduseseră de la Stambul niște turbane pe care erau scrise cu cerneală simpatică lucruri importante și care nu puteau fi văzute — evidențiate — decât după un anumit procedeu.

— Ai ascuns și doctoria asta, tâlharule? se răsti bătrânul derviș la Marcel.

— Da, am pus-o la un loc cu banii. E un praf verde pus în niște săculețe.

— Și unde le-ai îngropat, nemernicule?

— Într-o pădurice, nu departe de aici.

— Ce pădure.... care pădure? Vorbește deslușit, scârnăvie!

— O pădure... lângă o șosea.... nu știu cum îi zice, dar aș putea-o găsi repede.

— Trebuie să-l ducem imediat! strigă Immerstrack-Han.

— Știu eu mai bine ce am de făcut, effendi! zise încruntat Ali și se întoarse spre dervișii, ca să le spună că „trădătorii" mărturisiseră, în sfârșit, unde ascunseseră prada și că unul din ei va fi dus acolo, ca să arate locul exact. Pe urmă, încheie bătrânul, își vor primi pedeapsa care li se cuvine.

— Așa? Parcă ziceai că-mi dăruiești viața. Ali!... făcu Marcel, prefăcându-se foarte contrariat.

— Ți-am făgăduit și mă voi ține de făgăduială, câine. Nu cumva crezi că sunt un trădător ca tine?

— Am încredere în cuvântul tău, zise foarte serios regele boxerilor.

— Câine! tâlharule! Porcule! Ticălosule! zbieră Ormiloff cu o mânie prefăcută, ne vinzi ca să-ți scapi pielea, ai? Dar lasă, nu te teme, se va găsi cine să ne răzbune!

— Nemernicule! Banditule! Ticălosule, zbieră și Perrin imitând pe rus, sângele nostru să cadă asupra capului tău!

Marcel Dunot se schimonosi într-un zâmbet batjocoritor.

— Da! ce să vă fac... fiecare pentru sine... zise el pe turcește.

Perrin și Ormiloff îl mai cinstiră cu vreo câteva înjurături, în timp ce, la un ordin al lui Ali, un derviș tăie frânghiile cu care era legat Marcel, lăsându-i numai mâinile legate.

Cu mare greutate, prefăcându-se din cale afară de slăbit Marcel Dunot se lăsă să alunece de pe rug și se ridică în picioare. Fu îndată înconjurat de vreo zece dervișii înarmați cu pumnale.

— Vei conduce pe acești oameni la locul unde ai îngropat banii, șuieră printre dinți Ali. Și ia bine seama la ce-ți spun; nu ne înșela și nici nu încerca să fugi, dacă ții la viața ta.

— Merg și eu cu oamenii tăi, Ali! zise Immerstrack care nu părea să aibă prea mare încredere în cinstea aliaților săi.

— Bine, effendi, du-te, încuviință bătrânul derviș văzând că nu are încotro.

Înconjurat de zece dervișii urmați de Immerstrack-Han, Marcel Dunot trecu prin gloata de fanatici înfuriați și intră în subterana care ducea afară din peșteră.

Omar mergea în fruntea trupei. După ce străbătură cripta în care se aflau munițiile și o mulțime de ganguri,

urcară cele două scări și ajunseră în curticica mânăstirii, iar de acolo pe străzile orașului Urmiah.

Tot timpul drumului nimeni nu scoase o vorbă. Se opriseră numai câteva momente în curtea mânăstirii, atât cât îi trebui lui Omar să aducă o sapă și o lopată pe care doi dervișii le luară în spinare.

Marcel socoti, după poziția stelelor că noaptea trebuie să fie destul de înaintată. Pe ulițele Urmiahului adormit domnea liniște și întuneric, doar din loc în loc, la mare depărtare una de alta, străbătea o lumină slabă printre crăpăturile ferestrelor.

În tăcere, mica trupă ieși din oraș.

— În ce parte zici că se află locul unde ai îngropat banii? întrebă Omar pe Marcel Dunot.

— Încolo! răspunse regele boxerilor arătând cu capul spre răsărit.

— E departe?

— Nu, vreun ceas de drum, nu mai mult.

Dervișii iuțiră pașii și Immerstrack-Han, pe care Dumnezeu îl înzestrase cu niște picioare mici și scurte, deabia își mai trăgea sufletul.

— Stați mai încet,,, bombăni el necăjit.

— Suntem grăbiți, răspunse Omar care părea neobosit.

Immerstrack bodogăni ceva, își șterse fruntea de sudoare, dar își zise în gând că suferea toate aceste neplăceri pentru binele patriei și că Vulturul roșu îi va fi răsplata pentru meritele și ostenelile sale.

Ca să mai uite de oboseală, aprinse o țigară groasă, de foi și se apropie de Marcel Dunot care mergea între dervișii. Aceștia aruncară o privire bănuitoare asupra germano-persanului dar nu cutezară să-l îndepărteze de prizonier.

— Spune drept, nu-i așa că ești francez? îl întrebă el în nemțește.

— Și ce-ți pasă dumitale? făcu Marcel curios să vadă unde voia să ajungă germanul.

— Deși țările noastre se dușmănesc, urmă germanul, mă doare sufletul când mă gândesc la torturile care te așteaptă.

— Ali mi-a făgăduit să-mi dăruiască viața.

Germanul zâmbi crud și ironic.

— Adevărat, nu o să te omoare, dar o să pună să ți se scoată ochii, să ți se taie nasul și urechile, pe urmă o să mai vină și altele...

— Nu cred.
— Rău faci!
— O să văd eu.
— Ia spune, e adevărat că în lădiţe se aflau 150.000 de lire turceşti?
— Foarte adevărat.
— Şi generalul von Blottwein? Ce-aţi făcut cu el?
— Asta e secretul meu. Dacă mor, va plăti cu capul lui. Va fi spânzurat.
— Spânzurat?
— Da, cu laţul de gât.
— Unde se află acum?
— Prea eşti curios.
— Dacă-mi spui unde e, îţi făgăduiesc să fac tot ce-mi stă în putinţă, ca să te scap. Voi telegrafia îndată generalului Ibraim Luftir, care nu mă va refuza şi va porunci lui Ali să-ţi dea drumul.
— Să mi se dea mai întâi drumul şi pe urmă îţi spun.
— Cine mă asigură de buna credinţă a dumitale?
— Dar pe mine de a dumitale?
— Sunt ofiţer german.
— Te credeam persan, după uniformă.
— Oh, asta e pentru a servi cauza.
— Dar, pe cât ştiu, eşti directorul lui Deutsche Bank din Teheran, deci nu eşti ofiţer.
— Sunt ofiţer în rezervă. Unde e Excelenţa sa?
— Care Excelenţă?
— Ah! Generalul von Blottwein, de cine crezi că vorbesc?
— E în închisoare, şi bine păzit, n-avea grijă...
— Bine, bine, dar unde e?
— Dacă reuşeşti să mi se redea libertatea, îţi spun.
— Nu eşti om de înţeles, după cum văd. Odată ce-ţi dau cuvântul meu de ofiţer.....
— De rezervă!
— Mie în locul dumitale, nu mi-ar arde de glumă... Să ţi se scoată ochii... să-ţi smulgă unghiile... nu prea e plăcut...

Marcel se înfioră — sau poate se prefăcu numai. Lucrurile luau întorsătura pe care o dorea şi el.

— Dacă-ţi spun unde se află generalul von Blottwein, îmi dai cuvântul dumitale de onoare că voi fi pus în libertate şi nu mi se va face nimic? întrebă el iar.

— Da, vei fi sub ocrotirea consulatului german.

— Cu alte cuvinte, în loc să fiu prizonier la turco-persani voi fi la germani, nu e aşa?

— Nu e acelaşi lucru.

— Atunci, trebuie să-ţi mărturisesc sincer că habar nu am unde e generalul von Blottwein.

La cuvintele acestea neaşteptate, Immerstrack-Han aruncă înfuriat ţigara jos.

— Dumneaza îţi baţi joc de mine.... mormăi el.

— Hei! Omar, să o luăm întracolo! strigă Marcel Dunot arătând cu capul spre o pădurice de brazi, care se zărea undeva mai departe.

În vreme ce regele boxerilor vorbea cu germanul, ieşiseră cu toţii din oraş. Dervişii o apucară îndată în direcţia pe care le-o arătă Marcel.

— Vei plăti scump obrăznicia dumitale herr franzosse! zise ameninţător Immerstrack.

— Pentru ce? Fiindcă ţi-am spus adevărul? Eu habar nu am unde e generalul von Blottwein. Ştiu numai că nişte prieteni de-ai mei l-au dus undeva în Caucaz.

— E în mâinile ruşilor?

— Nu, în ale prietenilor mei. Aceştia nu-l vor lăsa liber decât atunci când vor şti dintr-o scrisoare a mea că mă aflu eu în siguranţă.

Germanul râse ironic.

— Cunoaştem noi! Eşti şiret ca toţi francezii, dar rău faceţi că-i credeţi pe germani mai proşti decât voi. Dacă m-aş lua după vorbele dumitale, mi-ai da vreo bucăţică de hârtie fără nici o valoare. Dar cu mine nu se prinde! Dacă vrei, dă-mi hârtia şi indicaţiile trebuincioase şi, până la eliberarea Excelenţei sale, dumneata rămâi prizonier. Pe urmă ţi se va da drumul. E cât se poate de simplu, nu?

— Aşa zic şi eu.

— Atunci, primeşti?

— Dar cu prietenii mei ce o să fie?

— Nu te sinchisi de ei. Trebuie să dăm ceva şi idioţilor celora de dervişi. Se vor potoli, după ce vor arde pe iovarăşii dumitale...

— Dar nu pot să-i..... făcu Marcel şovăind.

— Ce să-i faci? Aşa e la război! Lasă-i în plata Domnului!

— În sfârşit... dacă altfel nu se poate... suspină Marcel.

— Vezi că nu se poate! Şi unde zici că se află generalul?

— O să-ţi însemn pe o bucată de hârtie. Ai un creion?

— Nu, dar am stilou şi carnetul în buzunar.

— Foarte bine. Când vom ajunge la locul meu unde am îngropat banii, pune să mi se dezlege mâinile şi-ţi voi scrie pe hârtie cele ce trebuie să ştii.

— Ai putea să-mi dictezi.

— Nu, căci îţi trebuie neapărat un ordin scris de mâna mea, altminteri prietenii mei nu-l vor elibera pe prizonier.

— O, când vom şti noi unde se află, îl eliberăm singuri, nu avea grijă! strigă Immerstrack.

— Nu cred, căci, după cum ţi-am spus, nici eu nu ştiu unde l-au dus. De aceea, va trebui mai întâi să-ţi asiguri consimţământul prietenilor mei, ceea ce îţi va fi uşor cu rândurile scrise de mine. A, uite că ne apropiem de locul unde am îngropat banii.

Mica trupă se afla acum numai la vreo câteva zeci de metri de pădurice arătată de Marcel Dunot. În curând porni pe sub copaci. Vântul sufla frunzele uscate de ger şi aşternuse pe jos un covor care scârţâia sub picioarele lor.

— Pe aici, zise Marcel arătând cu capul la dreapta lui, unde copacii erau mai deşi şi trunchiuri uscate, trântite la pământ îngreunau mersul.

Ca să poată înainta, dervişii trebuiau să meargă unul în urma altuia, cotind mereu după îndemnul lui Marcel Dunot, care aci se oprea, şovăia, examina copacii, aci pornea mai departe zicând:

— La dreapta! La stânga! Pe aici! Ba nu, pe acolo!

Şi, deşi dervişii nu-şi luau ochii de la el, gata să-l ucidă pe prizonier, la cea mai mică încercare de fugă, îl ascultau totuşi şi făceau ce zicea el. În sfârşit, Marcel, cu Omar şi Immerstrack alături, urmaţi de dervişi, ieşiră într-un mic luminiş unde creşteau câţiva stejari firavi.

— Aici e, zise regele boxerilor după ce aruncă o privire cercetătoare în juru-i, da, da, aici e!

— Ştii bine că aici e? îl întrebă bănuitor Omar.

— Foarte bine! Uite, la rădăcina stejarului de colo...

Dervişii se opriră. Doi din ei, aceia care duceau sapa şi lopata se apucară numaidecât să cureţe locul de frunze uscate din jurul stejarului arătat de Marcel.

— Aici e, zise iar regele boxerilor arătând spaţiul dintre două rădăcini.

Cei doi dervişi începură să scormonească pământul. Nu era însă lesne căci pământul înghetat de ger era tare ca piatra. În jurul lor, stăteau ceilalţi dervişi, nerăbdători să vadă mai curând comoara îngropată acolo. Aproape că-l şi uitaseă pe Marcel. Ş-apoi, ce-ar fi putut face prizonierul, cu mâinile legate la spate şi fără nici o armă la el.

— Dacă vrei, poţi să-mi scrii acum un cuvânt pentru prietenii dumitale, şopti lui Marcel, Immerstrack, care se ţinea la spatele lui.

— Bine, răspunse regele boxerilor, care tocmai deschisese gura, ca să facă germanului aceeaşi propunere.

Intenţia lui Immerstrack era, după cum şi ghicise Marcel, să afle cât mai repede datele care-l interesau; căci nici prin gând nu-i trecea să salvezo pe prizonier din mâinile dervişilor. Ştia bine că o dată banii găsiţi, îi vor face repede de petrecanie.

Pe de altă parte, nici salvarea lui von Blottwein nu o urmărea din patriotism, ci în nădejdea că va fi răsplătit din gros pentru „fapta" sa.

Immerstrack-Han, sau mai bine zis Karl Immerstrack, era ambiţios. De aceea nu voia să aştepte întoarcerea lui Marcel la peşteră, ca să-i scrie biletul prin care să poată elibera pe Blottwein. Nu voia ca ceilalţi doi germani să ştie şi să împartă cu ei: gloria şi folosul băneşc pe care i-l va aduce viclenia lui.

Cu creierul frământat de aceste gânduri, directorul lui Deutsche-Bank se apropie cât putu de Marcel Dunot şi cu un briceag pe care-l scoase din buzunar, îi tăie repede frânghiile care legau mâinile prizonierului. Deşi luna nouă lumina puţin pădurea, întunericul era totuşi destul de mare, pentru ca dervişii, a căror atenţie era îndreptată asupra gropii să nu vadă ce face germanul.

— Poftim carnetul şi stiloul, şopti acesta lui Marcel, Dar grăbeşte-te

Dacă Immerstrack n-ar fi fost atât de absorbit de visurile sale de glorie şi de foloasele pe care i le vor aduce eliberarea lui von Blottwein ar fi ghicit poate adevărul.

De altminteri n-avu mult de aşteptat, fiindcă Marcel, în loc să se întoarcă pentru a lua stiloul şi carnetul pe care i le întindea germanul, se repezi la dervişii care săpau, îi smulse unuia din mână tîrnăcopul, îi crăpă capul cu el, sfărâmă ţeasta celuilalt şi, învârtindu-l în aer, începu să lovească în dreapta şi-n stânga. Alţi trei dervişi căzură urlând de durere.

Se auzi o detunătură. O văpaie îi luă lui Marcel vederea pentru o clipă şi glonţul îi şuieră pe la ureche.

La lumina fulgerătoare a împuşcăturii zări pe Immerstrack-Han cu revolverul fumegând în mână. Ceea ce urmă, nu ţinu mai mult decât o clipă. Târnăcopul spinteca aerul. Cu ţeasta crăpată în două. Inmmerstrack se prăbuşi grămadă la pământ.

Fără să lase timp dervişilor să facă vreo mişcare, Marcel se năpusti în mijlocul lor. Rămaseră numai cinci. Cinci diavoli înarmaţi cu pumnale, cu ochii scoşi din orbite, cu spume la gură. Târnăcopul plin de sânge al tânărului francez, se abătu peste ei, cu repeziciunea unui fulger. Un derviş căzu cu umărul spintecat. Altul cu braţul în care ţinea pumnalul, retezat de la cot. Un al treilea care se aplecase să înfigă pumnalul în pântecele lui Marcel Dunot fu izbit drept în obraz de tocul cizmei lui şi căzu urlând, nebun de durere. Într-o clipă, Marcel îi zdrobi tâmpla şi se repezi după cei doi dervişi care mai rămăseseră — şi care fugeau cuprinşi de groază. Dar n-ajunseră departe, spaima le lua puterile.

În câteva secunde, Marcel Dunot îi ajunse şi-i doborî şi pe ei, apoi se întoarse în luminiş.

— Iertare, nobile Pucheff... îndură-te de robul tău... se tânguia un glas lângă el.

Se uită şi dădu cu ochii de Omar. Văzând întorsătura pe care o luau lucrurile, dervişul se pitise atât de bine într-un mărăciniş, încât scăpase de ochiul ager al lui Marcel. Acum, văzându-l pe Marcel revenind, socotise că e mai bine să se arate şi să ceară iertare decât să fie găsit şi ucis.

În picioare, în mijlocul mărăcinilor, cu faţa toată zgâriată, părea atât de caraghios, încât, cu toată situaţia tragică în care se găsea, Marcel nu-şi stăpâni râsul.

— Iertare, viteazule. Pucheff! bâlbâia mereu dervişul încurajat de veselia lui Marcel.

— Bine, te iert, ieşi din mărăcini, şi vino-ncoa! zise el, după ce chibzui niţel. Să nu mă înşeli că e vai de tine, m-ai auzit?

Burtosul derviş n-avea nici un chef să-l înşele, de abia se ţinea pe picioare de frică. Cu mare greutate ieşi dintre mărăcini şi căzu în genunchi în faţa tânărului.

— Scoală! îi porunci scurt Marcel.

Omar se supuse.

— Dezbracă repede pe omul ăsta, îi zise el arătând pe Immerstrack-Han...

— Şi... banii... banii nu-i dezgropi, nobile Pucheff? întrebă dervişul cu ochii la groapa începută de tovarăşii săi.

— Nu e treaba ta, dobitocule! Tu fă ce-ţi spun eu ori... zise Marcel, dându-i un picior mai jos de şale.

Fricos era din firea lui bietul Omar, dar de când era el pe lume nu tremurase aşa ca acum. În câteva clipe el dezbrăcă pe Immerstrack şi, în râvna lui de a fi pe placul lui Marcel, vru să-i scoată şi cămaşa.

— Ajunge, jupâne Omar, îl opri acesta. Şezi aici lângă mine şi nu te mişca dacă ţii la pielea ta.

— Sunt prea plecata ta slugă, viteazule Pucheff! făcu slugarnic dervişul cu glas stins.

— Ştiu, răspunse Marcel îmbrăcând la repezeală uniforma spionului german cu ochii la „sluga" lui.

Dolmanul de ofiţer german a lui Immerstrack-Han era mult prea larg pentru regele boxerilor, de aceea tânărul nostru îl puse peste haina lui, în care Istif Lakbar pusese pe Omar să coasă în căptuşeală mesajul destinat lui Djemil-Paşa.

— Şi acum, isteţule Omar, zise eroul nostru, vino încoa şi bagă bine la cap ce-o să-ţi spun. Ne întoarcem în peşteră şi...

— La peşteră? îl întrerupse Omar cuprins de spaimă. Au să... să ne...

— Dacă mă mai întrerupi încă o dată îţi dau un picior undeva — ştii tu unde... Aşadar, o să ne întoarcem la peşteră. Tu o să mă însoţeşti: Gangurile sunt întunecoase şi sunt îmbrăcat în uniforma lui Immerstrack, aşa

că nu o să mă recunoască nimeni, mai ales că o să tac şi o să fiu cu tine.

— Când or prinde de veste dervişii, o, nebiruitule Pucheff, că...

În clipa aceea, piciorul lui Marcel izbi în centrul de gravitate — dacă se poate zice aşa! — al lui Imar şi-i curmă brusc vorba, rostogolindu-l cât colo.

— Hai să mergem, măi palavragiule! zise Marcel şi, apucându-l de guler pe derviş îl puse drept în picioare. M-ai făcut şi aşa să pierd prea mult timp. Haidem!

Îngrozit, tremurând vargă. burtosul derviş, frecându-şi mereu locul unde îl „mângâiase" piciorul lui Marcel, porni după el fără să mai spună un cuvânt.

Apucară amândoi în tăcere, pe sub copaci şi ieşiră în curând din pădurice, îndreptându-se înspre oraş. Pe măsură ce se apropiau, dervişul dădea tot mai multe semne de îngrijorare. Se scărpina, clătina capul, se uita la Marcel, ofta din adâncul rărunchilor, ridica ochii la cerul întunecat, căutând astfel să atragă atenţia groaznicului Pucheff asupra primejdiei care îl aştepta.

Deşi lui Marcel nu-i scăpa nici unul din gesturile lui, se făcea că nu observă şi grăbea pasul.

Apucară pe uliţele oraşului, dar deodată, când ajunseră într-un loc mai întunecos, Marcel se opri şi apucă pe derviş de braţ.

— Iertare, viteazule! murmură acesta, crezând că i-a sosit ceasul din urmă!

— Ssst! taci şi ascultă! Ştii ce ţi-am spus. Acum mai am de adăugat ceva: după ce vom intra în peşteră, să mă duci la locul unde se află cartuşele şi praful de puşcă, pe urmă îţi voi spune eu ce-i de făcut. Dar să nu te clinteşti de lângă mine, că te ucid pe loc, ai înţeles? Acum, haidem!

Bietul derviş gemu înăbuşit. Dinţii îi clănţăneau; simţea însă aţintită asupra lui privirea de oţel a lui Marcel, şi ca hipnotizat, urmă fără să murmure pe aşa-zisul Pucheff.

Ajunseră în curând la poarta mănăstirii dervişilor. Omul care stătea de pază, recunoscându-l pe Omar, deschise poarta.

— Dă-ne drumul să intrăm, Ahram, suntem tare grăbiţi, zise Omar, căznindu-se să nu-i tremure glasul.

Portarul, nebănuind nimic, îi lăsă să treacă. Cei doi bărbaţi străbătură curtea mănăstirii, porniră pe scara de cărămizi care ducea la subterană şi coborâră aproape în fugă cele 153 de trepte.

— Acum, repede! porunci Marcel care se întreba cu groază ce se va fi ales din prietenii săi.

Tonul cu care fură spuse aceste cuvinte nu admiteau împotrivire şi dervişul înţelese acest lucrú, căci o luă la fugă ca un nebun urmat de Marcel.

În mai puţin de un sfert de ceas ajunseră la uşa de fier a gangului care ducea la depozitul de muniţii.

La vederea lui Omar, cei doi mulatri, care stăteau de strajă, nici nu se sinchisiră de ei şi-i lăsară să treacă. Dervişul, asudând şi tremurând în acelaşi timp de frică, oboseală şi furie, ar fi vrut, printr-o clipire de gene sau vreun gest, să facă pe mulatri să înţeleagă cine era omul de lângă el dar Marcel nu-l slăbea din ochi.

Încet, fără grabă, cu Omar alături, străbătu gangul, trecu prin uşa pe care dervişul i-o deschise singur şi intră în cripta unde germanii îngrămădiseră tone întregi de pulbere şi de cartuşe.

Cu toată grozăvia situaţiei în care se afla, tânărul francez scoase un suspin de satisfacţie.

— Şezi aici, Omar şi nu te mişca! porunci el dervişului arătându-i un loc drept în mijlocul criptei.

Acesta se tâmpise aproape de spaimă. Nu zise nimic, se aşeză jos turceşte şi începu să depene boabele mătăniilor care îi atârnau de gât mormăind la rugăciuni, în vreme ce Marcel se apucă de treabă.

Luă o ladă cu dinamită, o deschise cu vârful pumnalului, o aşeză pe un butoi de pulbere, căruia îi scoase cercurile de fier şi, zărind un fitil Bickfer, vârî un capăt în vrana butoiului.

— Gata! zise el apoi mulţumit.

Desfăşură pe urmă câţiva metri de fitil, tăie jos restul şi aprinse cu bricheta găsită în buzunarul lui Immerstrack-Han capătul celălalt.

Fricosul de Omar nu se mai putu stăpâni:

— O să sărim în aer! strigă el îngrozit, frângându-şi mâinile.

— De abia peste zece minute, viteazule Omar! Nici mai mult, nici mai puţin de zece minute... răspunse Marcel apucându-l de haină.

Groaza de explozie fu mai mare decât aceea pe care o simţea dervişul pentru regele boxerilor. Cu o smucitură bruscă reuşi să scape din mâinile lui şi o luă la fugă spre uşă. Marcel îl ajunse din urmă şi cu un singur pumn în ceafă îl lăsă leşinat la pământ.

„În sfârşit, am scăpat şi de ăsta!" îşi zise francezul nostru, apoi desfundă un alt butoiaş de pulbere şi vârî în el un capăt de fitil, căruia îi dădu foc. Pe urmă, luând butoiaşul la subţioară, o zbughi la fugă prin gang, până ce ajunse în peştera unde erau adunaţi fanaticii.

Aceştia, înghesuiţi în jurul tribunei de piatră, ascultau cu nerăbdare o cuvântare înflăcărată a bătrânului Ali, plină de ocări şi ameninţări la adresa creştinilor. Erau atât de atenţi la ce spunea bătrânul, încât nici nu remarcară intrarea falsului Immerstrack-Han. O clipă Marcel Dunot rămase nemişcat. Privirea lui se roti peste vasta încăpere. În spatele lui Ali, sus pe tribună, zări pe Ormiloff şi Perrin legaţi, întinşi pe rug: la lumina lămpilor aurite, chipurile lor păreau albe ca varul, dar resemnate.

Eroul nostru scoase un suspin de uşurare, aşadar trăiau încă!

— Încet, cu paşi rari, înaintă spre tribună.

Deodată, dervişii îl văzură.

— Te-ai întors, Immerstrack! strigă bătrânul Ali întrerupându-şi discursul. Şi banii unde sunt!

— Aici! răspunse el arătând butoiaşul pe care-l ducea la subţioară.

— Loc! Loc! Faceţi-i loc să treacă! porunci Ali.

Dervişii se dădură la o parte. Marcel iuţi pasul. Într-un moment într-altul, vreunul din fanatici putea zări fitilul aprins şi totul ar fi fost descoperit.

Aşa se şi întâmplă.

Regele boxerilor ajunsese la numai câţiva metri de scara de marmoră albă, când unul din dervişi începu să zbiere:

— Trădare! Suntem trădaţi! E un butoi cu pulbere!

Răcnetul era atât de neaşteptat, încât dervişii, înspăimântaţi, şovăiră. Atât i-a fost de ajuns lui Marcel.

Dintr-un salt se repezi la Ali care nu înţelegea încă ce se petrece, îl lungi pe lespedea cu o lovitură de picior

şi, ridicând butoiaşul deasupra capului, îi zvârli în mijlocul fanaticilor.

O detunătură grozavă sfărâmă stalactitele şi stalagmitele, în timp ce lămpile se stinseră. Se făcu un întuneric desăvârşit sfâşiat de urletele şi gemetele dervişilor atinşi de explozie. Marcel Dunot care se lăsase imediat la pământ, se ridică neatins, se apropie pe dibuite de rug şi tăie cu pumnalul frânghiile celor doi prizonieri.

— Repede, repede! s-o luăm de acolo; şopti ei, arătând spre o deschizătură, care se zărea la slaba lumină ce se strecura de la lămpile din gang.

— Dunot! Ah! m-au ucis! auzi el glasul lui Ormiloff. Marcel îşi încleştă pumnii şi se opri.

— Ce e, Ormiloff, ce ţi s-a întâmplat? întrebă tânărul deznădăjduit.

— Na, ţine şi tu, câine! răcni în arăbeşte un glas răguşit.

Marcel recunoscu glasul lui Ali şi în acelaşi timp o lamă însângerată alunecă pe lângă uniforma lui de colonel persan. Scos din fire, regele boxerilor apucă mâna care ţinea pumnalul ucigător şi oasele trosniră. Un strigăt înăbuşit, un horcăit, apoi nimic... Degetele de oţel ale lui Marcel trecură de la mână la gâtul lui Ali şi-l sugrumară pe loc.

— Ormiloff e mort!. auzi tânărul pe Perrin şoptind.

— Nu se ştie... acum înainte!

Şi cu toată primejdia, cu toate urletele fanaticilor rămaşi în viaţă, Marcel se aplecă şi, luând în spinare trupul neînsufleţit al ofiţerului rus, se repezi pe scara de marmură pe jumătate năruită şi porni spre ieşirea subteranei, unde o mulţime îngrozită, cu privirea rătăcită, se înghesuia.

Marcel şi Perrin, cu pumnalele în mâini, loveau neîncetat în dreapta şi în stânga. Dar dervişii erau mulţi! Trupurile lor tixite ca sardelele în cutie umpleau subterana. După ce străbătură câţiva metri, cei doi francezi fură siliţi să se oprească.

— Să ne întoarcem, zise regele boxerilor.

— Îndărăt? făcu speriat Perrin.

— Da, am aprins un fitil. Toate muniţiile care sunt îngrămădite în peşteră trebuie să explodeze dintr-un moment într-altul.

— Bine, să încercăm, răspunse Perrin.

Dar vai! Înapoi era şi mai greu de mers decât înainte. Dervişii rămaşi în peşteră voiau toţi să iasă, aşa că era cu neputinţă de trecut. Marcel înţelese acest lucru.

— Nu se poate trece, zise el lui Perrin după câteva încercări zadarnice. Ia-l dumneata pe Ormiloff în spinare, eu o să încerc să-mi fac drum printre fanatici.

Perrin luă în spate pe rus. Având acum mâinile libere, Marcel se repezi în gloată şi trecând de cotul pe care-l făcea gangul în locul acela, se pomeni deodată înaintea unei uşi care ducea spre depozitul cu muniţii.

Vreo câţiva dervişi se trudeau zadarnic să spargă uşa. Nici nu-l simţiră pe Marcel, venind. Fără să le lase vréme să se dezmeticească, regele boxerilor îi doborî unul după altul. Clipele preţuiau acum veacuri. După ce văzu locul curăţat, Marcel se apucă să spargă uşa. Se repezi de câteva ori cu toată puterea în ea, dar degeaba, uşa nici nu se clintea. Regele boxerilor scrâşni din dinţi. Dincolo de uşă, fitilul ardea mereu, dacă nu cumva ticălosul de Omar se va fi trezit din leşin şi-l va fi stins. Altminteri cine să fi încuiat uşa? Trebuia s-o spargă cu orice preţ, altfel totul era pierdut.

Marcel Dunot îşi încordă toţi muşchii, picioarele lui se înţepeniră în pământ ca şi când ar fi avut acolo rădăcini, puse umărul, încleştă dinţii şi împinse cu umărul din toate puterile.

Degeaba.

— Nu pot!... gâfâi el deznădăjduit, tremurând din tot corpul.

Dervişii răcneau, urlau dar nu cutezau să se apropie.

— Suntem pierduţi! murmură Perrin. Să ne vindem însă cât mai scump pielea.

— Ah, dervişul acela afurisit! Trebuia să-l ucid fără milă pe ticălosul de Omar! El a încuiat uşa! mormăi Marcel furios... Tre...

Îşi curmă vorba. Patru din fanatici, mai curajoşi sau mai îndârjiţi decât ceilalţi, înaintau spre ei la slaba lumină a felinarelor agăţate în perete, pumnalele lor sclipeau ameninţătoare.

— Oh, or să plătească ăştia şi pentru ceilalţi... murmură Marcel Dunot.

Apariția acestor patru dervișI înfuriase parcă și mai mult pe regele boxerilor. Fără altă armă decât pumnalul său, se repezi la el. Se auziră țipete scoase din patru piepturi ca dintr-unul singur. Tăișul unui topor fulgeră deasupra capului eroului nostru, dar toporul se abătu în gol căci Marcel se întinsese la pământ. Dintr-o săritură fu în picioare: dervișul cu toporul se prăbuși cu pântecele spintecat. Într-o clipă Marcel reteză capul altuia din ei și înfipse pumnalul în pieptul celui de-al treilea. Al patrulea derviș, încremenit de spaimă, rămăsese nemișcat, cu ochii holbați la el. Toporul din mâna lui Marcel — pe care-l luase de la dervișul ucis — îi sfărâmă țeasta și-i risipi creierii.

Cu ochii arzători, Marcel Dunot, groaznic la vedere, privi în juru-i așteptând un nou dușman. Văzu pe vreo câțiva dervișI adunați la capătul gangului, necutezând să se apropie.

— Perrin, strigă deodată tânărul francez, suntem salvați! Ia pe Ormiloff în brațe și vino după mine.

Perrin, care lăsase jos pe rus, vrând să fie mai liber pentru a da ajutor tovarășului său, ajutor pe care repeziciunea luptei nu i-l îngăduise, ridică de jos trupul rusului și-l puse pe umeri.

Marcel Dunot apucă toporul și, dintr-o săritură, fu iar la ușă, izbi cu toporul în ea cu atâta putere încât o spintecă dintr-o dată. Dădu apoi scândurile la o parte și făcu o deschizătură cât să treacă un trup de om.

— Ia-o înainte, Perrin! Repede! strigă el tovarășului său.

Acesta nu așteptă să-i mai spună a doua oară. Cu toată greutatea pe care o ducea în spinare, trecu pragul urmat de Marcel.

— A, îmi închipuiam eu că așa o să fie... mormăi acesta văzând că Omar pe care-l lăsase aici leșinat dispăruse. Altă dată o să fiu ceva mai prevăzător.

Alergă la butoiul cu pulbere: fitilul fusese stins.

— Poate că e mai bine așa... murmură el. Dacă ticălosul acela l-ar fi lăsat aprins, am fi sărit toți de mult în aer. Perrin, pune jos pe Ormiloff și ia revolverul ăsta, urmă el întinzând lui Perrin arma luată de la dervișul ucis în urmă. Dacă vrea cineva să intre, trage!

Marcel se apucă apoi să așeze la loc fitilul și-l aprinse din nou. Tocmai voia să-i spună lui Perrin să ridice pe

Ormiloff şi să vină după el, când o altă uşă se deschise brusc împinsă de o mulţime înfuriată, care dădea năvală în subterană.

— Înapoi, ori vă arunc pe toţi în aer! răcni Marcel în limba arabă.

Dervişii, printre care şi Omar, se opriră tremurând de o mânie neputincioasă.

— Perrin! strigă apoi regele boxerilor, a cărui linişte avea ceva care te înspăimânta, vino încoace şi la un semn al meu, descărcă revolverul în butoiul cu pulbere.

Deşi cuvintele acestea fuseseră spuse în franţuzeşte, dervişii le ghiciră înţelesul, văzându-l pe Perrin întinzând revolverul spre butoiul desfundat.

— Şi-acum, ascultaţi la ce vă pot spune eu, câini râioşi ce sunteţi, zise Marcel dervişilor în limba arabă. Sunteţi toţi în mâinile mele. Mai întâi să-mi predaţi pe Omar. El e acela care v-a trădat, întâi pe voi, pe urmă pe mine.

— Minciună sfruntată, fraţilor! Sunt nevinovat... jur ... strigă nemernicul cu glas tremurător de spaimă.

— Vă dau răgaz până ce voi număra aste zece degete de la mâini, adăugă Marcel. Pe urmă, vom pieri cu toţii.

Îngheţontit, bătut, pălmuit, nenorocitul Omar fu împins de zeci de mâini şi se prăbuşi la picioarele lui Marcel. Acesta se opri din numărătoare şi ridică de jos pe dervişul verde de spaimă.

— Iertare! Iertare, o, nobile Pucheff ... bolborosea el tremurând vargă.

— Vom vedea noi mai târziu, deocamdată nu te mişca dacă ţii la viaţa ta.

— Uite, stau neclintit ca o stâncă, viteazule Pucheff, îngăimă nemernicul căzând în genunchi.

— Taci! îi strigă Marcel măsurând cu ochii lungimea fitilului care avea să arunce în aer muniţiile nemţilor adunate acolo. Încă vreo zece minute... murmură el, e vreme... Ascultaţi! începu iar cu glas tunător, tânărul întorcându-se spre dervişi. Vă cer să mă lăsaţi singur zece minute cu ticălosul ăsta de Omar, ca să-l pedepsesc după cum merită, pe urmă mă dau viu în mâinile voastre, dacă-mi făgăduiţi să nu mă omorâţi.

— Predă-te numaidecât, tâlharule!

— Predă-te, câine!

— Nu poţi să mai scapi, fecior de scroafă! zbierau fanaticii în culmea furiei.

Marcel înălţă din umeri.

— Dacă nu vă ţineţi gura, tună el cu glas puternic, dau foc, aţi înţeles, ticăloşilor? Hai plecaţi, să nu mă faceţi să-mi ies din fire...

Tăcu, dar braţul lui întins spre butoaiele cu pulbere şi lădiţele cu explozibile îi întregi fraza.

Fanaticii se dădură înapoi.

Într-o clipă, regele boxerilor trânti uşa după ei şi trase zăvoarele pe dinăuntru.

— Aşa! făcu el uşurat, apropiindu-se de derviş. Acum, între noi doi, jupâne Omar.

— Iertare! bâigui nemernicul, târându-se la picioarele tânărului francez.

— Scoală-te, dobitocule şi ascultă ce vreau să-ţi spun, mormăi Marcel.

Ochii lui Omar luciră de bucurie: dacă Pucheff îi zicea dobitoc, însemna că n-avea de gând să-l omoare. Se ridică tremurând.

— Uite ce vreau de la tine, începu fără ocol, Marcel. Peştera trebuie să mai aibă o ieşire. Nu se pot aduce atâtea lăzi şi butoaie prin gangul atât de îngust. De altminteri, te-am văzut zâmbind când ţi-am spus acest lucru. Deci, ieşirea există. Să ne duci numaidecât acolo şi vom putea fugi împreună, altminteri vei muri şi tu aici cu noi, sub dărâmături, fiindcă de data asta nu vei mai putea stinge fitilul. Dar grăbeşte-te, căci peste cinci minute va fi prea târziu.

Dervişul se înfioră. Ochii lui se întoarseră instinctiv spre fitil şi-l văzu arzând cu o repeziciune înfiorătoare. Omar nu mai şovăi.

— Bine, vă scot de aici, dar îmi făgăduiţi să nu mă omorâţi? Şopti el.

— Dobitocule! Dacă aş fi vrut să te omor, te omoram până acum. Poartă-te bine; şi-ţi dăruiesc viaţa. Dar grăbeşte-te, căci fitilul se isprăveşte.

Omar nu-i răspunse, se urcă pe o ladă în dosul căreia se vedea o bucată mare de tablă şi o dădu la o parte lăsând vederii o lespede de piatră, în care era o verigă de fier.

— Aici e, zise el, dar lespedea e foarte grea.

Nu-şi isprăbi vorba, căci Marcel apucase veriga şi trase cu putere de ea. Lespedea se dădu la o parte şi în golul rămas văzu o maşara care cobora într-un fel de puţ cilindric.

— Pe-acolo se aduc muniţiile, vru să explice Omar.

Marcel însă nu-l ascultă. Timpul zbura încă vreo câţiva centimetri şi fitilul va ajunge la pulbere provocând explozia.

— Vino încoa, Perrin, strigă Marcel. Nu slăbi din ochi pe prizonier, pe Ormiloff o să-l duc eu.

Perrin, veni în fugă. Marcel luă în spinare pe rus şi se urcă pe ladă.

— Ia un felinar şi lasă pe prizonier să coboare înainte. Ţine însă revolverul întins şi dacă încearcă să fugă, împuşcă-l.

Perrin îl ascultă. Desprinse din perete un felinar şi porunci lui Omar să coboare. Acesta nu se lăsă rugat. Ştia că explozia era de neînlăturat. Se lăsă repede pe scăricica fixată de peretele puţului, ţinând între dinţi felinarul, urmat de Perrin şi Marcel.

Ajunseră la un gang lung, al cărui capăt nu se zărea.

— Acolo... zise Omar arătând cu mâna.

N-apucă să-şi termine vorba şi o bubuitură grozavă, asemenea unei descărcări a zeci de tunuri cutremură bolta, urmată de altele înăbuşite repede unele după altele. În jurul fugarilor pereţii se crăpară şi blocuri mari de piatră se prăbuşiră peste gura puţului pe unde coborâseră. Muniţiile îngrămădite de nemţi explodaseră, distrugând totul în jurul lor.

Fugarii care fuseseră trântiţi la pământ de zguduitură se ridicară de jos. Pereţii stâncii erau numai crăpături, bolta de asemenea, ameninţând să se prăbuşească din clipă în clipă. Din fericire felinarul care-l ţinea acum Perrin în mână, nu se stinsese, aşa că putură să-şi dea seama de primejdie.

— Trebuie să ieşim cât mai repede de aici dacă nu vrem să ne strivească sfărâmăturile, auzi Omar? strigă Marcel. Mai e mult până la ieşire?

— Nu, răspunse dervişul, ameţit încă de explozie.

— Atunci, la drum! porunci Marcel luând iar în spinare pe Ormiloff.

Cu toată graba lor, cei trei fugari înaintau anevoie căci grozava explozie năruise o mulţime de bucăţi de

stâncă smulse din boltă. Pe alocuri pământul se crăpase făcând gropi adânci, pe care ei trebuiau să le sară cu riscul de a-şi frânge gâtul la fiecare pas. În sfârşit, după mari sforţări, ajunseră la capătul gangului şi zăriră deodată cerul plin de stele.

— Ei, Omar, stinge felinarul! Nu mai avem nevoie de lumină, zise Marcel. E pericol să ne vadă cineva. Şi bagă bine la cap: dacă faci vreo mişcare, prietenul meu are ordin să te împuşte, ai înţeles?

— O, viteazule, Pucheff, cum poţi să-ţi închipui aşa ceva! răspunse ticălosul, indignat că ar putea fi bănuit. Stinse felinarul.

Ajunseră numaidecât la un grilaj enorm de fier, ascuns între tufe şi care astupa ieşirea din subterană.

— Cheia trebuie să fie la tine, nu-i aşa, Omar? zise Marcel în şoaptă dervişului.

— Cred că... da... răspunse dervişul tremurând şi scotocindu-se în buzunare.

— Hai, grăbeşte-te! îl zori Marcel.

— Nu... nu... e... la mine... am lăsat-o la chilia mea... se tângui Omar.

— Ai lăsat-o în chilie, ai? Ştiai că nu-i la tine, vicleanule! Ne-ai minţit, deci trebuie să mori...

— Iertare! Îndurare! Uitasem... băigui dervişul îngrozit.

Marcel ridică din umeri. Fără să spună un cuvânt puse jos trupul lui Ormiloff, se apropie de grilaj, se apucă cu mâinile lui puternice de doi din drugii groşi de fier, se înţepeni bine pe picioare şi începu să clatine uşa din balamale. Grilajul era solid dar forţa lui, sporită de primejdie, era acum şi mai grozavă.

Încet, drugii se îndoiră, făcând între ei un loc să poată trece un om.

— Cred că ajunge, zise tânărul francez ştergându-şi sudoarea de pe frunte. Ei, mă, nu te grăbi aşa! strigă el lui Omar care vru s-o ia înainte. Îl apucă de guler şi-l trase îndărăt cu atâta putere încât dervişul căzu jos.

— Perrin, şopti el prietenului său, treci mai întâi dincolo trupul lui Ormiloff, pe urmă dumneata şi după dumneata vin eu. Repede însă că nu-i timp de pierdut.

Perrin făcu întocmai: trecu pe Ormiloff printre drugii grilajului şi se strecură şi el.

— Acum e rândul tău, jupâne Omar, zise regele boxerilor. Cu o sprinteneală de necrezut la grăsimea lui, se strecură printre gratii, dar în loc să stea pe loc, o luă la fugă şi pieri printre tufele de mărăcini.

— Dunot, dervişul a fugit! strigă speriat Perrin.

— Ah! ticălosul! Era de aşteptat... Trebuie să-l prindem cu orice preţ.

Era uşor de zis, dar greu de făcut. Fugarii se aflau acum în mijlocul unui câmp plin de pietroaie şi mărăcinişuri. În întunericul care-i înconjurau, nu vedeau nici la doi paşi de ei. Marcel înţelese că truda le-ar fi zadarnică.

— În orice caz, trebuie să ne îndepărtăm cât mai repede de aici, zise el, ridicând în braţe trupul neînsufleţit al lui Ormiloff.

Cei doi prieteni porniră în tăcere printre bolovanii şi tufele ţepoase împrăştiate în jurul lor.

— Să ne oprim nitel, fu de părere Marcel după ce merseră câtva timp. Trebuie să ne facem datoria faţă de Ormiloff.

Zicând acestea, regele boxerilor puse jos trupul sărmanului rus.

În tăcere cei doi francezi se apucară să sape cu pumnalele lor o groapă în care aşternură la odihnă de veci pe prietenul şi tovarăşul lor. Pe urmă, rostiră în gând o scurtă rugăciune şi acoperiră groapa cu pământ şi bolovani.

Nu sfârşiseră însă bine de îndeplinit această pioasă datorie, când Marcel se îndreptă deodată şi şopti lui Perrin:

— St! Nici o vorbă!

I se păruse că aude un zgomot slab, ca şi când cineva ar fi lovit o piatră cu piciorul. Rămase câteva momente cu auzul încordat.

Nu se înşelase. Paşii se apropiau, îi auzea desluşit. Totuşi nu se clinti; vroia să se încredinţeze că nu era o părere. Un murmur de glasuri ajungea până la ei.

— Aici... nu, acolo sunt.

Era cât se poate de limpede. Dervişii care scăpaseră cu viaţă şi fuseseră înştiinţaţi de Omar erau acum în căutarea fugarilor.

— Perrin, pregăteşte-ţi revolverul, vino după mine... şopti Marcel.

Porniră amândoi în tăcere, unul în urma altuia. O împuşcătură detună în liniştea nopţii. Marcel întoarse capul şi văzu pe Perrin cu revolverul încă fumegând în mână lângă un derviş rănit care horcăia de moarte.

— Era pitit după bolovanul de colo şi a sărit la mine cu pumnalul. Am tras şi...

Nu-şi putu încheia vorba, căci răcnete grozave se auziră în preajma lor şi dervişii îşi descărcară la întâmplare revolverele. Prin întuneric însă nu puteau ţinti şi gloanţele treceau pe lângă fugari fără să-i nimerească.

— Înainte, Perrin! Ia-te după mine! strigă Marcel Dunot repezindu-se spre un fel de trecătoare îngustă deasupra căreia stâncile se împreunau ca o boltă.

Tânărul socotea că folosindu-se de această fortăreaţă naturală, va putea ţine mai multă vreme piept năvălitorilor. O întindere mare de apă se vedea jos la picioarele stâncii.

— Lacul de la Urmiah! murmură el.

Marcel tresări. Se întoarse şi văzu pe prietenul său rezemat de stâncă şi apărându-se cu disperare împotriva a trei dervişi care năvăliseră peste el.

Se repezi cu ajutorul lui Perrin. Pumnalul lui se înfipse cu putere în ceafa unuia din ei. Luna ieşise din nori şi lumina câmpul de luptă. Marcel scoase un răget de furie văzând pe Omar printre dervişi.

— A, ticălosule, acuma nu-mi scapi tu, fii pe pace! răcni el şi ridică pumnalul.

Dar arma spintecă umărul altuia; Omar, viclean şi laş cum era, văzând primejdia, împinsese înainte pe unul din tovarăşii săi. Această ultimă mârşăvie scoase din fire pe regele boxerilor, care se aplecă, ridică mai sus de braţ pe nemernic şi-l izbi cu capul de stâncă. Cu ţeasta făcută terci, ticălosul căzu fulgerat la pământ.

Răcnete ca de fiare sălbatice izbucniră din piepturile dervişilor. În jurul lui Marcel gloanţele cădeau ca grindina. Unele trecură atât de aproape încât îi pârliră părul. Situaţia devenea din ce în ce mai gravă. Luna lumina ca ziua, aşa că fanaticii puteau ochii în voie.

— După mine, Perrin! strigă regele boxerilor. Defileul se sfârşea după cum am spus, cu o platformă îngustă care domina lacul de la o înălţime de vreo douăzeci de metri. Marcel Dunot se codi o clipă; soarta lui atârna

de adâncimea pe care o avea apa în locul acela. Dacă lacul era destul de adânc, fugarii puteau să scape. Dacă nu aveau să-şi zdrobească oasele de stâncă.

— Acum, la noroc! zise el lui Perrin şi se aruncă în gol.

Lacul avea o adâncime de aproape douăzeci de metri, aşa că Marcel ieşi repede la suprafaţă şi începu să înoate din răsputeri spre larg. Dar nu apucă să se îndepărteze bine şi gloanţele începură să plouă în jurul lui. Întoarse capul şi-l văzu pe Perrin la câţiva metri în urma lui şi pe dervişi sus pe platformă trăgând mereu.

— Lasă-te la fund! strigă el tovarăşului său şi urmând sfatul pe care-l dădea lui Perrin se lăsă şi el în apă.

Înotă astfel vreo cincizeci de metri, apoi scoase capul afară ca să răsufle, şi se lăsă iar la fund.

Mulţumită acestei stratageme, cei doi fugari reuşiră să iasă din bătaia gloanţelor, fără să fi fost atinşi.

Totuşi situaţia în care se găseau nu era mai puţin gravă. Nu puteau pluti aşa, la nesfârşit, pe apă, iar când vor ieşi, la mal, locuitorii, preveniţi de dervişi îi vor ataca fără îndoială.

Cei doi prieteni reuşiră să se apropie unul de altul. Şi plutiră vreun ceas pe spate, schimbând rareori câte un cuvânt. Răceala apei îi pătrundea până la oase şi le clănţăneau dinţii de frig.

Marcel se hotărî în cele din urmă, oricare ar fi fost primejdia să iasă la mal ca să nu îngheţe, când auzi pe cineva cântând:

— O barcă! strigă Perrin.

— Da o barcă de pescari, răspunse Marcel Dunot. St! nu face gălăgie... Trebuie neapărat să punem mâna pe barca asta. Înoată în urma mea şi cât mai încet cu putinţă; dacă ne văd înainte de-a ajunge până la ea, suntem pierduţi!

Şi, alunecând pe apă, regele boxerilor se îndreptă spre o pată întunecoasă, pe care o zărea la vreo sută de metri de el. Era, nu mai încăpea îndoială, o barcă de pescari. Câţi oameni să fi fost oare într-însa? Probabil că nu numai unul, judecând după cântec. Amănuntul acesta nu-l îngrijoră pe Marcel, care înotă tot mai aproape de

barcă. Văzu doi indivizi. Aceştia vâsleau cântând, pe când un al treilea aşezat în capătul bărcii privea în gol.

Marcel începu să înoate după barcă, o ajunse şi se agăţă de cârmă fără să fi fost simţit.

Pescarii se opriseră din cântat şi stăteau acum la taifas. Vorbeau turceşte şi Marcel putu înţelege ce spuneau.

— Şi măcelul câinilor de creştini, nu numai că ya fi plăcut lui Alah, zicea unul, dar o să ne procopsească pe toţi, fraţilor! O să ne întoarcem cu barca încărcată de bogăţii. Lasă că o să-i jefuiesc de tot ce-or avea pe ei, dar nu mă las până nu omor cu mâna mea măcar zece câini spurcaţi de ăştia!

Vâslaşii încuviinţară cuvintele lui printr-un mârâit.

Marcel Dunot auzise destul... Se apucă de marginea vasului şi sări în barcă lângă cârmaci. Acesta întoarse capul. Dar până să aibă vreme să-şi dea seama de ce se petrece, Marcel îl apucă de umeri şi-l aruncă în lac. Omul scoase un ţipăt răguşit şi pieri în unde.

Vâslaşii înţelegând situaţia, se repeziră spre Marcel cu lopeţile ridicate.

Regele boxerilor se aplecă repede; lopata căzu peste stinghia care mărginea barca şi se făcu ţăndări.

Marcel sări la unul din vâslaşi şi-i puse mâna în beregată. Gâtuit, omul se prăbuşi moale în fundul bărcii. Tânărul smulse apoi lopata din mâna celuilalt sfărâmându-i ţeasta.

— Nu te lăsa, Dunot, că iaca vin şi eu! strigă Perrin agăţându-se de barcă.

— Prea târziu, dragă, s-a isprăvit! răspunse Marcel râzând. Acum, aşează-te la lopeţi şi vâsleşte, vreau să văd dacă mai răsuflă vreunul din indivizii de colo.

— Nu e vina mea că vin de-abia acum, răspunse Perrin cam jignit. Individul pe care l-ai aruncat în apă a ieşit la suprafaţă şi a vrut să mă strângă de gât. De abia am scăpat de el, înjunghiindu-l.

— Dar bine, băiatule, cum poţi să crezi că m-am îndoit măcar o clipă de curajul tău! strigă Marcel strângându-i mâna. Nu trebuie să te superi că n-ai de ce. Văd că fără să vreau i-am omorât şi eu pe ăştialalţi doi. De altminteri n-am de ce să mă căiesc. Banditii se duc

ceau la oraș să ucidă și să jefuiască pe creștini. Și-au meritat soarta, după cum vezi.

— Ei, și acum încotro? întrebă Perrin.

— Mergem la Tabriz, dragă Bredko! Ai uitat că avem o însărcinare din partea excelenței sale Riza-Djemi-Pașa pentru excelența sa generalul Ibrahim Luftir?

— Bine, dar dervișii?

— Cred, probabil că ne-am înecat. O să ne îmbrăcăm îndată cu hainele pescarilor și vom încerca să tragem cât mai repede la mal.

— Cu barca ce-o să facem?

— O s-o scufundăm. Lasă-mă pe mine să fac cum cred de cuviință și tu vâslește înainte.

Perrin se supuse și puse mâna pe lopeți, în vreme ce Marcel se apucă să dezbrace pe pescari. Când vru să-și schimbe hainele lui de colonel persan cu acelea de pescar, văzu că nu-l încăpeau, mai ales surtucul. Se mulțumi atunci să-și pună numai șalvarii unuia din ei, care era mai voinic.

— Noroc că mi-am lăsat pe sub dolman haina mea, își zise el bucuros.

Așadar întâmplarea vroia ca să nu se despartă nici acum de mesajul lui Istif Lakbar....

Regele boxerilor se duse pe urmă și luă locul lui Perrin la lopeți, pentru ca acesta să-și poată schimba și el hainele. După asta, aruncară cadavrele turcilor în apă.

— Și acum, dragul meu, să ne grăbim! Trebuie ca până la ziuă să fim dincolo de lac.

În zori, zăriră malul oriental al lacului Urmiah. O lumină sură se lăsa pe coama dealurilor. În câteva minute barca fu la vreo sută de metri de mal. Fugarii se opriră din vâslit, sparseră fundul bărcii care se duse la fund (avea niște pietroie mari înăuntru) și tinerii noștrii începură să înoate spre mal unde ajunseră tremurând de frig.

Locul era pustiu. Câteva tufe rare de pălură răsăreau din prundiș. Ceva mai departe se vedeau o pădure de stejari iar în stânga, la marginea lacului, un sat.

— Și acum ce facem? Vrei să te odihnești sau să mănânci? întrebă Marcel.

— De ce mă întrebi?

— Fiindcă, dacă vrei să mănânci, ne ducem în sat.

— De unde bani?

— Am punga prea cinstitului Immerstrack şi portofelul lui la mine. Deşi nu m-am uitat încă în ele, bănuiesc că sunt pline doldora.

— Drept să-ţi spun, mi-e cam foame... mărturisi sincer Perrin.

— Foarte bine, atunci să mergem să mâncăm, dar ceva mai pe urmă. Deocamdată să ne ascundem în pădurea de colo, ca să ne uscăm hainele de pe noi. Nu trebuie să bănuiască nimeni de unde venim. La drum, deci, s-o luăm la fugă, ca să ne mai încălzim puţin.

În vremea asta, se luminase bine de ziuă. Se opriră într-un luminiş, aşternut cu un strat de frunze uscate, şi se întinseră pe jos. Norii se risipiseră şi, cu toate că era iarnă, soarele strălucea pe cerul senin. Datorită acestei împrejurări hainele de pe ei se uscară destul de repede, dar bieţii fugari erau atât de osteniţi încât li se făcură somn.

Marcel Dunot se trezi cel dintâi. Socoti că amiaza trebuie să fi trecut de mult.

— Perrin, ei Perrin! şopti el la urechea prietenului său.

— Ce... ce... ce e? mormăi acesta buimac, cu ochii închişi.

— Scoală băiatule!

— S-a întâmplat ceva? întrebă Perrin speriat.

— Nimic, numai că trebuie să fie ceasurile unu şi n-ar strica să înbucăm ceva.

— Unu? nu se poate! făcu Perrin ridicându-se într-o rână.

— Ba se prea poate, căci mi-e o foame.

Bietul Perrin, se frecă la ochi şi sări în picioare. Marcel Dunot scoase din buzunar portofelul găsit în buzunarul lui Immersrtack pe care avusese grijă să-l păstreze când îl dezbrăcase şi în afară de alte hârtii pe care vroia să le cerceteze mai târziu, găsi opt bancnote de câte cinci lire turceşti şi două de câte o liră.

— Cu atâta bănet, putem s-o ducem multă vreme, zise Marcel râzând.

Porniră grăbiţi spre satul care se afla la vreo doi kilometri de pădure şi peste un sfert de ceas ajunseră la marginea satului. Casele erau nişte cocioabe sărăcăcioase făcute din bolovani şi lut. Era vremea prânzului şi satul pustiu.

După ce străbătură vreo sută de metri, văzură niște bătrâni în zdrențe șezând jos turcește în fața uneia din cocioabe și fumând din niște narghilele ciudate.

— Aici e de noi, zise Marcel Dunot. Cocioaba asta e o cafenea restaurant și o să găsim de mâncare.

Într-adevăr regele boxerilor nu se înșelase. Cocioaba era singurul birt al satului.

În hainele ponosite, fugarii nu treziră nici o bănuială când intrară în așa-zisa cafenea.

Interiorul era aidoma cu exteriorul: o încăpere mare cu câteva mese, adică niște scânduri așezate pe câte patru țăruși bătuți în pământ. De grinzile tavanului atârnau niște coroane de ceapă și usturoi uscat și pe vatră ardea un foc de vreascuri.

Marcel și Perrin se așezară la o masă. Un bătrân cocoșat, semănând mai mult a maimuță decât a om, cu un turban de stambă pe cap, veni să întrebe pe cei doi effendi (boieri) ce doresc.

— Să mâncăm, îi răspunse Marcel în turcește.

Dar vai! birtașul se tângui că n-are decât niște pește uscat, căci trecuseră acum câteva zile kurzii pe acolo și-i luaseră tot.

— Dă-ne ce ai, și nu-ți fie frică, avem cu ce-ți plăti, îi răspunse Marcel, arătându-i o bancnotă de o liră.

Vederea banului făcu minuni.

— Ah, effendi, strigă cocoșatul; mi se pare... mi se pare că mi-a mai rămas o găină în coteț... o țineam și cu, martor mi-e Alah, ca să-mi ouă la primăvară. Dar dacă vreți, o s-o tai să nu vină iar kurzii să mi-o ia. Ce-i trebuie unui biet moșneag ca mine ouă!

— Bine, frige găina, și fă rost și de câteva ouă, ți le plătim bine, făcu foarte serios Marcel.

— O, văd eu că sunteți boieri adevărați! zise birtașul ai cărui ochi luceau lacomi la vederea lirei.

Cei doi prieteni mâncară pe săturate. Cocoșatul, care la început zicea că n-are ce le da, le puse dinainte o mâncare de pește prăjit, berbec cu mazăre și, în urmă, găină pe orez. Bieții fugari, lihniți de foame cum erau, înfulecară farfuriile.

La urmă, Marcel Dunot, aruncă mărinimos lira pe masă și nu mai vru să ia restul.

Băură și câte o ceșcuță de cafea, un rachiu și plecară sătui. O luară spre Tabriz în lungul fluviului Hagi-Sei.

Din cercetările pe care Marcel le făcu pe ocolite, află de la birtaș că se aflau acum la miază-zi de peninsula Sahii și la nici cincizeci de kilometri de Tabriz unde se găsea generalul persan Ibrahim Luftir, aliatul turconemților. Din cele ce știa Marcel de la Immerstrack-Han și din scurtul timp cât stătuse în peștera dervișilor, Ibrahim Luftir, căruia Istif Lakbar îi făgăduise 200 000 de krani, n-aștepta decât un ordin, ca să ia parte la măcelul rușilor și englezilor care se aflau în Tabriz și să se îndrepte apoi spre Susa, pentru a nimici mica armată care își avea acolo garnizoana. Marcel, care știa toate acestea, urmărea să împiedice trădarea, dar pentru a reuși, trebuia să lucreze repede și fără greșeală.

Cu toată explozia depozitului de muniții care distrusese mănăstirea dervișilor, fanaticii nu muriseră toți. Câțiva dintre ei vor fi pornit imediat la Tabriz, pentru a înștiința pe Ibrahim Luftir de evenimentele survenite, ceea ce va face poate pe aliatul germanilor să-și grăbească executarea planurilor.

De aceea, tinerii noștri merseră toată ziua fără să se oprească o clipă din drum.

De-abia pe înserate se opriră să se odihnească și să mănânce o bucată de mălai rece, cumpărat într-un sat din apropiere, apoi porniră mai departe. Pe la miezul nopții nu mai erau decât la câțiva kilometri de Tabriz, ale cărui minarete se zăreau în depărtare. Se întinseră pe niște răchite uscate, ca să se odihnească, dar vântul rece, care sufla dinspre apă, îi pătrunse până la oase, așa că nu putură dormi.

În sfârșit, o geană de lumină la răsărit vesti zorile.

— La drum! strigă Marcel.

Deși frânți de oboseală, fugarii porniră spre marele oraș persan, unde ajunseră chiar la răsăritul soarelui.

Meșteșugarii și zarzavagii se duceau care la lucru, care la piață și umpleau străzile înguste ale capitalei Azerbadjanului. Pe șoseaua plină de praf, oameni și animale, măgari, cămile, catâri, dervișii, lucrători, cerșetori se încrucișau și-și vorbeau sau se înjurau între ei.

Marcel Dunot și tovarășul său intrară în centrul orașului.

— N-ai putea tu, o viteazule, să-mi spui unde locuiește neînfrântul, nebiruitul general Ibrahim Luftir?

întrebă Marcel pe un soldat care trecea fudul și îngâmfat pe dinaintea lui.

— Și ce treabă ai tu cu excelența sa, calicule? întrebă soldatul privind cu dispreț la zdrențele cu care era îmbrăcat regele boxerilor.

— Nu cumva ești tu neînvinsul Ibrahim Luftir? făcu Marcel Dunot fără să se tulbure.

— Nu! Dar...

— Păi atunci cum vrei să-ți spun ție ce am de spus excelenței sale? Hai, du-mă la el și o să te cinstesc cu un bacșiș.

Soldatul se uită iar lung la el. Într-adevăr, cei doi prieteni nu erau de fel arătoși în hainele lor sărăcăcioase dar în Orient ca și aiurea de-altminteri, nu trebuie să judeci oamenii după îmbrăcăminte, și apoi Marcel vorbise cu atâta hotărâre în glas, încât soldatul nu se mai codi.

— Bine, haidem, răspunse el, și o luă înainte urmat de cei doi francezi.

Ajunseră numaidecât la un palat micuț de marmură albă în trei caturi, a cărui fațadă împodobită cu coloane înalte, avea o terasă în felul celor italiene.

— Aici locuiește excelența sa generalul Ibrahim Luftir, zise soldatul arătând spre palat.

— Voi vorbi despre tine nebiruitului, zise Marcel foarte serios. Cum te cheamă?

— Ismail Larbi Hebbal.

— Umblă sănătos, Ismail Larbi Hebbal! Viitorul ți-e asigurat de-acum încolo... încheie regele boxerilor și întoarse spatele soldatului care plecă cu gândul la norocul ce-l așteaptă.

— Aș da bucuros pielea a zece turci, ba chiar a o sută de nemți să știu dacă ne-a apucat-o înainte vreunul din dervișii de la Urmiah... murmură Marcel Dunot. În sfârșit ca să aflăm, trebuie să ne ducem să vedem. Haidem! Revolverul ți-e încărcat, Perrin?

— Da, numai că s-ar putea să se fi stricat gloanțele de umezeală.

— O să știm și asta, dacă vom avea nevoie de el. Ține și pumnalul meu; dacă nu poți face nimic cu revolverul, să ai cu ce te apăra.

— Dar tu, Dunot?

— Eu, dragă, am pumni zdraveni şi n-au putrezit în apă, fii sigur... Ia pumnalul şi să mergem.

Perrin, ştiind că orice împotrivire ar fi zadarnică, vârî pumnalul la brâu, Marcel Dunot, fără să şovăie o clipă măcar, se apropie de soldatul persan care păzea la uşa palatului. Santinela, un băiat zdravăn şi voinic, întinse baioneta.

— Cheamă pe vreunul din camarazii tăi şi spune-i să anunţe pe nebiruitul general Ibrahim Luftir că nevrednicul său servitor Pucheff îi cere o audienţă în numele prea venerabilului Munir Glaub, îi zise Marcel.

Soldatul fluieră. Pe o uşă laterală a subsolului palatului apăru un soldat într-o uniformă jerpelită.

— Acum soarta noastră se va pecetlui, şopti Marcel lui Perrin. Dacă dervişii din Urmiah ne-au luat-o înainte...

— Ne vom vinde scump pielea, zise acesta.

— Haidem, uite că ne face semn soldatul, zise Marcel.

Soldatul, după ce vorbi cu santinela, făcu semn celor doi fugari să se apropie. Îi trecu prin uşa pe care ieşise el şi intrară într-o încăpere strâmtă şi întunecoasă, scundă în tavan, unde în jurul unui lighean cu mangal, patru soldaţi şedeau jos turceşte.

Era corpul de gardă.

De aici trecură într-un gang boltit, care ducea la o scară întortocheată. Urcară scara, păşiră într-un vestibul şi de acolo într-o sală mare, mobilată cu scaune de abanos sculptat, încrustat cu sidef, argint şi fildeş unde se aflau vreo zece ofiţeri, care mai de care mai decorat, mai galonat şi mai important.

Unul din ei, un bătrân buzat, cu chip de maimuţă, făcu imediat semn soldatului care venise cu cei doi francezi să se apropie. În vremea asta Marcel şi Perrin se uitau cu coada ochiului la ofiţerul persan; îl văzură tresărind la cele ce-i spunea soldatul.

— Hait! I-a pomenit pesemne de Munir Glaub, murmură Marcel.

— Ăsta să fie generalul Ibrahim? întrebă Perrin.

— Nu cred. Poate aghiotantul, sau aşa ceva. Eu...

Regele boxerilor îşi întrerupse vorba. Soldatul după ce salută umil pe superiorul său, veni acum spre ei.

— Dacă poftiţi, effendi, vă voi duce la excelenţa sa, zise el.

Soldatul le vorbea acum cu mare respect. Numele lui Munir Glaub își produsese se vede efectul.

— Ia seama! A sosit momentul... șopti Marcel aplecându-se spre prietenul său.

Perrin clipi din gene în semn că e pregătit la orice.

Traversează sala în urma soldatului și intrară într-un salon oval, cu două divane față în față.

— Binevoiți să așteptați aici, effendi. Excelența sa va veni îndată, zise soldatul și ieși din salon.

Cei doi francezi rămaseră singuri. Avură răgaz să cerceteze cu luare-aminte încăperea. O altă ușă, perpendiculară pe divane se afla în fața acelcia prin care intraseră ei. Nici o fereastră. Un candelabru de aramă cu multe lămpi lumina încăperea.

— Ciudată ca... începu Perrin.

Cu un ghiont care era cât pe aci să-l dea jos, Marcel îi făcu semn să tacă.

Ușa se deschisese fără zgomot și în prag apăru un bărbat de vreo cincizeci de ani, îmbrăcat europenește în redingotă neagră, cravată albă și pantofi de lac. Numai fesul și pintenii subțiri de aur, dovedeau în același timp calitatea lui de musulman și cavalerist.

Cu capul sus, mototolind în mână niște mănuși galbene omul se opri în mijlocul camerei și uitându-se țintă la cei doi străini, le zise rar în turcește:

— Sunt generalul Ibrahim Luftir. Dumneavoastră cine sunteți?

— Eu sunt Ivanovici Pucheff din serviciul comitetului „Uniune și Progres", răspunse Marcel Dunot înclinându-se, iar dumnealui, prietenul și compatriotul meu Bradko.

— A; sunteți bulgari? Și veniți din partea veneratului Munir Glaub?

— Nu chiar trimiși de el, lămuri Marcel fără să se tulbure, ci am fost însărcinați împreună cu el cu o misiune pentru dumneavoastră de către excelența sa Djemil-Pașa.

— Ce misiune?

— Să vă aducem trei cufere.

— A! A! și unde sunt? strigă Ibrahim cu ochii lucitori.

— Ne-au fost furate de...

— Cum? De cine? tresări generalul.

— De căpetenia dervişilor din Urmiah, Istif Lakbar. A voit să ne asasineze dar am putut scăpa cu fuga şi am venit la dumneavoastră.

Ibrahim Luftir se făcuse alb ca varul la faţă.

— Era de aşteptat, şuieră el printre dinţi. Şi tâlharul de Munir Glaub a înţeles cu el, nu e aşa? întrebă Ibrahim, după ce se gândi niţel.

— Noi nu putem şti, excelenţă. Din momentul când am intrat în mânăstirea dervişilor, nu l-am mai văzut pe Munir Glaub.

— Se înţelege! Şi când aţi plecat din Urmiah?

— Acum două zile. Fuseserăm închişi într-o subterană împreună cu nişte germani.

— Germani?

— Da, cu un căpitan şi colonelul Immerstrack şi încă unul al cărui nume nu mi-l mai amintesc.

Ibrahim Luftir nu mai ştia acum ce să creadă. Se plimba câteva momente cu paşi rari prin cameră, cu capul în jos, meditând. Se opri în sfârşit în faţa lor şi le vorbi câtva timp într-o limbă pe care ei n-o înţelegeau.

Nu era nici turcă, nici persană, nici germană, nici franceză, nici engleză şi nici arabă.

Marcel Dunpt se uită uluit la Perrin şi Perrin la el.

Nerăbdător, Ibrahim Luftir mai spuse o frază mai scurtă, dar tot atât de neînţeleasă ca şi cea dinainte.

Deodată Marcel ghici: era bulgăreşte.

— Spioni nemernici! strigă cu glas tunător generalul în turceşte. Voi nu sunteţi bulgari! M-aţi mînţit!... O să pun îndată să vă închidă!

Zicând aceste cuvinte se apropie de perete şi trase cu putere de un şnur de lanţ ascuns printre cutele covorului.

Ochii lui Marcel scăpărară o clipă, dar rămase pe loc oprind cu un gest pe Perrin care scosese pumnalul de la brâu. În acelaşi timp, Ibrahim Luftir duse mâna la buzunar unde îşi avea revolverul.

— Liniştiţi-vă, domnule general, zise Marcel în limba germană. Adevărat, nu suntem bulgari, dar nici dumneavoastră nu sunteţi persan, nici măcar turc; ce fac e spre binele serviciului.

Efectul cuvintelor lui fu fulgerător : Ibrahim rămase înmărmurit, cu sprâncenele încruntate cu gura căscată.

Dar uşa se deschise şi în prag se iviră doi grenadiri, kurzi, care priveau ameninţători.

— Porunciţi acestor oameni să aştepte în camera de alături, zise Marcel fără să-şi piardă cumpătul. Avem de vorbit şi ceea ce vreau să vă spun, e în interesul nostru al tuturor.

— Staţi aici ! porunci generalul kurzilor aruncând o privire bănuitoare străinilor. Şi dumneata, spune ce ai de spus urmă el în nemţeşte lui Marcel Dunot, oamenii aceştia nu înţeleg. Mai întâi, cine eşti dumneata ?

— Sunteţi dumneavoastră sigur, domnule general, că mi-e îngăduit să vă spun cine sunt ? Nu sunt altcineva decât un om ataşat serviciului de informaţii al ambasadei germane la Constantinopol. Cred că ajunge, nu ?

— Trebuie să şi dovedeşti.

— Oh, domnule general, nu vă închipuiţi, cred, că voi purta asupra-mi hârtii care să dovedească adevărata mea identitate... Aş fi prea naiv.

— De ce nu mi-ai spus din capul locului cine eşti ?

— Nu mi se dăduse acest ordin, domnule general, şi dacă m-aţi fi lăsat să vorbesc până la sfârşit, în loc să vă răstiţi la mine, aţi fi aflat până acum multe lucruri interesante şi urgente. Cât priveşte misiunea pentru care am venit la dumneavoastră, ea se mărgineşte la a vă transmite instrucţiunile excelenţei sale baronului de Wagenheim cu care a fost însărcinat maiorul von Huckmehrt.

— Unde sunt ?

— Sunt instrucţiuni verbale, domnule general, şi de aceea sunt aici, ca să vi le comunic.

— Foarte bine, dar mai înainte trebuie să ştiu exact cine eşti şi să am dovezi despre adevărul spuselor dumitale, mormăi Ibrahim Luftir bănuitor.

Marcel Dunot se înclină. Îşi dăduse seama de la început că i se vor pune aceste întrebări şi-şi pregătise răspunsul în timp ce vorbea.

— Numele meu domnule general, e Karl Bruck, ataşat la serviciul de informaţii. Dovada celor spuse de mine e următoarea : am fost câteva luni însărcinat cu supravegherea clubului „Uniune şi Progres" de către

excelenţa sa baronul von Wangenheim, sub numele unui spion bulgar Pucheff, care Pucheff a fost suprimat de mine şi căruia i-am luat actele.

Aşa s-a făcut că Djemil Paşa, preşedintele comitetului m-a însărcinat să însoţesc împreună cu prietenul meu Bradko — aici de faţă — pe Munir Glaub la Urmiah şi să ne ducem apoi la Tabriz pentru a preda cele trei cufere cu turbanele pe care era scris cu cerneală simpatică mesajul, care trebuia să apară îndată ce se presăra deasupra un praf chimic.

— Mai era şi altceva în cufere? mormăi Ibrahim Luftir.

— Da, domnule general, 150 000 de lire turceşti în bancnote franţuzeşti. În acelaşi timp cu lăzile, trebuia să vă comunic ordinele baronului von Wangenheim. Din nenorocire şi fără ştirea mea, Munir Glaub cunoştea şi el conţinutul cuferelor. Ajunşi la Urmiah, le-a adus la Istif Lakbar, ca să fie în siguranţă — zicea el. Ce putem face noi, înconjuraţi de fanatici? Am izbutit totuşi să mă furişez în chilia unde se aflau cuferele, dar vai, banii dispăruseră!

— Cu toate acestea, încercarea mea n-a fost zadarnică deoarece am putut pune mâna pe pulberea chimică prin care dervişii puteau citi, ce scria pe turbane şi afla astfel că era un ordin semnat de Şeicul Islam, ca să se propovăduiască războiul sfânt în Persia şi să fie masacraţi toţi europenii, bineînţeles şi germanii care se află în ţară. Dumneavoastră eraţi pus în capul listei, împreună cu domnul colonel. Immerstrack-Han şi herr Schwartzeisel, consulul Germaniei.

Se poate zice cu drept cuvânt că turcii ne-au tras pe sfoară. Firește că am aruncat imediat pulberea şi am înlocuit-o cu nisip pentru ca dervişii să nu poată citi ce scria pe turbane. Pe urmă, în înţelegere cu tovarăşul meu, am hotărât să venim la Tabriz pentru a vă aduce acestea la cunoştinţă. Istif Lakbar însă, ca şi Munir Glaub au simţit ceva, căci ne-au arestat şi ne-au închis într-o criptă a mânăstirii împreună cu herr Schwartzeisel şi colonelul Immerstrack. Am reuşit să fugim omorând în luptă pe gardieni, luptă în care din nenorocire, a fost ucis atât colonelul cât şi consulul nostru, şi cu mare greutate am putut ajunge până la dumneavoastră.

Sfârşind această povestire în care adevărul şi minciuna se împleteau cu atâta artă. Marcel Dunot suspină şi tăcu.

Ibrahim Luftir nu răspunse numaidecât; ceea ce auzise îl punea pe gânduri. Câteva momente rămase nemişcat, chibzuind.

— Cunoşti numele meu adevărat, spune drept? zise el lui Marcel privindu-l drept în ochi.

Regele boxerilor nici nu clipi.

— Ar trebui să ştiţi, domnule general, că noi ăştia de la serviciul secret, trebuie să ne facem că nu cunoaştem nimic din ce nu e în legătură directă cu misiunea noastră.

Ibrahim Luftir făcu un gest de nerăbdare.

— Sunt colonelul von Wagenburg din Statul Major austriac, zise el.

— Foarte bine, domnule colonel.

— Şi aşteptai să-ţi spun, ca să-mi comunici misiunea cu care ai fost însărcinat de excelenţa sa?

— Oh, domnule general, aţi văzut doar că v-am spus numaidecât... protestă Marcel.

— Da, de frică să nu pun să te aresteze! De altminteri cunosc consemnul. Care zici că sunt instrucţiunile pe care ţi le-a dat excelenţa sa pentru mine?

Regele boxerilor păru că se codeşte.

— Sunteţi sigur, domnule colonel, că soldaţii aceştia nu înţeleg limba pe care o vorbim noi acum? întrebă el apoi.

— Ei sunt kurzi şi de abia dacă pricep turceşte.

— Eu zic, domnule colonel că nu strică să fim noi mai prevăzători, zise Marcel foarte serios.

Von Wagenburg înălţă din umeri.

— Plecaţi! porunci el soldaţilor, care ieşiră numaidecât.

— Aveţi ordin, domnule colonel, începu Marcel când îi văzu plecaţi, să porniţi peste opt zile trupele din Luristan spre Suşa. Garnizoana din Erzeum comandată de generalul von Blottwein vă va ieşi înainte pentru a tăia retragerea fugarilor ruşi. Asta e tot, domnule colonel.

În ce priveşte mănăstirea dervişilor, e plină cu muniţiile care au fost îngrămădite acolo şi n-ar fi rău să trimiteţi un detaşament de oameni de încredere...

— Tocmai la asta mă gândeam şi eu... mormăi pretinsul Ibrahim Luftir, care căzu iar pe gânduri.

După cum vedem, Marcel Dunot, amestecase iar adevărul şi minciuna; instrucţiunile date de la Constantinopol porunceau într-adevăr pseudo-generalului persan să pornească spre Susa dar Marcel le transmisese adăugând: „peste opt zile", răgaz în care regele boxerilor va avea timp să dea de veste armatelor ruseşti.

— Şi dumneata ce ai de gând să faci acum? întrebă deodată von Wagenburg privindu-l ţintă.

— Să rămân aici dacă, bineînţeles, nu hotărâţi dumneavoastră altfel, răspunse el foarte calm. Excelenţa sa, generalul von Blottwein, vă aşteaptă la Erzerum şi, deoarece armatele dumneavoastră se îndreaptă într-acolo...

— Bine. Veţi rămâne deocamdată aici. Vă e interzis să ieşiţi din casă, e mai prudent aşa, fiindcă nu se poate şti ce se poate întâmpla cu afurisiţii ăştia de turci. Voi da ordin să fie imediat arestaţi vreo câţiva fanatici şi...

— Eu zic, domnule colonel, că e mai bine să n-o faceţi, ca să nu treziţi bănuieli.

Von Wagenburg tresări.

— Aşa e, murmură el muşcându-şi buzele. Sunt de treizeci de ani aici şi toată lumea mă crede persan.

— Nu toată lumea, domnule colonel, ştiţi doar şi dumneavoastră...

— Aşa e. Bine, voi vedea eu ce-i de făcut. Ah, am să pun să ucidă sute şi mii din aceşti ticăloşi.

Marcel Dunot tăcu. Câtva timp Ibrahim Luftir se plimbă în lung şi în lat, prin cameră mormăind cuvinte neînţelese. Era vădit că tot ce aflase îl tulbura. El care se credea atotputernic şi stimat de toţi vedea acum că puseseră la cale să-l ucidă şi, mai ales că adevărata lui identitate era cunoscută de persani (ceea ce nici nu era în realitate), ci o născocire de-a lui Marcel Dunot. Era chinuit de griji şi presimţiri rele. Şi apoi, pierderea celor 150 000 de lire pe care le aştepta ca să aibă cu ce plăti soldaţii, avea de ce-l pune pe gânduri. Se întrebă cu spaimă cum au să se sfârşească toate acestea.

— Da, da, era de aşteptat... mormăi el printre dinţi. Mă întreb ce-o să răspund eu ofiţerilor mei când îmi vor cere bani... Şi Immerstrack e mort... Schwartzeisel de asemenea...

Se opri brusc din mers.

— O să vă duc într-o cameră unde o să vă simțiți bine, zise el lui Marcel. Nu o să vă mișcați de aici din casă. Camera e lângă apartamentul meu; o să-mi fie mai lesne să vin să vă vorbesc, fără să fiu văzut de cineva. Deocamdată trebuie să chibzuiesc bine la ce mi-ai spus.

Cei doi francezi porniră după el și ieșiră pe ușa din fața aceleia prin care intraseră la venire și, după ce străbătură un culoar lung, ajunseră într-o încăpere mică mobilată cu două paturi de campanie și așternută cu o rogojină, fină pe jos. Atâta tot. Avea o singură fereastră, care răspundea într-o grădină cu copaci despuiați de frunze.

— Vă va fi foarte bine aici, zise falsul Ibrahim Luftir. Ordonanța mea vă va aduce de mâncare. De prisos să-i vorbiți, e mut. Pe mâine.

După ce zise acestea, colonelul plecă.

Marcel se duse și închise ușa în urma lui.

— Am scăpat ca prin urechile acului, șopti Perrin. Credeam că s-a isprăvit cu noi... Dar de unde știai că Ibrahim nu e persan?

— Nu era prea greu de ghicit. Cam înțelesesem eu ceva din cele ce-mi spusese Immerstrack. Totuși aveam încă îndoieli, dar când l-am văzut însă intrând pe ușă, am fost sigur. Bine, Perrin, n-ai văzut ce mutră are? Seamănă leit cu Bismarck — drept e că pe ăsta nu l-am cunoscut, dar i-am văzut poza. De aceea, când mi-a spus că nu suntem bulgari, i-am zis și eu ce mi-a trăsnit prin minte.

Știam eu venind aici, că n-o să ne pierdem vremea degeaba. Mai întâi, am aflat că Ibrahim e neamț — e bine să se știe — pe urmă, i-am băgat frica în oase cu măcelul care amenință pe europeni și e și asta ceva. Acum nu-i mai iese din cap.

— Ce o să fie mai greu acum, e să plecăm din Tabriz, zise Perrin. Părerea mea e să nu zăbovim prea mult fiindcă dervișii pot sosi din moment în moment.

— Mă tem și eu. Dar să nu ne speriem degeaba. Plecăm chiar la noapte, și nu singuri.

— Cum, nu singuri?

— Nu. Luăm și pe Ibrahim Luftir cu noi, tot așa cum l-am luat și pe Blottwein.

— Vrei să-l răpeşti? strigă Perrin speriat.

— Ba bine că nu! Şi să-l ducem la Suşa. Tot trebuie el să se ducă, aşa ajunge mai repede şi au să câştige timp ruşii în vremea asta.

Perrin nu-i răspunse. Planul lui Marcel i se părea mult prea îndrăzneţ, dar la urma urmei din cele ce văzuse că era în stare regele boxerilor, nu i se mai părea nimic cu neputinţă.

De altminteri, Marcel nu mai scoase nici un cuvânt, Se întinse în pat şi adormi numaidecât.

Perrin făcu la fel, dar somnul nu se lipea de el, deşi pica de oboseală.

Pe la amiază auziră bătând în uşă, Era ordonanţa generalului Ibrahim Luftir, un negru voinic. Îmbrăcat într-o uniformă de postav roşu cu verde şi cu un turban de mătase albă pe cap.

Puse jos o tavă cu o sticlă cu apă şi vreo şase feluri de mâncare: pui fript, pilaf de orez, mazăre, smochine şi brânză.

— La masă! strigă Perrin lui Marcel zguduindu-l de umeri, după ce ieşi negrul.

Regele boxerilor căscă, se întinse şi sări jos din pat.

— Şi mi-e o foame! zise el văzând tava cu mâncare.

Se apucară să mănânce şi cât ai clipi, nu mai rămase nimic în farfurii

— Acum să dormim, fiindcă o să avem o noapte foarte agitată, zise el după ce se sătură

Perrin îi urmă sfatul şi se întinseră amândoi în pat.

Dormiră toată după-amiaza, fără să-l supere cineva. Seara auziră bătând la uşă. Era negrul, care venea să le aducă cina şi să le aprindă felinarul agăţat în perete. Mâncară la repezeală, apoi Marcel zise lui Perrin:

— Acum, dragul meu, nu mai avem mult de aşteptat.

Timpul ţi se pare lung când aştepţi ceva de care atârnă viaţa ta. Marcel şi Perrin avură acum prilejul să se încredinţeze.

În câteva rânduri, Perrin, mai puţin răbdător decât prietenul său, propuse să se apuce de treabă.

— Nu băiete, îl potoli Marcel, nu e vorba să lucrăm în pripă ci cu folos. E sigur că Ibrahim Luftir nu-şi petrece serile singur, de aceea trebuie să aşteptăm până ce-şi concediază musafirii, pe urmă vom vedea noi ce-i de făcut. Deocamdată să avem răbdare.

Prin pereții subțiri ai camerei străbătea, până la el zgomotul de pași, murmure nedesluşite, ceea ce dovedeau că lumea mai forfotea încă în palatul fostului colonel germano-austriac. În sfârşit, se făcu liniște.

— E timpul! zise Marcel cu glas scăzut. Unde ți-e pumnalul, Perrin?

— La mine.

— Atunci, haidem, dar fără gălăgie.

Încet, ca o pisică, regele boxerilor se îndreptă spre uşă şi o deschise. Culoarul era pustiu. După ce trecu pragul Marcel se opri, şovăind: în ce parte să fie apartamentul pretinsului Ibrahim Luftir? îşi zise însă că nu poate fi decât în partea opusă salonaşului.

— Vino după mine! şopti el lui Perrin care aştepta în spatele lui.

Păşind în vârful picioarelor, cei doi tineri străbătură repede culoarul şi ajunseră la o uşă lăcuită în alb înaintea căreia ardea o lampă cu geamuri colorate.

— Ia seama şi fii gata, zise încet, Marcel tovarăşului său.

Puse mâna pe clanță şi deschise uşa.

O umbră uriaşă se ivi în faţa lui. Într-o străfulgerare tânărul recunoscu pe negrul care le adusese mâncarea şi care întindea acum mâna ca să-l apuce.

Se aplecă. Sări la o parte şi, ridicându-se, brusc, izbi cu pumnul lui de fier, obrazul arapului. Omul se prăbuşi cu falca sfărâmată.

Marcel făcu semn cu mâna lui Perrin să-l urmeze şi, păşind peste trupul nemişcat al negrului, intră într-un fel de anticameră, mobilată cu un divan acoperit cu un covor de Caramani şi luminată de o lampă de noapte. Trecu fără să se oprească până la o uşă pe care o văzu în faţa lui şi care răspundea într-un salon mobilat foarte luxos în stil arab; fotolii încrustate cu sidef, argint şi fildeş, canapele cu spătar înalt, măsuţe sculptate, iar pe lespedea de marmură, un covor mare de Smirne. De tavan atârna un policandru aurit cu nenumărate lămpi. Câteva din ele erau aprinse şi luminau îndeajuns încăperea.

— Frumos, n-am ce zice! făcu Marcel întorcându-se spre Perrin. Asta trebuie să fie sala de recepţii.

— Aşa cred şi eu. Dar n-ar fi bine să ascundem undeva pe negrul de afară? Dacă dă cineva peste el?

— N-am timp, dragă! Trebuie să ne grăbim. Până să-l găsească, noi o să fim cine ştie unde, fiindcă...

Un zvon îndepărtat de voci îl întrerupse:

— St! vine cineva, şopti Marcel.

Glasurile se apropiau.

— După perdea! făcu el, arătând spre un paravan înalt de lemn sculptat, aşezat în dreptul uneia din ferestre.

Într-o clipă fură în dosul paravanului. Era şi timpul! O uşă se deschise şi doi inşi intrară în salon. Unul era Ibrahim Luftir, celălalt herr Schwartzeisel, consulul Germaniei la Tabriz, pe care Marcel Dunot îl credea îngropat de mult sub dărâmăturile mânăstirii de dervişi din Urmiah.

Cei doi germani vorbeau foarte agitat în nemţeşte.

— Eşti sigur de ce spui, Schwartzeisel? bombăni Ibrahim Luftir.

— Mă mai întrebi, generale! zise rânjind consulul german din Tabriz. Uită-te la capul meu! Mi-a smuls o ureche explozia şi mă întreb cum de-am scăpat cu viaţă!

— Nu mai înţeleg nimic, pe onoarea mea! Ştii şi dumneata, ca şi mine că întreg comitetul „Uniune şi Progres" mă crede persan, însuşi Immerstrack era convins că sunt musulman. Numai vreo câţiva înalţi funcţionari din serviciul nostru de informaţii din Berlin şi dumneata cunoaşteţi adevărata identitate a mea. Nu pot crede că...

— Uiţi pe Wagenheim, ambasadorul nostru la Constantinopol, ştie şi el cine eşti, generale!

— Dar nu vei fi bănuind pe Excelenţa sa, Schwartzeisel.

Consulul german la Tabriz se lăsă într-un fotoliu.

— Nu bănuiesc pe nimeni, mormăi el în vreme ce pretinsul Ibraim Luftir se aşează în faţa lui. Nu bănuiesc pe nimeni şi nimic, dar îţi spun că aceia pe care dumneata îi crezi germani, nu sunt altceva decât nişte spioni francezi. Cel mai înalt dintre ei, acela care-şi zise Pucheff, i-a spus lui Immerstrack „neamţule". Banditul e înzestrat cu o putere uimitoare. A omorât, nu numai pe Munir Glaub, după cum ţi-am spus, dar a răpit şi pe Excelenţa sa generalul von Blottwein din mijlocul câmpului de luptă de la Erzerum şi de atunci nu se mai ştie nimic de el. Şi ticălosul acesta care-şi zice Putcheff nu s-a mulţumit cu isprava asta, a pus mâna pe cuferele cu bani şi turbanele scrise cu cerneală

simpatică, a aruncat în aer depozitul nostru de muniţii de la Urmiah, a provocat moartea lui Istif Lakbar şi a lui Immerstrack şi ne-a distrus prestigiul în faţa dervişilor. Nu mă aşteptam să aibă îndrăzneală să vină şi aici. Ne cunoaşte toate secretele. Dar nerușinarea lui o să-i vină acum de hac. Trebuie să-l arestăm imediat ca şi pe tovarăşul lui, şi să-l silim să mărturisească ce a făcut cu von Blottwein.

— Şi cuferele... îl întrerupse Ibrahim Luftir.

— Bineînţeles. La nevoie să-i facem să ne spună în numele cui lucrează.

— Mă însărcinez eu cu asta. Am mai făcut aşa ceva unor oameni, ca să le iau averile. Afurisiţii ăştia sunt foarte zgârciţi... Acum, să mergem, Schwartzeisel. O să trimit să-mi cheme vreo câţiva soldaţi kurzi. Indivizii noştri dorm probabil fără grijă. O să isprăvim repede cu ei.

— O, nu-i nevoie să vă deranjaţi, domnule colonel, sunt aici!

Şi Marcel Dunot ieşi de după paravan şi se înfipse în faţa celor doi germani.

Apariţia lui fu atât de neaşteptată, încât aceştia au rămas o clipă înmărmuriţi şi muţi, părându-li-se că viscază.

— Mâinile sus! Acum... îndată! se răsti regele boxerilor cu glas ameninţător.

Germanii se supuseră.

— Perrin, leagă-i! Dar zdravăn... urmă Marcel în franţuzeşte.

Schwartzeisel şi Ibrahim Luftir se uitară cu înţeles unul la altul. Aşadar nu se înşelaseră, inamicul lor era francez.

Perrin rupse şnururile de la perdele şi se apropia de ei. Dar în momentul când vru să-l lege pe Ibrahim Luftir, acesta se ridică brusc, împinse cu piciorul fotoliul, puse piedică tânărului şi-l trânti jos, apoi alergă spre uşă, răcnind:

— Ajutor! Ajutor!

Marcel Dunot scoase un muget înăbuşit şi vru să se repeadă după el. Atât îi fu de ajuns lui Schwartzeisel care scoase un revolver din buzunar şi ridică braţul să tragă. Căzu însă grămadă cu şira spinării ruptă, izbit de pumnul grozav al regelui boxerilor.

Pe urmă, fără să se mai sinchisească de ei, Marcel Dunot se repezi după Wagenheim. Văzând că va fi ajuns, acesta trase pumnalul de la brâu şi izbi cu el pe Marcel. Tânărul

fiind cu spatele la perete, nu putu feri lovitura. Reuşi totuşi să dea la o parte braţul falsului Ibrahim. Lama îi atinse umărul, dar avântul cu care se repezise germanul, îl făcu să se potolească. Într-o clipă, Marcel fu peste el.

— Mă predau! Mă predau! gemu Ibrahim, încercând să se scoale.

— Bine, aruncă pumnalul, tună Marcel.

Ibrahim Luftir se supuse.

— Ia seama! Kurzii! strigă Perrin care reuşise să se ridice de jos.

Marcel întoarse capul şi văzu câţiva soldaţi alergând în pas gimnastic spre uşă.

Regele boxerilor sări la o parte tocmai când Ibrahim Luftir, care ridicase de jos pumnalul vroia să i-l înfigă în pântece.

— Ah, tâlharule! Ţi-ai căutat-o! răcni regele boxerilor, scos din fire. Apucă pe german de păr şi-l izbi cu capul de perete.

Omul căzu grămadă cu ţeasta sfărâmată.

— Repede, Perrin! zise el. Ţine bine scaunul!

Perrin avea atâta încredere în Marcel încât, deşi nu înţelegea ce vrea să facă, îl asculta orbeşte. Marcel, sprinten ca o maimuţă, se sui pe spătarul înalt al fotoliului, apoi, apucând enormul policandru cu amândouă mâinile, îl smulse din tavan şi îl aruncă peste soldaţii care intrau în momentul acela pe uşă.

Răcnete de furie şi durere se amestecară cu zgomotul pe care-l făcură lămpile spărgându-se. Striviţi, zdrobiţi, arşi, kurzii care mai rămăseseră în picioare se dădură înapoi.

— Să fugim... Perrin... pe fereastră... strigă Marcel sărind de pe spătarul fotoliului. În cameră se făcuse întuneric. Fără să mai stea pe gânduri, Marcel sparse un geam şi ieşi pe terasă, trecu balustrada şi se lăsă în jos pe burlan urmat de Perrin. Ţipetele kurzilor se auzeau până în stradă. Noroc că noaptea era întunecoasă şi luna ascunsă în nori.

— În galop-şoapti Marcel tovarăşului său. Dar n-apucă să facă douăzeci de paşi şi gloanţele trase prin ferestrele palatului începură să le şuiere pe la urechi. Întunericul nopţii îi ocrotea însă, aşa că putură ieşi repede din bătaia armelor. Apucară pe o ulicioară apoi pe alta, cotiră când la dreapta, când la stânga, până nu mai auziră pe urmăritorii lor.

Gâfâind, de-abia trăgându-şi sufletul, se opriră într-o uliţă îngustă unde balcoanele caselor aproape se împreunau deasupra capetelor.

— Şi acum... ce ne facem? întrebă Perrin.

— Ieşim din oraş şi ne ducem să informăm pe ruşi ce-i aşteaptă, răspunse Marcel.

— O să fie cam greu...

— Tot ce se poate. Acum...

Un ţipăt de spaimă îi curmă vorba.

— E cineva în primejdie de moarte! strigă Perrin.

— Aici, în cocioaba asta... zise Marcel arătând spre o casă cu pereţii scorojiţi, la vreo douăzeci de metri de ei. Hai să vedem.

Şi Marcel Dunot alergă spre casa de unde auziseră ţipetele, cu Perrin după el.

Din câţiva paşi fură în faţa casei. Era o dărăpănătură cu două etaje ale cărei ferestre înguste îi dădeau un aspect sinistru. Poarta era de stejar şi dădea într-un gang. Nici o lumină la ferestre, zăvoarele erau închise pe dinăuntru.

— O să fie greu de deschis, şopti Marcel.

— N-ar fi mai bine să ne vedem de drum? zise Perrin prudent.

Marcel Dunot nu-i răspunse. Lipise urechea de poartă părându-i-se că aude zvon de glasuri omeneşti, dar nu deslusea nimic. Deodată se auzi din nou ţipătul de groază.

— Fie ce-o fi, eu sparg uşa!

Şi zicând acestea se înţepeni bine în picioare ca să-şi facă vânt. Dar în clipa aceea se auzi un zăngănit şi cineva trase zăvorul. În spatele lui se zăreau, nişte umbre nedeslusite, care păreau că duc o povară.

Marcel Dunot şi Perrin se traseră la întuneric. Individul ieşi în stradă şi privi în juru-i să vadă dacă nu e nimeni pe acolo.

Era un bărbat voinic îmbrăcat cu şalvari şi cojoc scurt de oaie. Cu tot frigul de afară, era desculţ şi pe cap purta un turban al cărui capăt îi atârna pe umeri. La brâu îi luceau nişte pistoale cu patul bătut în argint.

Ceea ce trebuie să se întâmple, se întâmplă; întorcând capul, omul îi zări pe cei doi francezi. Duse mâna la brâu ca să scoată pistolul, dar Marcel, i-o luă înainte şi-l apucă de gât. Omul era gata să cadă grămadă la pământ sugrumat şi cu beregata sfărâmată, dacă nu-l sprijinea Marcel, în vreme ce Perrin îi luă felinarul din mână.

Marcel îl lăsă binişor jos. Apăru atunci un alt individ îngrijorat probabil că nu-l vede pe celălalt întorcându-se. Regele boxerilor îl apucă brusc de braţ şi-l trase afară din gang. Omul era atât de înspăimântat încât nici nu ţipă măcar, sau mai bine zis nici n-apucă să ţipe, căci Marcel îl pocni cu pumnul între sprâncene şi-l culcă lângă tovarăşul său.

Individul avea la şold o baionetă. I-o smulse repede şi-i şopti lui Perrin :

— Dă încoace felinarul, ţine pumnalul în mână şi urmează-mă.

Perrin îl ascultă.

Cu felinarul într-o mână, cu baioneta în cealaltă, Marcel intră în gang. Se îngrozi când văzu patru kurzi, care duceau, doi câte doi, două femei legate de mâini şi de picioare, atârnate de prăjini groase pe care le purtau pe umeri. Femeile erau, una tânără, cealaltă bătrână; părul lor despletit ajungea la pământ. Rochiile pe ele erau sfâşiate, faţa plină de sânge şi gura astupată cu căluş.

— Dă iama în ei, Perrin ! strigă Marcel. Străpunse cu baioneta pe cei care îi veneau mai la îndemână. Doi din ei căzură la pământ, cu femeile după ei. Ceilalţi doi scăpară prăjina din mână şi o luară la fugă pe scară, unde se puteau apăra mai bine.

— Perrin, vezi de femei şi încuie poarta, strigă regele boxerilor prietenului său; puse apoi jos felinarul, apucă prăjina şi se repezi pe scară. Kurzii, văzând că aveau a face numai cu doi inşi, îşi mai veniră în fire. Cu pumnalele în mână aşteptau să se apropie francezii.

Văzând însă pe Marcel cu prăjina ridicată, vrură să dea înapoi. Prea târziu !

Marcel sări câte trei trepte dintr-o dată şi izbi pe unul din kurzi cu prăjina în creştet cu atâta putere, încât îi sfărâmă ţeasta. Omul se prăbuşi grămadă la picioarele tovarăşului său. Acesta cuprins de spaimă, vru s-o ia la fugă, dar Marcel îl ajunse din urmă şi cu o lovitură îi rupse şira spinării.

— Cred că-i ajunge... zise regele boxerilor, aruncând jos prăjina.

În vremea asta, Perrin încuiase poarta şi tăiase legăturile femeilor. Marcel veni şi el.

— Ar trebui să aflăm de la ele ce s-a petrecut, zise tânărul. Tu, Perrin, ştii bine turceşte, îă întreabă-le.

— Nu-i nevoie, domnule, vorbim destul de bine franţuzeşte, zise cea mai tânără dintre ele. Suntem siriene din Beyrut. Numele meu e Nebib. Sunt născută, însă la Tabriz unde părinţii mei locuiesc de peste douăzeci de ani. Tata făcea negoţ cu covoare, adică le cumpăra aici şi le trimitea în toată Europa. Trăiau cât se poate de liniştiţi, dar a venit războiul. Mama vroia să ne refugiem în Rusia, tata însă zicea că Persia e o ţară neutră şi n-avem de ce ne teme. Dar vai! guvernatorul din Tabriz ţine cu turcii şi şeful armatelor din Azerbeidjan, generalul Ibrahim Luftir e şi el tot omul lor. Soldaţii săi nu mai respectă nimic. Au masacrat până acum o mulţime de locuitori paşnici ai oraşului şi le-au luat femeile şi fetele ca să le vândă ca sclave. Ştiam, dar ce puteam face? Azi-noapte kurzii au venit şi la noi. Au intrat pe din dos, prin grădină. Tata şi fratemeu au fost ucişi după o luptă crâncenă.

Eu şi cu mama am încercat şi noi să ne împotrivim, dar ne-au bătut până la sânge. Când aţi venit dumneavoastră, tocmai voiau să ne ducă, ştie Dumnezeu unde! Mă tem însă, domnilor, că devotamentul dumneavoastră nu va folosi la nimic. Când vor vedea camarazii acestora pe care i-aţi ucis că nu se mai întorc, vor veni să-i caute aici.

— Nu-ţi fie frică, domnişoară, nu vom lăsa noi să vă ia, zise Marcel zâmbind. Te voi ruga numai să-mi răspunzi la câteva întrebări.

— Cum să nu, cu plăcere, domnule... domnule.

— Mă numesc Marcel Dunot, zise regele boxerilor înclinându-se. Aşadar, ai putea dumneata să-mi spui cam câţi erau agresorii dumneavoastră.

— Cinci sau şase, pare-mi-se... Nu opt, adăugă tânăra fată, după ce se gândi puţin. Fratele meu a ucis doi, iar dumneata patru, au mai rămas doi.

— N-a mai rămas nici unul. Sunt şi ei morţi, afară în stradă, sau, dacă n-au murit, nici mult nu le lipseşte, zise Marcel. Acum, altceva. Cai aveţi?

— Am avut destui, domnule, dar ni s-au luat... adică au fost rechiziţionaţi.

— Are vecinul, strigă bătrâna care reuşise să se ridice ajutată de Perrin. Mezaffer... bogătaşul... turcii i-au lăsat caii.

— Cine e Mozaffert ăsta? întrebă Marcel căci amănuntul acesta îl interesa.

— Un negustor de mătăsuri; e prieten cu generalul Ibrahim Luftir, care venea deseori pe la el.

— Într-o stradă murdară ca asta? întrebă mirat Marcel Dunot.

Cu toate durerile pe care le simţea — era snopită în bătaie — femeia zâmbi.

— Aşa sunt toate străzile în Tabriz, zise ea. Dar faţada casei lui Mozaffert răspunse într-o altă stradă mai largă şi mai frumoasă ca asta.

— Înţeleg. Suntem în timp de război, generalul Luftir era austriac.

— Cum, era? întrebă Myriam Nebib nedumerită.

— Am zis era, fiindcă acum e mort. L-am omorât eu. Mai departe: prietenii prietenilor noştri sunt şi prietenii noştri, deci cu duşmanii e acelaşi lucru. Aşadar, Mozaffert e duşmanul nostru şi am tot dreptul să-i rechiziţionez caii, ceea ce o să şi fac de altminteri. Perrin, tu rămâi aici cu dumnealor, mă întorc şi eu îndată.

— Merg şi eu cu dumneata, altfel n-o să nimereşti, zise fata încercând să se scoale.

— Nu, draga mea, mă duc eu, făcu bătrâna ridicându-se de jos şi arătă lui Marcel o uşă mică lângă scară, adăugând: mergem pe aici. Trebuie să ştii însă, domnule Dunot, că grajdurile lui Mozaffert se află într-o grădină împrejmuită cu un zid înalt.

— Nu face nimic, o să trec peste zid. A, să nu uiţi. Ascultă Perrin; aş fi de părere să târăşti în gang pe cei doi indivizi pe care i-am lăsat în stradă. S-ar putea să treacă pe acolo cineva şi să-i vadă.

— N-ar fi mai bine să-i duc undeva, mai departe?

— Fă cum crezi, dragul meu. Eu o şterg şi mă întorc numaidecât. La revedere.

— Noroc, Dunot! îi ură Perrin.

Marcel porni cu bătrâna siriană alături. Intrară într-o bucătărioară unde toate erau răvăşite, dovada luptei care avusese loc.

Trecură printr-o altă uşă şi ieşiră într-o curte care se sfârşea cu un zid.

— Acolo e... făcu bătrâna arătând spre dreapta. Eu...

Se opri auzind paşi în urma lor. Era fata care venea cu o sapă în mână.

— Unde te duci? îi strigă maică-sa.

— Să sap o groapă, mamă, ca să îngrop pe tata şi pe frate-meu, răspunse fata cu glas sugrumat.

— Bine, o să-ţi ajut şi eu, zise bătrâna.

Mişcat, Marcel se înfioră. Durerea acestor femei îi strângea inima.

— La revedere, şopti el.

— Dumnezeu să-ţi ajute, fiule. Dacă recunoştinţa unei mame are o astfel de putere, atunci să ştii că vei reuşi.

— Sper, răspunse Marcel stăpânindu-şi emoţia.

Alergă la zid. Trecu repede dincolo şi se pomeni într-o grădină mare cu cedri; zări la capătul ei o clădire frumcasă. Trei din cele şase ferestre de la primul etaj erau luminate.

Păşind cu băgare de seamă, ca să nu facă zgomot, se îndreptă spre casă. Cu toate că era întuneric, ochiul lui ager zări o căsuţă despărţită de cea mare printr-o alee largă. Îşi zise că aici trebuie să fie grajdul domnului Mozaffert. Printre crăpăturile uşii străbătea puţină lumină. Marcel se apropie şi văzu că uşa era închisă. Pipăi cu mâna, dar uşa era încuiată pe dinăuntru.

Uşile şi ferestrele erau zăvorâte. Rămânea acoperişul de ţiglă aplecat niţel spre faţă. În câteva secunde, fu pe acoperiş. Întins pe pântece scoase încetişor câteva ţigle.

Prin deschizătura făcută, o duhoare caldă îl izbi în faţă. Printre bârnele tavanului zări lumină dar, cu toate că avea o vedere foarte ageră, nu putu să-şi dea seama ce era înăuntrul grajdului. Cai desigur, mirosea doar a bălegar, dar mai erau şi oameni acolo? Scoase pumnalul de la brâu, îl apucă între dinţi şi se lăsă uşor prin deschizătura făcută de el. Se uită printre grinzi. Zări un felinar aprins pe pământ, altceva nu putu desluşi.

„Înainte! îşi zise el cu nepăsarea lui obişnuită în faţa primejdiei.

Se târî cu băgare de seamă până la capătul grinzilor şi se lăsă în gol.

Căzu ca un bolovan pe ceva moale; acel ceva se scutură cu putere scoţând un răget de groază.

Era un turc pe care-l deşteptase din somn.

— Ajutor, fraţilor! Dracu... răcni turcul ridicându-se. Cu greu, căci trupul lui Marcel aproape îl strivise.

Acesta sărise imediat în picioare şi văzu lângă victima sa alţi doi indivizi somnoroşi.

— Aha, nu sunt decât trei... atunci o să meargă... murmură mulţumit regele boxerilor.

„Merse" într-adevăr — după cum îşi spusese Marcel. Nevoind să se slujească de pumnal, apucă o furcă de fier, o împlântă în pieptul turcului care se repezise la el. Vru să facă acelaşi lucru şi celorlalţi doi, dar aceştia căzură în genunchi strigând :

— Iertare... fie-ţi milă de noi, effendi...

— Să nu crâcniţi, ticăloşilor, le zise Marcel în turceşte, că vă ucid, aţi auzit?

Cei doi oameni încremeniră cu mâinile ridicate. Marcel îi legă zdravăn cu căpestre de mâini şi de picioare, apoi luă felinarul de jos şi se apucă să cerceteze caii. Alese trei din ei — pe cei mai voinici — şi-i scoală din somn.

— Mi-ar trebui o căruţă, unde e şopronul? întrebă el pe turci.

— Afară... pe dreapta, răspunse unul din ei.

Marcel trase zăvorul şi ieşi în grădină. Găsi repede şopronul, care se afla de altminteri în aceeaşi clădire. Era însă mai greu de scos o căruţă decât un cal.

Alese o căruţă cu un coviltir de muşama şi o trase afară ; alergă la grajd, scoase doi cai şi-i înhămă la căruţă. Se întoarse pe urmă iar la grajd, înşăuă un cal şi-l legă de căruţă.

După ce termină, luă pe cei doi grăjdari şi-i aruncă în căruţă.

— Să nu ţipaţi că vă omor ! le zise el printre dinţi. Acum să-mi spuneţi unde e poarta, dar băgaţi bine de seamă la ce vă spun : dacă mă minţiţi, s-a isprăvit cu voi — m-aţi înţeles?

Tremurând ca varga, unul din turci îi dădu toate lămuririle. La pas, căruţa ieşi pe poarta din dos într-o şosea pustie. Marcel se orientă repede şi găsi ulicioara în care era casa sirienilor. Se îndreptă într-acolo. Văzu pe Perrin aşteptând-u-l în poartă.

— Eu sunt, Perrin... şopti el. Unde sunt femeile?

— În grădină ; îşi îngroapă morţii.

— Du-te şi le spune să se grăbească fiindcă nu-mi prea miroase a bine pe aici... Aş vrea să fiu la o sută de poşte de meleagurile astea !

Perrin plecă şi se întoarse peste cinci minute cu cele două femei. Bătrâna ţinea în braţe o casetă.

— Sunt giuvaericalele noastre, domnule. Ni le luaseră banditii, dar le-am găsit... la... vru ea să-i lămurească dar Marcel îi tăie scurt vorba.

— Bine, bine, zise el căci astfel de fleacuri nu-l interesau. Urcaţi-vă în căruţă şi să plecăm. Ştiţi pe care drum putem ieşi din oraş?

— Cum să nu! Dar nu se poate ieşi noaptea din oraş fără permis. Poate că ar fi mai bine să ne ascundem peste noapte în ruinele geamiei Moharrem unde vom fi...

— Nu, nu, doamnelor! strigă regele boxerilor, m-am săturat de Tabriz. Şi-apoi, am o misiune de îndeplinit. Trebuie neapărat să ieşim din oraş.

Căruţa în care se afla Marcel se îndepărtă repede de locul unde se petrecuse drama.

Perrin o urmă călare.

Regele boxerilor dădu hăţurile bătrânei şi se lăsă în genunchi lângă cei doi turci întinşi, legaţi fedeleş în fundul căruţei.

— Ascultaţi cu luare-aminte la ce o să vă spun, începu el cu glas şoptit. Vreau să ies din oraş şi fără permis. Voi trebuie să ştiţi vreun mijloc. Dacă reuşim, vă voi dărui căruţa şi caii pe care să-i împărţiţi între voi, dacă nu, vă gâtui. Alegeţi.

— Santinelele mă cunosc, zise el. Dacă le-om da un bacşiş gras, ne lasă să trecem.

— E departe de aici mahalaua asta?

— Nu, răspunse bătrâna, care auzise tot ce vorbiseră ei. În câteva minute ajungem.

Marcel dezlegă repede mâinile turcului şi-i aşeză lângă el arătându-i vârful pumnalului.

Se zărea acum poarta boltită a mahalalei Kerşan. După sfatul nemţilor, turcii, care erau tari şi mari în Tabriz, îi puseseră nişte gratii groase de fier unde păzea un pluton de soldaţi adăpostiţi într-o baracă de scânduri. Probabil că auziseră tropot de cai, căci doi soldaţi cu fes pe cap şi mantale făcute din saci vechi le ieşiră înainte. Marcel opri caii.

— Ia seama la ce ţi-am spus ... şopti el turcului atingându-l uşor cu vârful pumnalului.

— Ioc! răspunse turcul înfiorându-se.

Soldaţii se apropiară.

— Cine sunt ăştia? întrebă unul din ei.

— Ia, nişte lucrători cu nevestele lor pe care îi duc la El-Haban, răspunse turcul.

— Ai pornit-o cam devreme, râse soldatul.

— Ce să-i faci! Stăpânului îi plac oamenii harnici...

— Hai, treceţi!

Le deschise poarta. Când se văzută dincolo, fugarii dădură bice cailor şi o luară în galop.

— Ei, efendi ţi-a plăcut cum i-am tras pe sfoară? Nici măcar nu mi-au cerut bacşiş! făcu triumfător turcul.

— Eşti dat dracului; râse Marcel, dar găsi că nu strică să-i lege iar mâinile.

Merseră astfel până dimineaţa. Cerul era senin, dar un vânt rece sufla cu putere. La răsăritul soarelui ajunseră la un sat. Cele două femei aveau aici rude apropiate şi rugară pe Marcel să le lase să coboare.

Marcel n-avea nimic de zis. Miriam Nebib şi mama ei mulţumiră încă o dată salvatorilor lor şi se dădură jos din căruţă. Fugarii îşi văzură de drum. Fără măcar să se oprească să mănânce. De amândouă părţile şoselei, cîmp pustiu, dar rarele căruţe împrăştiate ici-colo erau neatinse, semn că turcii nu ajunseseră încă până aici.

Pe măsură ce înaintau, turcii din căruţă păreau tot mai neliniştiţi.

În cele din urmă, cel care trecuse cu atâta dibăcie căruţa pe sub nasul soldaţilor nu se mai putu stăpâni.

— Efendi... începu el.

— Ei, ce vrei? îl întrebă Marcel.

— Ne-ai făgăduit căruţa şi caii. Nu-ţi cerem atât. Dă-ne numai drumul şi suntem mulţumiţi.

— De ce vă grăbiţi aşa?

— Păi ... ne e frică să nu ne îndepărtăm prea mult şi...

Marcel zâmbi. Arătă cu mâna munţii Caucazului, care se vedeau în zare şi răspunse:

— Ştiu eu de ce! Vă temeţi că o să vă predau ruşilor. N-aveţi dreptate. Eu sunt francez şi cuvântul unui francez e sfânt. Pe de altă parte, nu mă pot lipsi încă de cai. Vreţi să vă dau căruţa şi un cal?

— O, efendi, eşti mărinimos ca un calif!!

Se opriră şi după ce deshămară unul din cai, Marcel încălecă.

— Rămâneţi sănătoşi, băieţi şi noroc ! zise el turcilor dezlegându-i.

Porni apoi cu Perrin, călări amândoi spre miază-noapte.

— Eu i-aş mai fi ţinut încă o bucată de vreme... făcu Perrin îngândurat.

— La ce bun ! Unde vrei să se ducă ? Şi apoi, cred că la noapte vom fi la graniţa rusească.

De data asta însă Marcel se înşelase.

Pe la ceasurile şase seara, ajunseră — caii abia se mai puteau târî de oboseală — la cele dintâi contraforturi ale Caucazului şi apucară prin defileul Mehled, care duce la oraşul de frontieră Opdubad.

În juru-le, tăcere adâncă şi pustiu.

Drumul, îngust şi desfundat, ducea prin locuri pustii şi sinistre, între dealuri acoperite cu pini şi cetini. Se înserase.

Deodată calul lui Marcel se ridică în două picioare şi se opri.

— Hi, murgule ! strigă el înfigându-i călcâiele în coapse.

Dar animalul nu vru să se urnească din loc. Atenţia lui Marcel fu atrasă în clipa aceea de un eveniment neaşteptat ; din brădetul care mărginea şoseaua se ivi un ofiţer turc călare care-i strigă în franţuzeşte :

— Stai ! Dacă faci un pas, trag !

Cei doi francezi tresăriră văzând de ambele părţi ale drumului, pe jumătate ascunşi după copaci, două rânduri de soldaţi.

— Ai avut dreptate, Perrin ... murmură Marcel.

Opriră caii.

Ofiţerul le ieşi înainte.

— Descălecaţi domnilor, le zise el cu asprime. Stiu că sunteţi spioni francezi. Vă declar arestaţi.

Era limpede ca ziua : cei doi grăjdari din Tabriz îi denunţaseră.

— Bine, răspunse în turceşte Marcel, care înţelese că orice împotrivire ar fi zadarnică, ne supunem.

Cât pentru cele ce spui dumneata, te asigur că te înşeli. Soldaţii îi înconjurară din toate părţile.

— Mă veţi însoţi acum la Burluz, spuse ofiţerul, iar mâine dimineaţă veţi fi trimişi la Tabriz, unde va trebui să daţi seama de furtul pe care l-aţi făptuit.

— N-am furat nimic, răspunse Marcel şi de altminteri, fă ce pofteşti. Te avertizez însă că eroarea dumitale te va costa cam scump.

Spuse cuvintele acestea cu un glas atât de seris, încât ofiţerul se tulbură carecum.

— Să vină reclamanţii ! porunci el soldaţilor.

Marcel şi cu Perrin văzură pe cei doi grăjdari, care, apucaseră pe un drum mai scurt, ajunseseră înaintea lor la post şi-i denunţaseră. Cel mai vârstnic dintre ei, povesti ce ştia despre furtul cailor şi al căruţei. Dar Marcel, cu gând să câştige timp, strigă indignat :

— Oamenii ăştia mint cu nerusinare ! Eu şi prietenul meu am fost trimişi cu o misiune secretă.

— Ce fel de misiune ? întrebă ofiţerul.

— Dacă ţi-aş spune-o, n-ar mai fi secretă.

Persanul ridică din umeri.

— Perchiziţionaţi pe aceşti doi spioni ! porunci el soldaţilor.

Într-o clipă, buzunarele le fură întoarse pe dos. Nu găsiră în ele decât lucruri cât se poate de obişnuite : câteva ţigări, revolvere ruginite şi o pungă cu vreo zece lire turceşti.

Dar deodată, plutonierul care-l scotocea pe Marcel, scoase o exclamaţie : pipăise între haină şi căptuşeală bucata de stofă verde pe care Istif Lakbar pusese pe Omar să i-o coasă cu câteva zile în urmă, fără ştirea lui Marcel.

Stofa aceasta conţinea, după cum ne-aducem aminte, un mesaj de-al lui Istif Lakbar pentru Seic-Ul-Islam.

Cum citi ofiţerul primele rânduri, îngălbeni :

— Pune stofa la loc, câine ! Cine ţi-a spus să te atingi de ea, nemernicule ! se răsti el la plutonier.

Apoi salutând respectuos pe fugari bolborosi ruşinat :

— Vă rog să mă iertaţi, efendi. Acum vă cred. Nu puteam ... n-aveam cum să ştiu ... A fost o greşeală... Voi pune să li se dea ticăloşilor ăştia care m-au înşelat atâtea lovituri de bâtă cât să nu le poată duce. Vă rog încă o dată să mă iertaţi, efendi ...

— Te iertăm, făcu Marcel mărinimos de-abia putându-şi stăpâni mirarea. Cât pentru idioţii ăştia, daţi-le fiecăruia dintre ei câte cinci sute de beţe — cred că ajunge.

— Ei, efendi, la patru sute mor ...

— Atunci dă-le numai patru sute, zise regele boxerilor îngăduitor. Şi acum, te rog să ne laşi să ne vedem de drum. Trebuie neapărat să ajungem încă în astă seară la Podubad.

Doriţi să vă dau calul meu, efendi? E mai puţin ostenit ca al dumneavoastră, întrebă ofiţerul vrând să-şi îndrepte ceea ce credea el că e o mare greşeală.

— N-ar fi rău, dar mi-ar mai trebui unul şi pentru drietenul meu.

— Indată, efendi, îndată!...

Marcel Dunot primea surprizele bune sau rele, cu aceeaşi stăpânire. Ţinu deci să fie la înălţimea noii sale situaţii: Serios şi demn, încălecă pe calul ofiţerului, în vreme ce acesta, palid şi agitat, alegea dintre caii inferiorilor săi pe cel mai iute, ca să-l dea lui Perrin.

Şi totuşi Marcel se grăbea să se vadă cât mai departe de aici. Din moment în moment putea să se ivească vreo întâmplare potrivnică. Turcii plecaţi din Tabriz în urmărirea lor, trebuiau să fie pe-aproape şi cu nici un preţ nu trebuiau să-i găsească aici.

— Te iertăm din inimă pentru cele întâmplate, zise el ofiţerului cu cea mai mare seriozitate. Şi ca să ţi-o dovedesc îţi voi da câteva rânduri pe care să le trimiţi la Stambul pentru a-ţi înlesni avansarea.

— Oh, efendi, eşti prea bun! Nu mai ştiu ce să spun... bolborosi turcul în culmea bucuriei.

— Sunt fericit că pot răsplăti pe un credincios al sfintei noastre legi! zise Marcel şi ceru un stilou de la ofiţer, ca să scrie recomandarea. Se întrerupse însă ca să întrebe:

— Mă rog, cum te cheamă pe dumneata?

— Căpitanul Isbek Larduf.

— Mulţumesc.

Şi Marcel scrise repede următoarele rânduri, pe care ofiţerul le citi încântat:

„Certific prin aceasta că am fost pe deplin mulţumit de ajutorul pe care mi l-a dat căpitanul Isbek Larduf, pentru a putea trece, eu şi prietenul meu Kylas, frontiera rusească. Rog deci nobilul comitet „Uniune şi Progres" să răsplătească după cum merită pe acest viteaz ostaş, procurându-i înalta distincţie de care e vrednic.

Semnat: „PUCHEFF"

— Pucheff e numele sub care sunt cunoscut de comitet, lămuri ofiţerului Marcel foarte serios.

— Ştiu, am citit în document. Adică nu... n-am citt nimic... se întrerupse el repede. Vreau să spun că...

— Bine, bine, făcu Marcel cu îngăduinţă, să nu mai vorbim... Vezi să nu pierzi certificatul. Cu el, ţi-ai asigurat viitorul.

— Oh, efendi, dumneavoastră îmi sunteţi tată, dumneavoastră îmi sunteţi mamă, zise emoţionat căpitanul şi, ca să-i dovedească şi mai bine devotamentul său, îi strecură în mână — după moda turcească — o pungă plină cu bani pe care Marcel o băgă în buzunar distrat, ca şi când i s-ar fi cuvenit de drept

— Rămâi sănătos nobile Isbek Larduf ! repetă Perrin de-abia stăpânindu-şi râsul !

Căpitanul răspunse închinându-se adânc şi ducând mâna la frunte, în vreme ce francezii noştri se îndepărtau în pasul cailor.

— Grozav sunt de curios să ştiu cine ţi-a cusut documentul acela în haină, zise Perrin, după ce-i pierdură pe turci din vedere.

— Nu poate fi altul decât Istif Lakbar, sau Munir Glaub. În orice caz ne-au salvat fără să vrea. Când vom ajunge la ruşi, vom vedea noi ce-i cu el.

— Ştiu că l-am aranjat bine pe căpitan. Când o arăta certificatul pe care i l-am dat, o să fie vai de capul lui !

— Parcă i-ai făgăduit o situaţie înaltă... zise Perrin zâmbind.

— O s-o aibă, fii pe pace, fiindcă au să-l spânzure numaidecât, aşa cum voia să facă el cu noi.

Dar ştii că punga e doldora de bani ! făcu Marcel vesel, examinând punga pe care i-o strecurase turcul. 27 de napoleoni, 14 lire sterline. Cu banii ăştia nu mai murim noi de foame...

— Cred că nu mai suntem departe de frontiera rusească !

— Să sperăm, răspunse Marcel dând pinteni calului.

Perrin făcu asemenea.

Vreme de un ceas, cei doi fugari nu scoaseră un cuvânt.

Drumul, numai gropi, urca muntele bolovănos împădurit cu brazi şi stejari desfrunziţi. Caii îşi încetiniră mersul. Pe măsură ce înaintau, frigul era tot mai pătrunzător.

Deodată se pomeniră în faţa lor cu patru soldaţi călări, care cum îi văzură puseră puşca la ochi.

— Franţa ! strigară într-un glas fugarii văzând cazacii.

Aceştia, în hărţuielile lor cu turcii, deveniseră neîncrezători aşa eă înconjurară imediat pe cei doi drumeţi. Noroc că subofiţerul, care comanda patrula, ştia puţin franţuzeşte, aşa că Marcel îi putu spune ce şi cum.

Prin poteci întortocheate îl conduseră la fortul care domina defileul. Maiorul Basonoff, comandantul fortului, se încredinţă repede că are de-a face într-adevăr cu oameni de bună credinţă. După ce povesti întâmplările prin care trecuseră, regele boxerilor, informă pe maior despre cele puse la cale de nemţi şi despre planul turcilor de-a masacra pe europenii din Persia.

— Moartea generalului Ibraim Luftir va întârzia întrucâtva executarea planului, totuşi s-ar putea să nu fie aşa, zise Marcel Dunot.

— Voi telegrafia imediat la Tiftis, făcu maiorul îngrijorat. În acelaşi timp voi cere pentru dumneata şi prietenul dumitale, Crucea Sf. Gheorghe. Nici când, domnule Dunot, o decoraţie nu va fi împodobit piepturi mai viteze ca ale dumneavoastră.

Mişcat, Marcel şi Perrin mulţumiră călduros ofiţerului rus, pe urmă, regele boxerilor scoase din căptuşeala hainei bucata de stofă verde care-i fusese de atâta ajutor la trecerea frontierei. Maiorul cunoştea mai toate dialectele persane ; traduse lesne ceea ce scria pe stofă. Era o scrisoare de-a lui Istif Lakbar adresată comitetului „Uniune şi Progres" la Constantinopole şi în care căpetenia dervişilor din Urmiah comunica junilor turci că forţele germane în Persia erau neînsemnate şi se adunau forţe pentru ai ucide pe toţi la cel dintâi semn începând cu Immerstrack, Hau.

— Pe acesta din urmă, am avut eu grijă să-l înlătur, murmură Marcel, zâmbind.

Scrisoarea se termina cu lista tuturor germanilor din Persia, listă pe care Istif Lakbar o trimitea comitetului, pentru a-i comunica cu cine să înceapă.

— Şi se mai zice că lupii nu se mănâncă între ei ! strigă Basonoff când isprăvi de citit. În sfârşit, iată o scrisoare care ne va fi de folos în viitoarele operaţiuni. Fiţi încredinţaţi, domnilor, că Majestatea Sa ŢARUL va afla

faptele voastre de măreţie. Dar nu v-am întrebat încă ce aveţi de gând. Vă întoarceţi în Franţa probabil.

— Negreşit, domnule comandant, răspunse Marcel Dunot. La datorie, şi cât mai repede cu putinţă.

— Desigur, încuviinţă ofiţerul. O să vă dau oameni să vă ducă mâine dimineaţă la Elisavetopol, de unde vă veţi duce la Tiflis cu trenul şi de acolo veţi traversa Rusia pentru a vă înapoia în Franţa prin Norvegia şi Anglia. E cam lung drumul, dar altul nu e.

Cei doi prieteni mulţumiră din nou maiorului. Acesta, după ce porunci să li se dea câte un rând de haine — cele de pe ei erau numai zdrenţe — îi pofti la masă împreună cu alţi ofiţeri ai fortului. Se închinară în onoarea armatelor aliate şi în sănătatea celor doi francezi.

A doua zi, dis de dimineaţă, Marcel şi Perrin escortaţi de un detaşament de soldaţi (bande de turci jefuiau ţinutul) se îndreptară spre apus. Merseră trei zile încheiate şi ajunseră la Elisavetopol, iar de acolo cu trenul la Tiflis. Guvernatorul Transcaucaziei, anunţat de trecerea lor, ţinu să-i cunoască şi să-i felicite şi el, apoi îi sfătui să se ducă la Poti, de unde să se poată îmbarca pentru Odesa, ceea ce le va scurta mult din drum. Cei doi francezi hotărâră să-i urmeze sfatul.

După patru zeci şi opt de ore ajunseră la Poti, unde găsiră un vapor, *Riony*, care pleca a doua zi spre Odesa. Mulţumită recomandaţiei pe care o aveau de la guvernaşorul din Tiflis, li se dădu câte un loc pe vapor.

În zori, *Riony*, ridică ancora. Era un vapor de 2000 de tone, vechi de peste patruzeci de ani.

— De-abia în două zile vom putea ajunge la Odesa, zise Marcel lui Perrin. Vaporul ăsta merge ca racul.

— Ce să-i faci ! Răbdare şi iar răbdare... făcu Perrin cu filosofie.

Marcel clătină capul. Aşa e, îi trebuia răbdare însă să ajungă în Franţa. Pe de-o parte îi părea bine să se vadă alături de fraţii lui în lupta dreaptă, pe de alta îi părea rău că pleacă din Orient fără să se fi răfuit mai întâi cu Thylsen, căpitanul yachtului-spion al Crucii Roşii. Ce se va fi făcut *Thor* ? Amphoux o mai fi trăind oare ? Iată întrebări la care regele boxerilor nu găsea răspuns.

De aceea, toată ziua nu scoase o vorbă. Trântit într-un fotoliu lângă coşul vaporului, privea când la apa cenuşie, când la călătorii de pe vapor — în mare parte negustori

din Datum şi Caucaz — foarte puţin vorbăreţi, căci grijile îi frământau şi pe ei : marea nu era deloc sigură. Cu toată supravegherea flotei ruse, câteva submarine germano-turceşti cutreierau marea şi puteau torpila din moment în moment vaporul.

Cei doi marinari care stăteau în permanenţă la proră, cel cocoţat pe catargul de misenă, ca şi ofiţerul care nu lăsa din mână ocheanul, cercetând mereu apa, dovedeau că pericolul nu era închipuit.

De asta, nu-i păsa lui Marcel. Întâmpinase el altele şi mai şi... Perrin, înfăşurat în mantaua lui nu scotea o vorbă, fumând ţigară după ţigară ca să-i mai treacă de urât.

La ora şase seara, clopotul de la bord chemă pe călători la cină. Marcel şi Perrin se sculară şi ei şi porniră după ceilalţi spre sala de mese. Când ajunseră însă la câţiva paşi, auziră un strigăt răguşit scos de marinarul care stătea la proră.

O comandă scurtă, dată de ofiţerul de cart, o auzi toată lumea.

— Barbord, Periscop la babord ! strigă ofiţerul.

Trecură trei secunde. Călătorii înţelegeau că se petrece ceva. Încremeniseră, galbeni şi tremurând.

Marcel Dunot alergă la parapet. La nici trei sute de metri de vapor, zări un fel de burlan răsărind din apă şi-şi dădu seama că e periscopul unui submarin.

În juru-i apa clocotea ridicând băşicuţe albe şi băşicuţele acestea se apropiau cu o mare viteză de vapor. *Riony* nu mai putea ocoli submarinul.

— Bara la dreapta ! Bara, începu să ţipe iar ofiţerul.

Dar n-apucă să-şi termine vorba. O smucitură uşoară şi vaporul se zgudui din încheieturi. Explozia !...

Se auziră ţipete.

— Un submarin ! Un submarin !

— Să scape cine poate !

— Lăsaţi bărcile la apă !

Într-o învălmăşeală grozavă, bărbaţi, femei, copii se repeziră spre bărcile de salvare fără s-asculte de ofiţerii şi marinarii care voiau să-i coboare în ordine. Dar aproape imediat ţipetele de spaimă deveniră răcnete de groază. Sub năvala apei care intra prin spărtura făcută de torpilă, vaporul se aplecă într-o parte.

Marcel şi Perrin alergaseră să dea ajutor marinarilor la coborârea bărcilor pe mare. Dintr-o aruncătură de ochi, văzură dezastrul: câteva clipe şi *Riony* avea să se răstoarne.

— Săriţi în apă! răcni el cât putu.

Nimeni nu-l auzi.

— Perrin! Repede ... în mare ... zise el prietenului său şi, apucând de mijloc pe o bătrână care alerga ca nebună, trecu parapetul şi sări în apă.

Ieşi la suprafaţă după vreo zece secunde; scoase un ţipăt deznădăjduit. Vaporul se răsturnase. Nu se mai vedea din el decât carena, în jurul căreia, vreo câţiva naufragiaţi se luptau cu valurile.

— Perrin, răcni el, înotând din răsputeri, pentru a se îndepărta cât mai mult de vapor.

— Aici sunt Dunot! Dunot! Priveşte! strigă Perrin lângă el. Marcel întoarse capul şi văzu vaporul pierind într-un vârtej de spumă, trăgând după el pe puţinii supravieţuitori care pluteau în juru-i.

De-abia dacă scăpară vreo cinci sau şase inşi, agăţaţi de vreo sfărâmătură de vas.

Dar Marce' nu văzuse tot. Abia acum zări, la lumina slabă a amurgului, un fel de platformă lungă din mijlocul căreia se ridica o turelă conică. Era submarinul-pirat care se ridicase la suprafaţă. Pe punte, câţiva indivizi, cu ocheanele în mână, priveau, mulţumiţi de isprava lor.

Deodată, de la turlă izbucni o văpaie, mitraliera ţăcăni. În jurul naufragiaţilor gloanţele biciuiau apa.

Ca să nu scape nici unul din martorii faptei lor nemernice, ticăloşii împuşcau pe naufragiaţi.

Fiind cei dintâi care săriseră în apă, Marcel şi Perrin erau acum departe, aşa că nu putuseră fi văzuţi de pe submarin, care se îndepărta în grabă spre apus.

Marcel Dunot şi prietenul său rămaseră singuri pe marea pustie.

— Nu vezi nimic? întrebă el pe Perrin.

— Nu, nimic... uscatul trebuie să fie foarte departe de aici.

— Nu asta vreau să spun. Oamenii ... naufragiaţii de pe Rion, nu vezi nici unul?

— Din nenorocire, nu.

— Nici eu. Vor fi murit toţi, dar nici nouă nu ne lipseşte mult, nu-i vorbă... Pământul cel mai apropiat e la o sută de mile la sud şi acela e pe coasta Asiei-Mici.

— Dacă am avea ceva, vreo bucată de lemn, o scândură pentru a ne ajuta, tot ar fi bine, murmură Perrin, care începuse să obosească. Îţi spun drept, Dunot, că multă vreme nu mai merge, am îngheţat de tot!

— Curaj, dragă! Nu te lăsa. Dacă eşti obosit, dă-te pe spate şi ţine-te de mine. Ce dracu, nu te sperii tu de o baie rece! Cât mai e scânteie de viaţă în om, trebuie să spere.

— Bine, să sper ... murmură Perrin fără convingere.

Se întunecase de tot. Un vânt rece încreţea undele; stelele scânteiau pe cerul senin, dar cât cuprindeai cu ochii nu se vedea nimic decât marea. Numai cer şi apă, nici pământ, nici vapor. Ceasurile treceau lungi şi nesfârşite. Perrin şi Marcel se lăsară pe spate şi pluteau aşa, la voia întâmplării, cu dinţii clănţănind de frig. Rareori scoteau o vorbă, ca să se încredinţeze că nu s-au rătăcit unul de altul.

În sfârşit, se ivi o geană de lumină vestind răsăritul soarelui.

Astrul zilei începu să-şi împrăştie razele aurii deasupra valurilor. Marcel şi tovarăşul său erau sfârşiţi: n-ar fi putut spune dacă mai mult de frig sau de oboseală. Răceala apei îi pătrundea până la oase, înţepându-le membrele.

— Dunot! Adio! Mă scufund! spuse Perrin, a cărui figură se făcuse violetă.

— Ia mai lasă mofturile! îi strigă Marcel, care din trei mişcări fu lângă dânsul şi-l apucă de braţ. Sprijină-te de mine, băiete, şi n-avea teamă! Mai am încă putere! Şi apoi, vreau să înot puţin ca să mă mai încălzesc. Soarele e cam palid azi.

Perrin nu-i răspunse. Cocoţat în spatele lui Marcel se lăsă dus de acesta. Marcel Dunot îşi purta sarcina cu eroism. De fapt şi el era descurajat. Îşi dădea seama că numai norocul îi mai putea salva. Mai curând sau mai târziu, frigul şi oboseala îşi vor desăvârşi opera. Dar, chiar dacă ar fi rămas numai o singură şansă, Marcel Dunot îşi spunea că pentru a-i da prilej să se producă, trebuia să reziste cât mai mult timp posibil — până la capăt.

Şi şansa aceasta se ivi. Ea se prezentă sub înfăţişarea unui nor de fum care se înco'ăci deodată pe cerul limpede.

Ochiul necontenit treaz al lui Marcel, îl zări imediat.

— Perrin ! Un vapor ! Semn bun ! strigă el, îndreptându-se spre punctul de unde porneа norul de fum.

— Eşti sigur, Dunot? întrebă sărmanul băiat cu vocea slabă.

— Aşteaptă puţin, dragul meu. Îmi pare că vine chiar repede. Se vede de-acum unul din cele trei catarge!

Într-adevăr, vaporul necunoscut înainta cu mare viteză. După câteva minute silueta sa se vedea în întregime: era un bastiment lung şi îngust, de culoare cenuşie şi cele patru coşuri scuipau nori groşi de fum.

— Un contra-torpilor ! spuse Marcel. Numai de-ar fi rusesc — cel puţin — şi de ne-ar vedea.

Prima din aceste două dorinţi primi o dezmințire imediată: vaporul apropiindu-se, Marcel Dunot zări fâlfâind deasupra lui un pavilion roşu împodobit la mijloc cu o semilună albă.

— Mii de bombe! e turcesc! făcu regele boxerilor.

— Atunci mai bine să ne înecăm ! spuse Perrin, de abia mai putând vorbi...

— O clipă, băiete ! Grabă-strică treaba. Ceea ce aveam nevoie noi e să fim primiţi de vreun vapor. Altfel ne-am dus pe copcă. Bineînţeles că aş fi dorit mai curând să fie rusesc, dar aici nu suntem pe cheiul din Hâvre, ca să alegem! Principalul e să fim luaţi la bord.

— Dar, ne vor omorî, ne vor spânzura ! Mai bine să ne înecăm !...

— Nu fi atât de pesimist, băieţele dragă. Gândurile astea negre îţi vin pentru că te găseşti pe... Marea Neagră ! Suntem pe jumătate înecaţi, dar numai pe sfert spânzuraţi, dragul meu. Ah ! ne-au văzut ! Iată-i că vin !...

De pe contra-torpilor, ofiţerul de cart zărise probabil pe naufragiaţi, căci nava de război îşi modifica brusc ruta, îndreptându-se spre cei doi prieteni.

— Eu..., vru să spună Perrin.

— Fără mofturi, ţinere ! Şi ascultă bine aici. Avem tocmai timpul. E vorba să nu stricăm ceva. Deci, să-ţi intre bine în cap: *suntem turci* ! Tu, tu eşti ... să zicem Ismail Bedduk, negustor de ... ci, zi-i tu, ai locuit doar în Turcia ! Ce dracu vând negustorii pe-acolo?

— Mătase, legume, spuse Perrin, întrebându-se unde vrea să ajungă prietenul său.

— Foarte bine! Deci, eşti negustor de mătase: e mai şic decât de legume. Eu... eu sunt căpitanul Mahmud Larfag... comandam o goeletă turcească... pe care tu ai fost pasager cu întreaga ta familie şi alţi turci de treabă. Şi, noaptea trecută, un mizerabil de submarin rusesc ne-a făcut fasonul. — Sunt sigur, dragă Perrin, că îndrugându-le toate astea, turcii nu vor bănui nimic. Dar fii atent! Eşti Ismail Bedduk, iar eu căpitanul Larfag. Să nu cumva să faci vreo confuzie!

— Am înţeles! spuse Perrin! căruia nădejdea salvării îi dăduse noi puteri.

— Ah! uitasem! Numele goeletei! Aşteaptă! Ma... Ma... Me... Mesuedieh! E numele unui vaporaş turcesc pe care l-am...

Marcel se întrerupse, contra-torpilorul tocmai stopase la vreo trei sute de metri de naufragiaţi şi o balenieră se desprinsese din trupul său îndreptându-se cu viteză spre cei doi prieteni.

— Să nu mai sufli nici un cuvânt franţuzesc! spuse Marcel. Şi aruncă repede în mare paşapoartele ruseşti. Repede! N-avem timp! Dă-le încoa. Repede! Repede!

Adunându-şi puterile, Perrin izbuti să-şi scoată portofelul din buzunar, Marcel îl luă imediat, îl puse la un loc cu al său în batistă şi, atârnând ca greutate punga plină au aur, dădu drumul pachetului în apă.

Era şi timpul: baleniera nu mai era decât la cincizeci de metri.

— Cine sunteţi? strigă la ei un subofiţer de pe puntea micului vas. — Sunteţi ruşi? Nu vă fie teamă!

— Alah! Suntem adevăraţi fii ai Profetului! Ajutaţi-ne suntem prăpădiţi! imploră Marcel Dunot într-o turcească fără cusur.

— Vai vouă dacă minţiţi! le strigă otomanul.

Câteva clipe mai târziu, cei doi prieteni, erau îmbarcaţi pe balenieră. În timp ce pluteau spre contra-torpilor, marinarii turci începură să-i percheziţioneze cu de-amănuntul. Datorită precauţiunilor lui Marcel, nu găsiră nimic la dânşii. Regele boxerilor şi Perrin, care îi cunoşteau bine pe turci, se lăsară cercetaţi fără să crâcnească. O dată percheziţia terminată, Marcel Dunot, cu o voce tunătoare,

se adresă ofiţerului-comandant, care asistase impasibil la această scenă.

— Domnule căpitan, oamenii dumitale nu prea se poartă frumos cu fii Profetului! Jur pe Preafericitul Ali, că dacă nu au găsit nimic la noi, e pentru că ruşii — pe care Alah să-i pedepsească până la unu! le-au luat-o înainte! Dacă le-ar fi stat în putinţă, mizerabilii aceştia ne-ar fi luat şi cămăşile de pe noi.

— Cine sunteţi? De unde veniţi? întrebă turcul bănuitor.

Marcel Dunot îl satisfăcu imediat. Întreruptă de interjecţii, de strigăte de indignare şi disperare el povesti cum s-a desfăşurat pretinsul atac a cărei victimă a fost vaporul *Mesuedieh*, în noaptea trecută.

— Nimic nu trebuie să vă surprindă din partea acestor mizerabili de moscoviţi! afirmă turcul, foarte serios. Dar flota noastră sublimă, ajutată de aceea a mărinimoşilor noştri aliaţi din Berlin, va isprăvi în curând cu stârpirea acestor banditi din cuprinsul Mării Negre! Să torpilezi un vapor paşnic, lipsit de apărare! E infam!

Şi încă fără avertisment! observă Marcel, care se amuza într-atâta încât uită de oboseală şi de tot.

— Alah! exclamă ofiţerul, e grozav! Turcii n-ar fi în stare să făptuiască asemenea ignominii.

— Nici germanii, — toată lumea o ştie! afirmă regele boxerilor cu un aer atât de serios, încât l-ar fi invidiat cel mai fin diplomat.

— Alah fie lăudat! Acum sunteţi în siguranţă, scumpii mei compatrioţi. Şi când te gândeşti că v-am luat drept ruşi! Comandantului nostru îi place mult să „pescuiască" ruşi, ştiţi! îi spânzură imediat, cu chip să-i mai usuce... E o plăcere să priveşti!

— Cred şi eu! întări Marcel, ascunzându-şi cu greu scârba şi indignarea.

Ofiţerul — dacă se poate da numele de ofiţer unor călăi — ar fi continuat, desigur, cu povestirea faptelor sale măreţe, dar baleniera tocmai aborda la scara pilot a vaporului de război otoman.

Ajutaţi de marinari, Marcel şi Perrin urcară pe bordul contra-torpilorului, al cărui comandant, pus la curent, ţinea să-i vadă imediat.

Spre marea lor surprindere, cei doi prieteni fură aduşi în faţa unui om gras, roşu ca un rac, cu mustăţi mari,

ochi rotunzi şi albaştri şi care, cu tot fesul ce-l purta pe cap, trăda cea mai pură origine nemţească.

– Salutaţi ! le spuse ofiţerul balenierei, care-i însoţise. Sunteţi în faţa căpitanului von Plastrock-bey, comandantul acestui vas.

Marcel Dunot şi Louis Perrin se înclinară. Neamţul, după ce-i privi cu atenţie, porunci lui Marcel să-i istorisească cum a fost torpilat vaporaşul, de către submarinul rus. Fără să se lase rugat, regele boxerilor povesti pentru a doua oară istoria, mai adăugând şi alte detalii senzaţionale coapte la repezeală.

Căpitanul von Plastrock-bey era în culmea entuziasmului.

— Ah ! Kolossal ! Admirabil ! Minunat ! Trebuie să telegrafiem asta agenţiei „Wolf" ! Locotenent Cherbeub ! Du-te şi caută-l pe secretarul meu, ca să facă raportul. Şi daţi presiune cazanelor, căci vreau să fiţi mâine la Samsun, ca să telegrafiez vestea aceasta în lumea întreagă ! Ce brute ruşii ăştia ! Să înece sute de oameni fără apărare ! E îngrozitor !

— Îngrozitor, nobile căpitan ! întări şi Marcel Dunot.

— Veţi depune mărturie mâine în faţa căpitanului german din Samsun ! reluă neamţul ! Să nu uiţi nimic din crimele ruşilor, ai înţeles, căpitane Larfag ?

— Înţeles, stimate domnule comandant ! Dar, pentru moment, am fi foarte recunoscători Excelenţei Voastre dacă aţi dispune să ni se dea ceva de mâncare şi un loc de odihnă.

— Dar firește, imediat ! se grăbi să răspundă căpitanul von Plastrock-bey.

La ordinul său, Marcel şi Perrin fură conduşi într-o cabină unde îşi schimbară zdrenţele ude de pe dânşii, cu nişte uniforme de marinari turci. Apoi, un chelner îi duse în sala de mese a ofiţerilor unde le fu servit un dejun îmbelşugat. Când terminară, marinarul turc pus la dispoziţia lor îl conduse înapoi în cabină, ca să se odihnească.

— Ei, Perrin, acum ce mai zici ? Aşa-i că am avut dreptate când ţi-am spus să nu-ţi pierzi curajul ?

— Da ! Dar ceea ce mă neliniştește este ce va urma de-acum încolo ! mărturisi cu nevinovăţie sărmanul Perrin.

— Ce va urma? Iau asupra mea totul! După cum spunea neamțul vaporul nu va sosi decât la noapte la Samsun; avem deci tot timpul să dormim. Restul, îl vom vedea.

Din moment ce Marcel „lua totul asupra lui", Perrin care avea cea mai mare încredere în prietenul său, nu mai insistă. Și apoi, era și rupt de oboseală. Se întinse pe unul din cele două paturi din cabină și adormi imediat. Marcel făcu la fel.

Regele boxerilor se trezi cel dintâi. Deschizând ochii, el constată că era noapte. Sări jos din pat și rămase surprins dându-și seama că nu mai aude zgomotul mașinilor.

— Ce s-o fi întâmplat? suntem oare în pană? se întrebă dânsul.

Dar imediat începu să râdă de el însuși, zărind prin ferestruică un șir de lumini, nu departe de vapor. Era simplu! Contra-torpilorul stopase, pentru bunul motiv că ancorase în portul Samsun.

— Perrin! Ai dormit destul! Ia scoală-te! murmură el la urechea prietenului său.

Sărmanul Perrin începu să caște, se întinse, gemu puțintel, dar în cele din urmă, văzând că n-are încotro, se dete jos din pat.

— Dar ce-i asta? întrebă el, încă mahmur,

— Asta e că am ajuns la Samsun, scumpul meu și că a sosit momentul să ne luăm rămas bun de la turci și de la nemți. E trecut de miezul nopții și nu mai putem zăbovi, pricepi?

— Debarcăm?

— Cam așa! Dar înainte de asta, vom face o vizită neamțului ăla gras, chipurile ca să-i distrugem iluziile asupra rușilor și asupra noastră. Ia vino!

Fără să mai întrebe ceva, Perrin ieși din cabină împreună cu amicul său. Urcară pe punte și făcură constatarea că, contra-torpilorul era ancorat în centrul unui golf larg, la vreo opt sute de metri de un oraș ale cărui case cubice se desenau sub cerul limpede.

Puntea era pustie. Numai o santinelă — și ăsta pe jumătate adormit — veghea în ghereta lui. Ofițerii și marinarii dormeau. De ce aveau să se teamă? Vaporul lor era ancorat în fundul radei din Samsun, la adăpostul forturilor, și vremea era frumoasă. Nici un pericol, deci!

— Sunt cel puţin şaizeci de metri! adâncime aici! Merge! murmură regele boxerilor.

Nemaiînţelegând sensul acestei observaţii, Perrin nu răspunse. Pe tăcute, furişându-se pe lângă conductele de aer, lansatoarele de torpile şi bărcile de salvare se îndreptară spre cabina căpitanului von Plastrock-bey, situată în spatele vaporului.

Ajunseră fără nici o piedică la deschizătura de pe punte, şi coborâră scara cu treptele căptuşite cu plăci de cauciuc. Dar, când ajunseră jos, Marcel Dunot se opri brusc zărind prin crăpătura de jos a uşii o rază de lumină. Neamţul nu dormea.

Fără să se mire prea mult, Marcel Dunot se aplecă şi-şi lipi ochii de gaura broaştei. Ceea ce văzu era probabil, de natură să-l liniştească, căci se ridică şi bătu cu degetul în uşă.

— Intră! se auzi din interior.

Marcel apăsă pe mâner şi păşi pragul, urmat de Perrin. În cabină se aflau doi oameni: căpitanul von Plastrock-bey şi un individ mic, blond, cu ochelari pe nas şi îmbrăcat cu o redingotă neagră.

La vederea celor doi „naufragiaţi" turci von Plastrock se ridică din fotoliul în care stătea şi spuse, înfuriat şi uimit, în acelaşi timp:

— Ce înseamnă asta? Ce doreşti la ora asta căpitane?

De abia sfârşi vorba, că Marcel Dunot şi ajunse până la o masă, pe care se afla un pistol automat şi puse mâna pe el.

— Doresc să ridicaţi mâinile şi cât mai repede! răspunse el în nemţeasca cea mai pură.

Surpriza celor doi nemţi când auziră vorbind limba lor fu atât de mare, încât rămaseră nemişcaţi, fără să poată articula un cuvânt.

— Ei? nu s-aude? urmă Marcel Dunot, nerăbdător. E cazul să sfărâm capul unuia dintre voi pentru ca celălalt să ridice mâinile? O pot face şi pe asta, fiţi fără grijă!

Cei doi se priviră unul pe altul, ezitând.

Von Plastrock se hotărî cel dintâi, căci pistolul era îndreptat asupra lui.

— Ridică mâinile, Borchaupt! spuse el, ridicându-le pe ale sale.

— Ah ! în sfârşit, bine că v-aţi hotărât ! spuse Marcel. Perrin, du-te şi deschide uşa. Pune şi zăvorul.

Fraza aceasta din urmă fusese rostită în franceză. Auzind-o, cei doi nemţi tresăriră : numitul Borchaupt se făcu verde ca lămâia necoaptă. Faţa lui von Plastrock deveni galbenă.

— Perrin, spuse Marcel, fără să-şi ia o clipă ochii de pe cei doi teutoni — smulge firele electrice din jurul pereţilor ca să-i legăm pe domnii cu ele. N-ai nevoie să te grăbeşti, avem timp, slavă Domnului !

— Ei ! dar ce aveţi de gând să faceţi ? Cine sunteţi voi ? izbucni von Plastrock, pe care ideea de a se vedea legat îl scotea din sărite. Vă fac atenţi că făptuiţi un act de piraterie şi de bridandaj. Luaţi seama ! Veţi fi spânzuraţi !

— Linişte, moşulică ! Vei răspunde când vei fi întrebat. Altfel, am eu ac de cojocul tău !

În culmea furiei, neamţul îşi muşcă buzele groase, dar nu mai suflă o vorbă : ţeava pistolului lui Dunot era la vreo jumătate de metru de ţeasta lui.

În câteva minute, Perrin, legă pe cei doi nemţi. Marcel Dunot îi înmână pistolul cu recomandarea să se servească de el la cea mai mică mişcare suspectă, apoi apropie un fotoliu de cei doi nemţi.

— Cu cine am onoarea să stau de vorbă ? întrebă el cu o politeţe exagerată, pe acolitul lui von Plastrock.

— Herr Doktor Heinrich Dorchaupt, consilier aulic şi consul al Germaniei la Şamsun ! răspunse întrebatul, cu ton arogant. Sunt sub scutul imunităţii diplomatice şi vă somez să-mi daţi drumul imediat.

Marcel se înclină :

— Sub scutul cui ziceai că eşti ?

— Al imunităţii diplomatice ! Sunt consul !

— Aşa ! Eu credeam că-i vorba de altceva ! Dar s-o lăsăm pe asta !

Doctorul îi aruncă o privire plină de ură.

— Îndrăzneala asta te va costa scump, mizerabile ! izbucni dânsul.

— Ei, domnule consul, calitatea dumitale de diplomat ţi-ar impune mai multă politeţe, observă Marcel Dunot, fără să se tulbure. Dar ţi-o iert. Face fiecare ce poate !

Doctorul se pregătea să replice, dar von Plastrock îi făcu semn cu privirea să se abţină. El tăcu, deci, afectând o atitudine demnă şi dispreţuitoare.

— Ei, acum să ghiceşti ce ne-a adus aici, căpitane Plastrock, reluă Marcel Dunot, ia ghici! Să ţi-o spun eu, mai bine! Ca să evit să comiţi erori în raportul pe care vrei să-l faci... Căci ne-am înşelat puţin când v-am povestit istoria cu naufragiul nostru: vaporul pe care ne aflam nu era turcesc, ci rusesc, şi submarinul care l-a scufundat în mod laş şi a tras asupra supravieţuitorilor n-a fost deloc rusesc, ci nemţesc! Afară de asta, restul corespunde adevărului. În ceea ce priveşte persoanele noastre — după cum aţi ghicit probabil — *suntem francezi.* Ori care este datoria unui francez, când întâlneşte un vapor nemţesc? Să-l scufunde! Ceea ce vom şi face!

— Aş vrea să ştiu cum? răcni von Plastrock, ai cărui ochi injectaţi de sânge părea ai unei fiare prinse în capcană.

— N-aveţi nici o grijă în privinţa asta, nobile capitan. Ştim noi cum să procedăm. Înainte, însă, rămâne să îndeplinim o mică formalitate. Ba chiar două formalităţi: percheziţie şi rechiziţie! Aşa-i războiul! În calitatea mea de comandant al armatei franceze formată din mine şi prietenul meu, voi proceda la această operaţiune. Atenţie, Perrin! Dacă domnii fac vreo mişcare sau încearcă să strige — câteva alice în cap!

— Astă-i nerușinare! Nerușinare! N-aveţi dreptul... izbucni ofiţerul neamţ.

— Protestez cu toată tăria! spuse şi Borchaupt, în franceză.

Fără să le răspundă, Marcel îşi începuse de-acum „operaţiunile". Cât ai clipi din ochi, biroul lui von Plastrock şi dulapurile care mobilau cabina fură deschise şi conţinutul lor aruncat în mijlocul încăperii.

Marcel Dunot nu se atinse de uniformele nemţilor şi se mulţumi să aleagă numai două livrete-matricole, aparţinând marinarilor echipajului şi pe care von Plastrock, în calitatea sa de căpitan, le păstra în cabina lui.

Pe fiecare din ele, Marcel scrise în grabă, în nemţeşte, câteva cuvinte, menţionând că titularul era trimis în permisie la Smirna. Puse ştampila contra-torpilorului şi zâmbi satisfăcut.

— Iată-ne şi cu acte de identitate! spuse el lui Perrin, băgând în buzunar cele două livrete. Ne mai lipsesc ceva bănişori şi putem pleca.

— Nu vor trece nici două ceasuri şi veţi fi arestaţi şi spânzuraţi! izbucni von Plastrock, furios. Asta s-o ştiţi de la mine! Dacă ar fi să vă dau un sfat...

— Nu primim sfaturi. Păstrează-ţi-le! răspunse Marcel, dispreţuitor.

Apoi se apropie de von Plastrock, îi deschie tunica şi-i scoase din buzunar de la piept portofelul.

— Lasă-l acolo! Lasă-l acolo! urlă neamţul în culmea furiei.

— Linişte dragă, sau de nu... făcu Marcel.

— Nu vreau să...

— Vâră-i un căluş în gură, Perrin! porunci repede regele boxerilor.

Von Plastrock se ridică deodată. Şi cum Perrin îşi pusese jos revolverul pentru a rupe o fâşie din perdea, din care avea de gând să facă un căluş, neamţul, aplecând brusc capul, se năpusti cu el în stomacul francezului. Ameţit, Perrin se prăbuşi la pământ.

Marcel se repezi atunci la neamţ şi pumnul său greu se abătu asupra lui. Von Plastrock căzu pe podea, suflând ca o vită.

Apoi regele boxerilor alergă la Perrin, şi-l ajută să se ridice. Lovitura, îi tăiase respiraţia. Marcel îl aşeză pe un scaun.

— Ei, las-o mai încet! zise el deodată, întorcându-se.

Heinrich Borchaupt se ridicase încetişor şi încerca să apese cu cotul butonul unei sonerii electrice. Din trei paşi Marcel fu asupra lui. Dar nu mai avu nevoie să intervină, căci doctorul îşi abandonă planul şi se aşeză la loc.

— Ei! nu mai începi! îi zise simplu regele boxerilor, care supraveghindu-l din ochi, deschise portofelul lui von Plastrock pentru a-l examina. Scoase dintr-însul o sută de lire turceşti, în bilete ale Băncii Imperiale Otomane, precum şi un carneţel legat în marochin roşu.

Marcel îl deschise şi citi aceste rânduri:

„7 ianuarie: Percheziţionat şi scufundat vaporul rusesc *Volga*. Prada: argintărie, două pendule de onix din vremea Catherinei II, 4700 ruble, trei perechi de cizme din piele rusească. Mitraliat supravieţuitorii. Afacere bună.

18 ianuarie; Percheziţionat şi torpilat goeleta grecească *Aghios-Georgios.* Prada: 140 drahme şi câteva bijuterii de argint fără valoare, dar interesante, şi care vor face plăcere Minei.

24 ianuarie: Torpilat un vas-spital rusesc; n-am avut vreme să-i vedem numele, deoarece apăruse un crucişător".

Urmau apoi alte câteva nume de vapoare prăduite şi scufundate de către contra-torpilorul în cauză.

Plin de curiozitate, Marcel întorcea paginile. Deodată, păli. Rândurile jucau pe dinaintea ochilor săi în litere de foc.

„4 februarie: Aruncat ancora în faţa lui Haldat-Paşa şi transbordat următoarele obiecte pe bordul lui *Thor*, care va avea grijă să le facă să ajungă în mâinile soţiei mele:

Şaptesprezece pendule, dintre care una cu cadranul crăpat.

Opt duzini tacâmuri de argint.

Două cutii sigilate, conţinând bijuterii.

Patru cufere cu lenjerie feminină şi broderii ruseşti. Predat domnului Thylsen opt cutii cu caviar şi o casetă cu argintărie, în schimbul sprijinului său pentru a mi se conferi Crucea de fier clasa I.

7 februarie: Înecat mai multe bărci de pescari la Batum, după ce am rechiziţionat peştele care era excelent. Pescarii înecaţi, ca de obicei".

Marcel nu mai citi. Hazardul, care-ţi vine în ajutor uneori cu atâta mărinimie, îl punea acum pe urmele yachtului-spion, unde avea motive să creadă că nemţii reţineau pe bunul său prieten Amphoux, de care voiau să se servească în cine ştie ce scopuri misterioase. Dar unde se afla acum *Thor*?

— Thylsen! Îl cunoşti pe Thylsen, banditule! se adresă el lui von Plastrock, vârându-i sub nas carnetul cu bucluc. Îmi vei spune imediat unde se află *Thor*, sau, de nu... Oh!

Un zgomot de oase sfărâmate şi un horcăit sinistru: von Plastrock izbutise să-şi dezlege mâinile, scoase un pumnal din buzunar şi-l ridicase pentru a-l implânta în regele boxerilor. Marcel, surprinzând mişcarea, îşi repezi cu toată puterea pumnul asupra capului neamţului. Cu tâmpla sfărâmată, von Plastrock se prăbuşi, în agonie.

Marcel Dunot făcu un gest de nemulţumire.

— Am lovit prea tare! A murit probabil, sau nu mai are mult! De la el nu voi afla nimic. Dar rămâne celălalt... Ei, doctore, auzi? se adresă el lui Heinrich Brochaupt; care era verde la faţă. Să-mi spui unde pot da de urma lui *Thor* şi a echipajului său — sau te aşteaptă soarta tovarăşului tău.

Diplomatul neamţ avu o clipă de ezitare:

— S-a întors în Germania! spuse el apoi.

Marcel îşi recăpătă sângele rece şi înţelegea prea bine că n-avea nici un mijloc să verifice afirmaţia doctorului. Fără să-i răspundă, se apropie de Perrin, care se afla tot în fotoliul unde fusese aşezat la început.

— Ţi-e mai bine, dragă? îl întrebă el.

— Da. Sunt oarecum restabilit, dar ştiu c-a fost lovitură, nu glumă. Credeam că m-a lovit un obuz în stomac. Acum, slavă Domnului!

— Foarte bine, căci trebuie să plecăm. Am întârziat prea mult. Ne vom...

— Dunot! Atenţie! Întoarce-te! exclamă deodată Perrin, ridicându-se.

Marcel se întoarse repede şi nu mai avu decât doar timpul să facă o săritură înlături pentru a evita să fie străpuns de lama unei spade pe care o mânuia Heinrich Borchaupt. Doctorul izbutise să scape din legături şi apucând spada lui von Plastrock, aşezată alături de el, se năpustise asupra lui Marcel cu intenţia să-i reteze capul. Cu riscul de a-şi tăia degetele Marcel apucă lama spadei şi cu o smucitură violentă o trase din mâinile diplomatului.

— Îndurare! Milă! imploră neamţul, căzând în genunchi. Mă predau! Mă predau!

— Aşa! Încerci să mă asasinezi şi te predai atunci când nu mai poţi face altfel, laşule! Fii fără grijă, nu te voi ucide. Leagă-l Perrin! Apoi vâră-i un căluş în gură. Dar ştii, vârtos!

— Ce vreţi să-mi faceţi? întrebă neamţul cu glas plângăreţ.

— Nu te vom atinge deloc; nu vreau să ne murdărim mâinile! răspunse Marcel care ajută lui Perrin să lege mâinile neamţului şi să-i vâre un căluş în gură.

După ce termină operaţiunea se adresă din nou doctorului :

— Întrebai ce avem de gând să-ţi facem? Absolut nimic! Dar vasul va fi scufundat şi tu împreună cu dânsul. Vom evita astfel ca să se comită alte piraterii, iar tu nu vei mai avea prilejul să-ţi continui nefasta operă de trădător... Bună seara! Haide, Perrin!

Şi fără să dea atenţie ochilor holbaţi de groază pe care neamţul îi îndrepta asupra lui, Marcel Dunot ieşi din cabină împreună cu prietenul său.

— Du-te şi m-aşteaptă la cupeu[1] îi spuse Marcel lui Perrin, atunci când ajunseră pe puntea pustie. Mai am treabă vreo douăzeci de minute. Vom vedea pe urmă cum debarcăm pe uscat.

— Unde te duci? întrebă Perrin, fără să priceapă.

— Ei, unde! să dau la fund vaporul: e simplu, cred! Priveşte coşurile: nici unul din ele nu fumegă. Asta înseamnă că focurile sunt stinse. Deci, nu se află nimeni la cazane; vreau să mă folosesc de faptul acesta pentru a deschide supapele. Într-un ceas cel mult, contra-torpilorul va fi la fund.

— E riscant ceea ce faci! Poţi fi surprins! obiectă Perrin.

— E adevărat. Dar face să-ţi rişti pielea pentru a scufunda un vapor care valorează vreo trei milioane, Eu nu valorez atâta, orice ai zice!

Operaţia pe care voia s-o înfăptuiască Marcel era îndrăzneaţă şi ar fi fost irealizabilă pe un vapor de război european. Dar, în timpul şederii sale scurte pe bordul contra-torpilorului turcesc, regele boxerilor îşi dăduse seama de neglijenţa care domnea acolo. Obligaţi să fie veşnic la pândă, de teamă să nu fie surprinşi de vreo escadrilă ruscască, marinarii turci, o dată ajunşi într-un port, nu mai aveau decât un singur gând: să se odihnească, în sfârşit. Cât priveşte pe ofiţerii nemţi de la bord, oricât ar fi avut ei respectul disciplinei, nu îndrăzneau să reacţioneze, de teamă să nu se trezească pe neaşteptate cu niscaiva gloanţe... Şi apoi ce primejdie ar fi putut ameninţa contra-torpilorul în rada golfului Samsun, pe care-l apărau câteva şiruri de mine flotante?

---

[1] Deschizătură în peretele unui vas.

Iată de ce Marcel şi Perrin nu zăriseră pe nimeni pe punte. Noaptea era răcoroasă şi onorabilii turci stăteau la căldurică în cabinele lor.

În vreme ce Perrin se îndrepta spre cupeu, Marcel, cu paşi liniştiţi, ajunse în faţa uşii de fier care ducea la maşini. Uşa era deschisă. Marcel trecu pragul şi văzu în faţa sa scările de oţel care duceau la cazane. Câteva lămpi de miner împrăştiau o lumină gălbuie. Văzându-le Marcel se mai linişti; din moment ce fuseseră aprinse lămpile cu ulei, era o dovadă în plus că nu mai erau în funcţiune cazanele; altminteri ele ar fi acţionat dinamurile care produc lumină electrică.

Încurajat de constatarea aceasta, Marcel începu să coboare fără zgomot scările de fier. În jurul lui domnea o linişte desăvârşită. După câteva clipe, ajunse la cazane, care nu erau încă stinse dar, focurile — din motive de economie, erau acoperite cu cenuşă; cărbunele era scump şi greu de găsit în Turcia în timpul războiului. Pe podeaua de tablă câţiva fochişti, pe jumătate dezbrăcaţi, dormeau greu.

Marcel zâmbi. După ce au contribuit la înecarea atâtor nevinovaţi, piraţii, la rândul lor, vor cunoaşte şi ei plăcerile unei băi reci, pe nepusă masă — îşi zise el.

Regele boxerilor trecu printre cele două rânduri de cazane şi pătrunse în sala maşinilor. Vasta încăpere era şi ea pustie. Là lumina firavă a lămpilor cu ulei, bielele şi pistoanele de oţel, manometrele de aramă, luceau cu sclipiri fantastice. Dar Marcel nu vedea nimic din toate acestea. El se grăbi să găsească kingstonurile, — supapele care comunicau cu marea — pe care era de ajuns să le deschizi pentru a provoca scufundarea lentă, dar sigură a vaporului. De obicei, ele servesc în caz de incendiu, când bastimentul se găseşte în vreun port. Când nu se poate veni de hac focului, se scufundă vasul, chit că mai târziu va fi scos la suprafaţă.

Fără să stea mult pe gânduri, Marcel Dunot, apucă manivela care dădea drumul apei. Se auzi un gâlgâit repetat de patru ori: marea invada contra-torpilorul.

— S-a făcut! murmură Marcel.

Cu paşi de lup se îndreptă apoi spre uşa ce da la cazane. Tocmai ajunsese, când avu, deodată senzaţia că este urmărit. Se întoarse la vreme ca să evite o lovitură de

măciucă, pe care i-o pregătea un individ uriaş, care venea în urma lui. Lovitura, dată în gol, izbi cadranul unui transmiţător de ordine, care se făcu praf.

— *Gott verdammt*! (Blestemat să fiu) mârâi individul, furios.

Marcel recunoscu într-însul pe unul din ofiţerii-mecanici ai contra-torpilorului. Fără să-i mai lase timp să zică şi alte blesteme, se năpusti asupra lui şi-l apucă de beregată. Surprins, omul se dădu trei paşi îndărăt până la condensator, de care se sprijini cu spatele pentru a-şi conserva puterile. Dar neamţul era solid. Printr-o smucitură formidabilă el izbuti să scoată din buzunar o pilă triunghiulară. La vederea instrumentului acesta, Marcel Dunot îşi simţi puterile dublându-se. El desfăcu mâna din beregata neamţului, îi apucă mâna cu stânga, în vreme ce, cu dreapta, îi aplică în bărbie unul din acele swinguri teribile, în care era maestru necontestat. Capul teutonului descrise un semicerc. Cu coloana vertebrală frântă el se prăbuşi, scăpând din mână pila.

— Hermann, tu eşti? se auzi o voce în germană.

— Ja! răspunse Marcel, târând într-un colţ întunecos trupul moleşit al proaspătului său adversar.

Aproape imediat se auzi un zgomot de paşi.

— Ah, Hermann! reluă vocea. Auzi gâlgâitul ăsta?... Trebuie să vină de la condensator. Probabil că s-a lăsat tubul deschis. Trebuie văzut!

Dacă Hermann nu auzise, Marcel, în schimb, auzea foarte bine — şi încă cu bucurie! — murmurul apei sub vapor.

Întorcându-se el văzu un individ vânjos cu o uniformă ale cărei aurării sclipeau în întuneric.

— Hermann! răcni individul. Vino încoa! Vreau să te văd! Repede!

Marcel, după ce luă pila de jos, merse spre noul venit..

— Ah! Cine eşti tu? făcu străinul. Eu...

Recunoscând deodată pe căpitanul Larfag, trase un revolver de la brâu şi ridică braţul... Dar mai mult nu apucă să facă Marcel, cu o singură mişcare, îi străpunse pieptul cu pila. Neamţul se prăbuşi, scăpând arma din mână.

Fără să se mai ocupe de el, Marcel se duse spre camera cazanelor. Gălăgia apei sporea pe fiecare clipă. Între

plăcile de fier ale parchetului, apa țâșnea prin crăpături. Un tremur scurt agita contra-torpilorul.

— Ce-i asta? îl întrebă un fochist care, pe jumătate adormit, nu-l recunoscu.

— Nimic! răcni Marcel fără să se oprească.

Urcă apoi repede scara și ajunse pe punte. Vaporul începuse să se aplece sub greutatea apei care năvălea în el.

Cu pași repezi, regele boxerilor se îndreptă spre cupeu. Deodată zări un om care-i ieșea înainte. Cu arma în mână se pregătea de luptă. Precauțiunea era inutilă însă: era Perrin.

— Ai reușit? îl întrebă acesta, în șoaptă.

— Da! Am mai expediat și doi nemți pe lumea cealaltă. Acum însă s-o ștergem! Dintr-un moment într-altul oamenii se pot trezi. Sentinela doarme?

— Nu! S-a trezit acum vreo zece minute. Eu m-am ascuns, așa că nu m-a văzut.

— Există o șalupă la scară?

— Da. Dar sunt vreo doi oameni în ea...

— Nu face nimic. Înainte!

Cu stiletul ascuns în mânecă, Marcel, se îndreptă spre santinelă.

— Vrei o ceașcă de ceai, camarade? întrebă el pe individul care stătea în picioare, cu carabina la umăr.

— Du-te dracului cu ceaiul tău, mormăi omul, în nemțește. Dacă ai ceva rachiu sunt amator...

Marcel tresări: vasăzică și santinela era neamț. După cum se vede ofițerii contra-torpilorului nu prea aveau încredere în aliații lor turci.

Marcel luă repede o hotărâre. Într-o clipă, scoase stiletul din mânecă și-l înfipse în santinelă. Minutele erau prețioase.

Lovit de moarte, militarul își pierdu echilibrul și se prăbuși peste balustradă. În același timp, se auziră murmure de furie; cei doi marinari care dormeau în șalupă și deasupra cărora căzuse neamțul, se treziră brusc și-și manifestau zgomotos surpriza.

— Perrin! Vino! strigă Marcel, zbughind-o pe scară.

Sări în barcă, în clipa când cei doi oameni se treziră. Fără să le dea răgaz, el dădu unuia un pumn în falcă, apucă pe celălalt de picioare și-i făcu vânt în apă, apoi deznodă frânghia care reținea șalupa.

— La mal, Perrin, şi dă-i drumul! spuse el prietenului său.

Acesta începu să vâslească de zor. Marcel aruncă repede în mare cele două trupuri rămase în barcă şi-l ajută pe Perrin la vâslit.

Dar de-abia străbătură o sută de metri, când se auziră de pe contra-torpilor ţipete, ordine, fluierături stridente.

— Asta-i muzica ce-mi place! făcu regele boxerilor radios. Nu te lăsa, Perrin! Dă-i înainte! Trebuie să ajungem înainte de a se da alarma.

Contra-torpilorul intrase adânc în apă. Câteva minute şi va fi înghiţit. De la locul său, Marcel zărea umbre negre — marinari şi ofiţeri — care se agitau, înnebuniţi, simţind cum vaporul dispare sub picioarele lor. În jurul bărcilor de salvare, mai ales, era o învălmăşeală tragică cu toate urletele şi înjurăturile ofiţerilor care se sileau să restabilească ordinea.

Contra-torpilorul, sub greutatea apei care năvălea în el, se răsturnase. Timp de câteva clipe carena atinse în treacăt suprafaţa apei, apoi dispăru cu desăvârşire.

În locul vaporului, Marcel şi Perrin zăriră o barcă mare în jurul căreia înotau vreo douăzeci de supravieţuitori.

Cei doi prieteni, vâslind cu putere, atinseră în curând cheiul. Câţiva bătrâni, treziţi de împuşcături, se apropiau. La vederea uniformelor de marinari pe care le purtau Marcel şi Perrin, ei se îndepărtară în grabă. În Turcia, soldaţii şi marinarii se transformă foarte adesea în bandiţi.

Regele boxerilor şi tovarăşul său debarcară, îndreptându-se apoi spre una din numeroasele străduţe care dădeau în port. Câteva minute înaintară repede, fără să schimbe o vorbă. În jurul lor străzile erau din ce în ce mai înguste şi mai murdare. Deodată, Marcel Dunot se opri şi scoase o exclamaţie de ciudă:

— Idiot ce sunt.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Perrin.

— Portmoneul lui von Plastrock! L-am lăsat în cabină. Şi n-avem un ban în buzunare.

— Ce ne vom face acum? murmură Perrin, disperat. Dar Marcel Dunot se reculesese de-acum.

— Vom aranja noi lucrurile, fii pe pace! Principalul e să ne îndepărtăm de aici. Supravieţuitorii contra-torpilorului l-ar fi eliberat pe Borchaupt — pe care ar fi trebuit să-l omor, dealtfel — şi el s-o fi pus în urmărirea

noastră. Dacă vreun marinar ne recunoaşte, suntem pierduţi. Trebuie să fie ceasul două: mai avem până la ziuă. După aceea vom vedea.

— Dar ar fi fost mai bine dacă am fi avut bani! observă Perrin.

— Banii nu aduc fericirea! La drum, băiete!

Cei doi prieteni o luară la picior şi în curând trecură de ultimele case ale Samsunului. Înaintea lor se întindea un ţinut pustiu. Apucară la întâmplare pe un drum plin de urme de roţi.

Merseră toată noaptea fără întrerupere. La primele raze ale soarelui pătrunseră într-o pădure care mărginea drumul şi se aciuară într-un desiş de ramuri uscate unde se odihniră până la amiază.

Zgomotul produs de o trupă de călăreţi îi trezi.

— Suntem căutaţi! murmură Perrin. Sunt soldaţi!

— Nu mişca; mă duc să văd! zise Marcel furişându-se din desiş.

Deodată tresări: călăreţii se opriră şi patru dintre ei pătrundeau în pădurice.

„Lucrul devine serios"! gândi regele boxerilor, rămânând nemişcat.

Evenimentele luau o întorsătură serioasă, într-adevăr. Prin ramurile copacilor despuiaţi de frunze, regele boxerilor deosebea perfect patru călăreţi kurzi: indivizi osoşi, dar puternici, cu feţele tăbăcite, arse de soare, şi cu ochi negri ce străluceau fioros. Erau îmbrăcaţi sumar, cu uniforme cafenii. Dar armamentul lor te băga în sperieţi: pumnal şi pistoale la brâu, carabină la umăr şi lance cu vârful ascuţit.

Kurzii înaintau încet, în şir indian, unul în spatele celuilalt. Cel care mergea în frunte nu se mulţumea să privească numai în jurul său, ci cerceta şi prin tufişuri cu vârful lăncii sale.

Mai puţin de o sută de metri îi despărţea de tufişul unde se afla Marcel Dunot. Trebuia luată, deci, o hotărâre şi cât mai repede. Şi regele boxerilor era fără arme!

Totuşi, se pregăti de luptă. Rotindu-şi ochii în jur, descoperi o creangă groasă pe care o smulse dintr-o dată.

Când kurdul din fruntea călăreţilor trecu prin faţa lui el sări din ascunzătoare şi îl izbi pe asiatic cu toată puterea. Călăreţul se prăbuşi la pământ, unde rămase

nemişcat. Marcel smulse un revolver de la brâu, cu un salt de tigru, se urcă pe calul lui şi trase de trei ori.

Doi din cei trei kurzi care veneau în urmă, se prăbuşiră la pământ atinşi de gloanţe. Singurul supravieţuitor, crezând că se găseşte în faţa unei trupe numeroase, se întoarse repede şi fugi. Dar Marcel Dunot nu voia să-l lase să-şi înştiinţeze tovarăşii. Împingând în tufiş cadavrul kurdului, pe care-l omorâse, el începu să alerge în urmărirea fugarului, pe care-l ajunse într-un luminiş: un glonte ţâşni şi kurdul, cu ţeasta găurită, căzu la pământ, în vreme ce calul o luă la goană, înnebunit.

În pădure domnea acum tăcere: se auzea doar nechezatul cailor ai căror stăpâni fuseseră omorâţi de Marcel. Fără să se mai ocupe de kurdul pe care-l omorâse, regele boxerilor se duse să-l găsească pe Perrin. Acesta auzise împuşcăturile şi se întreba îngrijorat dacă nu cumva Marcel fusese o victimă a lor.

— Sunt teafăr, n-ai grijă! îl linişti el. Vino după mine! Vei lua un cal şi arme câte pofteşti! Şi apoi la drum!

În câteva clipe, cei doi ajunseră la locul unde Marcel omorâse pe kurzi. Caii nu se mişcaseră din loc şi păşteau iarba rară, alături de cadavrele stăpânilor lor.

— Vom lua armele şi hainele lor! propuse regele boxerilor. Repede.

Schimbarea se făcu în doi timpi şi trei mişcări. Apoi, pentru ca tovarăşii celor morţi să nu-şi poată da seama de substituire, îmbrăcară cadavrele cu uniformele lor şi le de împinseră în frunziş.

— Acum cred că nu ne vor da de urmă atât de uşor! spuse Marcel.

Încălecară şi, înarmaţi până în dinţi, cei doi prieteni ieşiră din pădure.

Înaintea lor se desfăşura şoseaua pustie.

Toată după amiaza galopară spre sud. După ce străbătură un lanţ înalt de munţi, ajunseră spre seară în oraşelul Amasia.

— Ne vom opri aici, Perrin! propuse Marcel Dunot. Trebuie să-ţi spun că mi-e o foame...

— Parcă mie nu! Nu mai pot, de lihnit ce sunt! Dar de unde luăm bani? Am scotocit toate buzunarele hainelor şi am găsit trei *parale*.

— Eu am o *medgidie*! răspunse Marcel. Dar nu face nimic! Spune-mi, te rog, ce suntem noi?

— Ce suntem? Nu pricep!

— Kurzi, băiete, kurzi!

— Că bine zici!

— În cazul acesta, ştii bine că domnii kurzi nu plătesc, ceea ce consumă. Vei vedea dealtfel!

Şi Marcel îşi îmboldi din nou calul. Împreună cu Perrin, ajunse în curând în faţa unui han cu înfăţişare destul de arătoasă. Patronii, un turc, bleg tot atât de gras pe cât era de înalt, intră repede în casă, când îi văzu pe cei doi, pe care îi luă drept kurzi. Dar Marcel îl făcu să se oprească.

— Ei, măgarule! Te ascunzi în faţa servitorului profetului? Se vede că ai ceva pe conştiinţă!

— Allah! Ali şi Fatma să mă trăznească, boierilor! Casa mea vă stă deschisă şi vă rog să intraţi! E o cinste mare pentru mine să...

— Bine, bine! declară Marcel, descălecând. Du-ne caii în grajd şi vezi să fie bine îngrijiţi. Căci suntem în avangardă şi mâine trebuie să sosească tovarăşii noştri. Să dea Domnul să nu fii bun patriot! Acum, să ne dai ceva de mâncare! Dar vezi ca bucatele să fie demne de noi, că de nu...

— Ah, stăpâne, vă voi îngriji ca pe copiii mei! spuse turcul, care tremura ca o frunză.

Cu glas poruncitor, el îşi chemă servitorii. Aceştia luară repede în primire caii lui Marcel şi Perrin, în vreme ce prietenii intrau în han.

Hangiul nu se lăudase degeaba făgăduind „oaspeţilor" săi că-i va îngriji ca pe copiii săi. Cu toată foamea şi capacitatea enormă a stomacului său, Marcel Dunot, după ce înghiţi un sfert de oaie, o raţă, vreo trei porumbei, două farfurii cu salată, o bucată enormă de brânză şi un coşuleţ cu smochine, trebui să se declare bătut...

Sorbi apoi o cafea excelentă pe care hangiul o prepară singur. Apoi, cei doi prieteni se duseră să se odihnească în cea mai frumoasă odaie din han.

Din precauţie, totuşi, Marcel Dunot, înainte de a se culca, baricadă uşa şi-şi aşeză revolverul la îndemână.

Petrecură o noapte minunată, fără să fie deranjaţi. Când se lumină de ziuă se treziră şi, intrând în sala hanului, găsiră pe stăpân care începu să le facă plecăciuni, întrebând pe cei doi *effendi* când urma să sosească tovarăşii lor.

— In timpul zilei, probabil, căci nu sunt departe, îl informă Marcel. Vom merge chiar acum în întâmpinarea lor.

Hangiul se scărpină în cap şi aruncă o privire prin sală. Aceasta era goală. Liniştit din partea aceasta, el privi apoi, pe rând pe Marcel şi Perrin şi examenul fu desigur, favorabil, căci deodată se hotărî:

— Effendi... effendi... dacă aţi binevoi, aţi putea face un mare bine unui servitor credincios al Profetului...

— Şi care este acest servitor al Profetului? întrebă Marcel, impasibil.

— Eu, effendi! Vărul unchiului fratelui nevestei mele este imam *(preot musulman)* la Diarbekir. Vă mărturisesc că sunt un om pios!... Sunt tată de familie...

— Aşa?

— Da. Din nenorocire, copii mei au murit... Sunt sărac. Şi Profetul este prietenul săracilor! Dacă vreţi, effendi, veţi fi ca şi Profetul! Şi vă voi fi recunoscător... recunoscător!... Nu va trebui decât să spuneţi tovarăşilor dumneavoastră să nu vină la Amasia... să le spuneţi că nu se găseşte nimic de mâncare acolo... nici de băut... să le spuneţi că alţi onorabili kurzi au trecut pe acolo şi au luat totul.

— Asta-i minciună, declară Marcel sever. Hangiul se făcu roşu ca racul.

— Allah! Suntem cu toţii săraci aici, effendi! gemu el. Şi eu sunt cel mai sărac dintre toţi.

— Atunci bogăţaşii ori fi la Amasia! spuse Marcel.

Hangiul îşi muşcă buzele.

— Ah, effendi, mult mai bogaţi oameni sunt la Mersivan şi dacă tovarăşii dumneavoastră se vor îndrepta într-acolo vor... profita mai mult!... Eu vă voi da... o sută de lire... atâta am...

Şi în timp ce vorbea, turcul scoase din buzunar un teanc de bancnote de câte cinci lire.

Marcel puse mâna pe ele şi zise:

— E puţin!

— Allah! Iată încă douăzeci. Dar asta-i tot ce am, credeţi-mă!

— În sfârşit, mă voi mulţumi cu atâta! spuse regele boxerilor, cu un gest de mărinimie. Acum nu-ţi mai rămâne decât să dai aceeaşi sumă prietenului meu.

La auzul acestor cuvinte, turcul se clătină pe picioare. Dinţii începură să-i clănţăne, ochii i se holbară şi îi fixă pe cei doi kurzi cu o privire rătăcită.

— Grăbeşte-te, căci n-avem vreme şi tovarăşii noştri ne aşteaptă, îi spuse Marcel.

La gândul că cele 120 de lire pe care le dăduse puteau să fie aruncate în zadar şi că trupa de kurzi tot va veni să-i prade casa, el se hotărî:

— Aşteptaţi, effendi! Mă întorc îndată.

Şi dispăru într-o încăpere vecină, de unde reveni imediat cu alte 120 de lire pe care le întinse lui Perrin, zicând:

— Allah mi-e martor că sunt ruinat!

— Camarazii noştrii se vor îndrepta spre Mersivan. Fii sigur de asta, stimabile hangiu îl consolă Marcel Dunot, în vreme ce Perrin vârî în buzunar bancnotele.

Hangiul respiră uşurat. Sacrificiul pe care-l făcuse era desigur mare pentru el, dar în sinea lui le era recunoscător celor doi „kurzi" că n-au cerut mai mult şi mai ales că nu i-au percheziţionat casa. Îşi manifestă această recunoştinţă, servi „oaspeţilor" săi două ceşti mari de cafea cu lapte şi nişte cornuri proaspete. Cei doi tovarăşi cu stomacul şi punga pline, părăsiră hanul asigurând o dată mai mult pe turc că nici un kurd nu va mai trece prin Amasia.

După câteva clipe, Marcel şi Perrin erau departe de oraş şi galopau spre sud.

— Acum că avem bani, spuse regele boxerilor tovarăşului său, restul e uşor. În patru sau cinci zile vom fi pe coasta de sud a Asiei Mici. Vom rechiziţiona o luntre în vreun sat de pescari şi ne vom îndrepta spre insula Cipru, care aparţine Angliei. Şi cred, chiar, că nu va fi nevoie să mergem până acolo, ci vom întâlni vreun vapor aliat, dintr-acelea care supraveghează Mediterana orientală. Voi povesti echipajului ceea ce ştiu despre *Thor* şi — cine ştie! poate voi da de urmă yachtului-spion.

Din cele ce-am citit în carnetul lui von Plastrock — comandantul contra-torpilorului din Samsun — *Thor* se afla la Constantinopol acum câteva zile: sunt, deci, şanse ca să fie încă în apele Mediteranei.

— Numai dacă n-or fi trecut în Marea Neagră! obiectă Perrin.

— Nu cred, căci în cazul acesta banditul de Plastrock nu l-ar fi însărcinat pe Thylsen, comandantul *Thorului*, să transmită nevestei sale obiectele furate de el.

După părerea mea, *Thor* trebuie să se fi îndreptat sau spre Germania, sau spre vreun port neutru... De altfel, o vom afla în curând. Şi acuma, când flotele aliate vor şti ce se ascunde în realitate sub masca „Crucii Roşii", yachtul nu va mai naviga mult timp, aprovizionând submarinele nemţeşti.

— Să sperăm!

— Ceea ce nădăjduiesc mai cu seamă e să-l regăsesc în viaţă pe amicul meu Amphoux. Sărmanul băiat! În sfârşit, cine va trăi, va vedea, încheie regele boxerilor.

În tot cursul zilei cei doi prieteni galopară spre sud. La prânz se opriră într-un sat, aproape de Zilleh, şi spre marea mirare a locuitorilor, care nu văzuseră niciodată kurzi cinstiţi, plătiră tot ce consumară.

Spre seară, Marcel şi Perrin ajunseră la Kara Maghara unde petrecuseră noaptea. În zorii zilei plecară mai departe şi după o zi întreagă de mers, ajunseră către seară aproape de Kalsarieh — vechea Cesareea — cea mai puternică fortăreaţă turcească din Asia Mică. Erau adunate acolo numeroase trupe şi Marcel nu găsi cu cale să se aventureze în oraş. După ce-şi odihniră caii câteva ore aproape de lacul Indjeh-Su, cei doi prieteni îşi reluară drumul spre miezul nopţii. Dimineaţa, ajunseră la fluviul Zamanlia, unde făcură popas până la amiază.

După vreo şase ceasuri de galop erau în orăşelul Sio, unde îşi petrecuseră noaptea.

Plecară din nou la răsăritul soarelui, umblară toată ziua, şi pe la ceasurile cinci seara zăriră în depărtare o întindere nesfârşită de apă, pe care ultimele raze ale soarelui o făceau să lucească ca o placă de metal încălzit la roşu...

— Mediterana! strigă Perrin.

— Golful din Alexandretta! preciză Marcel.

Entuziasmaţi de tabloul din faţa lor, cei doi amici îşi îmboldiră caii extenuaţi. După un ceas, ajunseră la malul mării şi, în depărtare, spre răsărit, văzură îngrămădeala de case albe care formau oraşul Alexandretta.

Soarele apusese când ajunseră în oraş. După ce străbătură un şir de străduţe înguste, cu clădiri ce-şi împreunau acoperişurile, ei se văzură deodată în port.

În aceeași clipă, Marcel scoase o exclamație înăbușită și-și opri calul.

Emoția lui Marcel Dunot era justificată: în mijlocul radei era ancorat yachtul *Thor*. Da, *Thor*.

Vasul-spion nu se prea schimbase. Același bastiment elegant, cu linii fine, de culoare albă, coșul mare vopsit în galben, păstrau aceeași înfățișare de curățenie desăvârșită. Nemții de la bord trebuiau să se simtă în cea mai deplină siguranță, căci neglijaseră cele mai elementare precauțiuni. Dar de ce aveau ei să se teamă în acest golf închis?

Marcel Dunot rămase tăcut: ce căuta *Thor* la Alexandretta? Căpitanul Thylsen mai era la bord?

Cu câteva săptămâni în urmă, când Thylsen și acolitul său Luftgang îl predase pe Marcel Dunot căpitanului Blottwein, regele boxerilor îl auzise pe comandantul *Thorului* declarând emisarilor lui von Blottwein că *interesele științei reclamă să-l păstreze pe Amphoux la bord*. Asta însemna, deci, că Amphoux trăia, deși Thylsen afirmase cu o zi înainte că prietenul său a murit... Dar de atunci ce se mai întâmplase? Ce „experiențe" sinistre or mai fi încolțit în capul doctorului von Trockull, medicul yachtului? Ultima dată când Marcel îl văzuse pe Amphoux, bravul marseiez era grav rănit... Supraviețuise oare? Își alungă gândul acesta și întorcându-se spre Perrin, care îl privea în tăcere, murmură:

— Vasul acesta e *Thor*!

— Am pricepût-o, de la început, răspunse simplu, Perrin.

— Cu orice risc trebuie să ne furișăm la bord, continuă Marcel, în șoaptă. Și asta cât mai repede posibil; căci se poate întâmpla să ridice ancora din moment în moment și dacă pleacă, totul e pierdut!

— E adevărat, dar trebuie numaidecât să...

Dunot se întrerupse: dintr-o străduță vecină auzi un zgomot de pași.

— Nici o vorbă mai mult, Perrin!

La colțul unei străzi apropiate doi oameni, ținând de căpăstru un măgăruș încărcat cu lădițe. Vorbeau între ei turcește.

— Allah! spunea unul dintre ei, iată-ne aproape ajunși, Youssef. Suedezilor ăstora le place mult dulceața de trandafiri pe care ne-au cerut-o.

— Sunt mulţi, Hussein! Dar şi noi le aducem vreo două sute de kilograme! Dar cu asta poţi hrăni cu dulceaţă un oraş întreg. Şi apoi au mai comandat ouă şi struguri, vânat şi legume. Vaporul lor trebuie să fie plin. Numai de ne-ar plăti! Dar în bonurile pe care ni le dau nu prea am încredere!... Totuşi, mâncăm bine la bord şi asta e ceva...

Socotind că a aflat destule, Marcel Dunot îşi îndreptă calul înainte şi se puse de-a curmezişul celor doi purtători de dulceţuri. Aceştia, se opriră brusc.

— Suntem nişte sărmani cofetari, stăpâne! spuse unul din ei şi măgăruşul nostru duce numai dulceaţă pentru effendi de pe vaporaşul suedez...

— Cât valorează dulceţurile voastre? întrebă Marcel, aplecându-se spre unul din cei doi necunoscuti.

— Vreo douăzeci de lire, stăpâne!

— Şi măgăruşul cât face?

— Măgăruşul stăpâne?

— Da, măgăruşul. Ei, răspunde!

— Măgăruşul meu, stăpâne, face şi el o liră!

— Foarte bine! Îţi cumpăr măgarul şi dulceaţa.

— Mi le cumpăraţi, stăpâne? întrebă turcul, îngrijorat, căci cunoştea sistemul de cumpărare al kurzilor.

— Da, îţi dau o sută de lire pentru tot. Iată banii! făcu Marcel, întinzând omului năucit pachetul cu bancnote pe care-l luase de la hangiul din Amasia. — Priveşte-i, nu-s bani falşi!

Turcul rămase nemişcat, neîndrăznind să atingă hârtiile, căci se temea că i se întinde vreo cursă. A trebuit ca Marcel să i le vâre cu de-a sila în mână.

— Sunt o sută de lire aici! îi spuse el. Le vei împărţi cu tovarăşul tău. Nu-ţi cer decât să răspunzi la întrebările mele: te duci la bordul lui Thor. Nu-i aşa?

— Da, effendi...

— Eşti cunoscut la bord?

— Da effendi: bucătarul e un grec... El găteşte foarte bine pui fripţi, effendi!

— Care-i numele lui?

— Elefterie Tricupis, effendi!

— Pe altcineva nu mai cunoşti?

— Nu, effendi — ... Noi predăm mărfurile bucătarului şi el ne invită la masă, effendi!

— El vă conduce înapoi la țărm?

— Da, effendi!

— La ce oră?

— La ora zece; suedezii nu le permit străinilor să rămână noaptea pe bord, effendi!

— Știi când pleacă vaporul lor?

— Nu, effendi!

— Ascultă încoace! Ați câștigat 100 lire de la mine; veți mai câștiga încă douăzeci! Pentru asta, însă, va trebui să vă schimbați hainele cu ale noastre și apoi ne veți conduce la barcagiul vostru, căruia îi veți spune că astă-seară, noi suntem însărcinați să ducem proviziile la bord. S-a înțeles?

— Da, effendi! Ah! vreți să... furați... ceva... de pe vaporul suedez, effendi, murmură turcul, cu spaimă.

— Nu te amesteca unde nu-ți fierbe oala, îi răspunse Marcel. Și vai de tine, dacă vei sufla ceva din ceea ce s-a petrecut între noi.

— Oh! effendi! spuseră împreună cei doi turci, vom fi muți ca pietrele.

— Cu atât mai bine pentru voi. În ce privește barcagiul vostru îi veți spune că nu e nevoie să vină să ne ia înapoi; vor veni niște prieteni de-ai noștri în locul lui.

— Da, effendi! aprobă turcul, cu o clipire șireată din ochi.

— Și mâine, dacă vi se va vorbi de noi, veți spune că am plecat înapoi la țară. Nu uitați asta!

— Nu vom uita, effendi!

Cei patru oameni se retraseră într-o ulicioară dosnică, se îmbrăcară și-și schimbară între ei hainele. Așa cum era îmbrăcat acum Marcel Dunot nu risca să fie recunoscut de nemții de pe Thor.

Cei doi prieteni își păstrează revolverele, pumnalele și cartușierele, pe care le ascunseră în centură.

— Caii noștri — se adresă regele boxerilor celor doi turci — vor rămâne aici, până vor veni prietenii noștri să-i ia. Și acum, la drum, băieți!

Marcel și Perrin, mergând alături de măgăruș, se îndreptau spre port, urmați de cei doi turci, fericiți de norocul care dădură peste ei.

Ajunseră curând într-o parte mai retrasă a țărmului, unde se afla un debarcader sprijinit de stâlpi de lemn, de

care era acostată o barcă. Un bătrânel cu barba căruntă, cu un turban enorm pe cap, şedea în barcă. La vederea măgăruşului şi a celor patru oameni el se ridică şi sări pe mal. Mica trupă ajunse imediat în faţa lui. Unul din cei doi oameni, spunându-i că ei îi vor înlocui pe cei doi oameni în seara asta. Barcagiul nu manifestă nici o surpriză, ci spuse doar:

— Să plecăm repede, căci se porneşte vântul.

Zis şi făcut. Lădiţele de pe spatele măgăruşului fură încărcate imediat în barcă.

— Şi acum, păziţi-vă limba dacă vă e dragă viaţa! spuse regele boxerilor celor doi turci, înmânându-le cele 20 de lire făgăduite.

Apoi sări în barcă, urmat de Perrin. Barcagiul, după ce deznodă parâma se îndreptă spre larg, în direcţia lui Thor.

Yachtul-spion era ancorat la vreo milă de ţărm. Când barca ajunse aproape, Marcel putu să observe că o agitaţie neobişnuită domnea pe punte. În partea din faţă erau acostate câteva bărci cu baloturi şi lăzi, pe care le descărcau la bordul yachtului.

— E riscant ceea ce facem noi, murmură Perrin la urechea lui Marcel. Nu crezi c-ar fi fost mai bine să-i fi spus barcagiului să ne aştepte? Căci, dacă prietenul tău Amphoux e încă în viaţă şi dacă izbutim să-l eliberăm, cum ne vom reîntoarce la ţărm?

Marcel dădu din umeri. Deşi ţinea mult la vechiul său prieten, caracterul lui prea prudent îi displăcea.

— Dacă am reveni pe uscat, dragul meu, am fi imediat prinşi şi spânzuraţi — dacă nu şi mai rău. Nu vom părăsi yachtul decât atunci când va fi în larg, sau în vreun port neutru ori aliat. Ceea ce avem de făcut e să ne ascundem în vreun ungher. Dacă acţiunea ţi se pare prea riscantă, n-ai decât să te întorci pe uscat. Asta nu ne va împiedica să rămânem prieteni şi de acum înainte.

— Oh, Dunot, ştii bine că te-aş urma şi-n infern, protestă Perrin, oarecum supărat.

— Ne ducem să dăm ochii cu nişte spioni nemţi, dragul meu, şi asta-i mai rău decât să mergi în infern, spuse Marcel, strângând mâna tovarăşului său, în momentul când barca lor tocmai trăgea în faţa unui hublou special din bordajul lui Thor.

Doi nemți grași, îmbrăcați în costumul clasic al bucătarilor, își făcură îndată apariția. Recunoscută probabil barca, sau pe barcagii, căci imediat unul din ei spuse într-o turcească stâlcită:

— Ne-a sosit dulceața de trandafiri!

— Da, răspunse Marcel Dunot, în aceeași limbă.

— Ah! Dar ăsta nu-i Yuseff, nici Hussein!

— Nu! făcu Marcel. Au fost nevoiți să rămână în oraș și ne-au trimis pe noi în locul lor.

— Ei, acum grăbiți-vă căci peste un ceas plecăm. N-avem timp de pierdut. Predați-ne lădițele și luați-vă tălpășița.

— Cum doriți, răspunse Marcel, în vreme ce barcagiul cel bătrân își lega barca de vapor.

— Grăbiți-vă, grăbiți-vă! îi zori unul din cei doi nemți.

Marcel și Perrin accelerară puțin manipularea coletelor.

Chiar dacă bucătarii nu i-ar fi avertizat, ei ar fi priceput că Thor se pregătea de plecare. Deasupra lor se auzeau strigătele marinarilor, fluierăturile ofițerilor și zgomotul aburului la cazane.

Ultimele lădițe dispărură la bordul yachtului.

— Asta-i tot? întrebă unul din cei doi nemți.

— Da, răspunse Marcel Dunot, cu inima întristată.

— Bine! Puteți pleca! Dezleagă-ți barca moșule.

Bătrânul turc se ridică și începu să dezlege odgonul care ținea barca de yacht.

— Mai repede, moșule! repetă neamțul cu asprime.

Astfel, toate sforțările lui Marcel Dunot dădură greș. Dacă barca pe care se afla se îndepărta de Thor, putea să-și ia rămas bun pentru totdeauna de la yachtul-spion. Căci peste câteva minute Thor va părăsi Alexandretta—și cum i-ar mai putea da el de urmă?

În disperare de cauză, Marcel făcu o ultimă încercare:

— Dă bancnotele tale, Perrin, repede, repede!

— Iată-le! făcu acesta, întinzându-i cele 100 de lire turcești luate de la hangiul din Amasia.

— Ai terminat? întrebă în clipa aceasta unul din bucătarii nemți, adresându-se luntrașului.

— Da, răspunse turcul punând mâna pe lopată.

Marcel văzu gestul și cu un ghiont îl sili pe bătrân să se așeze la loc.

— Aşteptaţi, spuse el nemţilor care se grăbeau să închidă babordul — am un comision pentru voi, effendi.

— Un comision? întrebă unul din bucătari.

— Da. Din partea stăpânului meu... Aplecaţi-vă puţin, nu pot vorbi prea tare.

— Dar ce-i asta? întrebă neamţul, intrigat şi bănuitor.

— Bani. O sută de lire turceşti pentru voi.

— Herr gott! Dă-le repede!

— Nu pot, ar trebui să mă dezbrac şi în cazul acesta aş fi observat. Lasă-mă să urc la bord şi ţi le voi da. Căci trebuie să-mi dai chitanţă; stăpânul meu e neîncrezător. Dacă nu-i aducem dovada va crede că ni i-am însuşit.

Argumentul acesta păru să-l înduplece pe neamţ. El nu răspunse dar se întoarse spre tovarăşul său.

— Ce crezi tu, Heinrich?

— E grav, Johann! Dacă suntem surprinşi... Consemnul este sever..., şi Herr Thylsen e nemilos...

— E adevărat, dar o sută de lire face două mii cincisute de mărci, Heinrich! E ceva, orice ai zice! Şi bateria e goală... Toţi sunt pe punte...

— De, ce să zic eu...

Marcel Dunot socoti nimerit să intervină.

— Grăbiţi-vă, effendi! Ce să fac cu cele două sute de lire?

— Două sute de lire? făcu Johann speriat. Spuneai parcă numai de o singură sută?

— Da, câte o sută de fiecare... Stăpânul meu a spus că ăsta e bacşişul care vi se cuvine pentru faptul că nu i-aţi făcut dificultăţi la primirea mărfurilor.

Nemţii se priviră din nou.

— Să-i luăm sus, Heinrich?

— Da, Johann.

— Trebuie să vină şi prietenul meu! spuse Marcel. Avem fiecare câte 100 lire.

Nemţii stătură o clipă la îndoială. Apoi aplecându-se spre barcă, Johann spuse:

— Veniţi repede.

Marcel Dunot şi Perrin nu se lăsară mult rugaţi.

— Dă-i drumul în larg, moşule! strigă Heinrich, bătrânului luntraş, care se şi îndepărtă.

— Acum scoateţi repede banii, până închidem noi babordul! se adresă Johann celor doi „kurzi". Grăbiţi-vă.

— Da, da, ne grăbim! răspunse Marcel.

În două minute treaba era gata.

— Ei, unde-s cele două sute de lire? întrebă Heinrich. Daţi-le repede! Vă vom trece pe sus ca să debarcaţi.

— Iată-le pe ale mele, spuse Marcel, scoţând de sub haină pachetul cu bancnote pe care i le dăduse Perrin cu puţin înainte.

Heinrich întinse mâinile cu lăcomie.

— Astea-s ale mele! spuse el repede. Cere-le şi tu pe-ale tale, Johann.

— Ei, auzi, băiete! se adresă Johann lui Perrin.

Acesta aruncă o privire disperată lui Marcel Dunot şi, neştiind ce să facă începu să se scotocească prin buzunare.

— Repede! Repede! îi dădea înainte Johann.

— Atenţie! uite-i că vin! spuse deodată Marcel şi prefăcându-se înspăimântat, îl târî pe Perrin îndărătul lăzilor cu dulceaţă şi intră cu el într-o cabină învecinată a cărei uşă era deschisă.

Bucătarii se vedea că nu prea aveau conştiinţa curată. Deşi nu auziseră nimic, ei se furişau totuşi în cabină, în urma celor doi prieteni.

— Der Teufel! Isprăveşte o dată! mârâi Johann care ardea de nerăbdare să-şi ia lirele.

Marcel Dunot era de aceeaşi părere cu neamţul, dar pentru alt motiv.

— Da, grăbeşte-te, spuse el în turceşte sărmanului Perrin, cu aerul cel mai serios din lume. În timpul acesta effendi vor binevoi să ne facă o chitanţă pentru două sute de lire.

— Ce chitanţă? sări Heinrich. Vaporul e gata de plecare. Voi trimite chitanţa direct patronului tău, din primul port unde vom face escală.

— Atunci îţi voi da eu chitanţă! zise regele boxerilor şi îl lovi pe neamţ în tâmplă. Moartea fu instantanee.

Johann se pregătea să ţipe, dar Marcel îi apucă beregata între degetele-i de oţel şi o strânse cu putere. Capul neamţului căzu pe piept; era mort! Marcel Dunot îl luă uşurel în braţe şi-l aşeză alături de tovarăşul său.

— Haide, Perrin, spuse el. Trebuie să ne căutăm altă ascunzătoare.

Deschise uşa cabinei. Ea dădea pe un coridor lung şi îngust. La extremitatea lui se zărea o scară ale cărei ală-

muri străluceau orbitor. Marcel avu o scurtă ezitare, apoi ieşi, urmat de Perrin. Coridorul era pustiu. După ce închise la loc uşa cabinei, se îndreptă spre scară. Ajunse după câteva clipe şi făcu constatarea că ea dădea pe punte.

— Să ne întoarcem, Perrin, n-avem ce căuta aici.

Ce doi prieteni, cu ochii şi urechile la pândă, traversară coridorul îndărăt. Deodată, Marcel se opri:

— Iată ceea ce ne trebuie! murmură el, arătând o trapă fixată în podea.

O ridică, şi prin deschizătură îl bufni în faţă un nor de fum negru.

— Gaura asta dă în magazia de cărbuni, spuse el. Treci înainte, Perrin.

— Dar o fi adâncă! observă prudentul Perrin.

În loc de răspuns, Marcel îl apucă de mijloc, îi vârî picioarele în deschizătură şi-i dădu drumul.

— Îmi pare rău, scumpule, dar n-avem timp pentru discursuri! răspunse el.

Din fericire, magazia era aproape plină. La doi metri sub el, Marcel simţi cărbunii sub picioare. Prima lui grijă fu să închidă capacul şi apoi îşi strigă prietenul.

— Sunt aici! îi răspunse acesta.

— Apropie-te şi dă-mi mâna, altminteri, riscăm să ne rătăcim unul de altul.

Perrin se supuse. Călăuzit de vocea lui Marcel, el îl regăsi repede. În jurul celor doi prieteni domnea un întuneric adânc.

— Cum vei face să ieşim de aici, Dunot?

— Pentru moment nu ştiu nici eu. Ceea ce ştiu, însă e că nu vom rămâne aici. Căci, dintr-un moment într-altul nemţii vor descoperi cadavrele celor doi bucătari şi dacă vor cerceta bine, vor da de urma noastră. Acum haide! Dar calcă încetişor, să nu faci zgomot.

Ţinându-se de mână, cei doi prieteni înaintau la întâmplare pe grămezile de cărbuni.

— Cred că suntem salvaţi, murmură Marcel. Dă-mi drumul, Perrin!

— Nu văd nimic, răspunse acesta eliberându-şi mâna.

— Nici nu e nevoie să vezi. Aici trebuie să simţi.

— Simt cărbuni, atâta tot.

— Fireşte, şi aer curat, în plus. Şi acest aer curat vine de la o conductă de care ne vom folosi şi noi. Iat-o!

într-adevăr, regele boxerilor ridicase braţul şi, pipăind plafonul de fier, descoperi o deschizătură rotundă, de aproape opt centimetri în diametru, prin care pătrundea o boare proaspătă.

— Perrin, apropie-te! Aici! Ridică mâinile! Simţi o gaură? Lasă-mă pe mine să trec întâi. Dacă nu poţi urca, ţine-te de mine.

— Voi face cum e mai bine! spuse Perrin.

Marcel se apucă cu degetele de marginile cercului de fier, şi aşa, luptând din răsputeri izbuti să se vâre în interiorul tubului.

Perrin fu nevoit să se agaţe de piciorul prietenului său. Ajutându-se de umeri, de mâini, de coate şi de genunchi, Marcel izbuti să se ridice încetul cu încetul. Urcase vreo doi metri, când o vibraţie puternică, urmată de un uruit monoton agită vaporul.

Marcel ghici pricina: maşina fusese pusă în mişcare. Thor părăsea Alexandretta.

Îmbărbătat de această constatare, Marcel îşi simţi puterile renăscând. Se mai ridică vreo câţiva centimetri şi deodată simţi că deasupra lui era un soi de fereastră. Deschizătura aceasta dreptunghiulară — care servea pentru aerisirea unuia din compartimentele vaporului prin care trecea conducta — era închisă pe dinafară cu o broască. Marcel o smulse cât ai clipi din ochi. Un val de lumină galbenă pătrunse până la el. Zări un culoar îngust cu pereţi de tablă lung de vreo 10—12 metri. În capătul lui văzu o uşă de fier, zăbrelită, deasupra căreia era o etichetă de aramă cu inscripţia:

„Cămara cu provizii"

— De minune! murmură Marcel. Asta-i cea mai bună ascunzătoare pe care ne-am fi putut-o dori şi unde nu vom risca să murim de foame şi de sete! Pregăteşte-ţi pumnalul şi fii atent la nemţi!

Spunând acestea, regele boxerilor apăsă pe mânerul uşii şi o deschise. În faţa lui, se făcea o scăriţă strâmtă de lemn. Un zgomot de glasuri pătrunse până la urechile sale. Doi oameni vorbeau nemţeşte. Dar nu putu auzi ce-şi spun.

— Haide, Perrin! Şi vezi să nu faci zgomot, şi să nu aluneci.

Marcel, ţinându-se de frânghia soioasă care servea drept balustradă, începu să coboare scara. Tot înaintând

începu să priceapă ceea ce vorbeau cei doi indivizi necunoscuți:

— Blestemații ăia de bucătari s-au cărat pe uscat cu barca care a adus dulceața de trandafiri. Să știi că așa este, Karl. Au dezertat, la sigur, căci nu li s-a mai dat de urmă de când au părăsit bucătăria.

— Ce erau să facă, Verschmuck? Aici nu mai e rost de trăit; crăpăm de foame.

— Așa e! Au fost băieți deștepți! Mai bine așa, decât să fie spânzurați sau înecați — căci asta-i soarta care ne așteaptă.

— Sigur nu e. Patronul are mirosul fin. De câte ori s-a furișat printre crucișătoarele engleze care nu bănuiau nimic!

— Vom vedea! Deocamdată, herr Thylsen păstrează totul pentru el.

— N-avem ce face, Verschmuck! Trebuie să ne resemnăm. Până atunci, dă-mi jambonul și varza ca să mă despăgubesc de mâncarea pe care Johann și Heinrich au lăsat-o să ardă! Jambon nu glumă, hai? Doctorul von Trockull are poftă de mâncare numai atunci când e vreme rea.

— Îndată! îndată!

Se auziră niște pași pe podea. Marcel se cutremură, gândindu-se că, dintr-un moment într-altul, individul va urca scara și se va lovi nas în nas cu el.

— Orice-ar fi, trebuia găsită o ascunzătoare sigură. Făcând semn lui Perrin, Marcel continuă să coboare și ajunse la altă încăpere, asemănătoare cu cea dinainte. În fața lui văzu o ușă de fier întredeschisă, pe care o trase spre el.

— Cine coboară acolo? se auzi un glas deasupra lui.

Marcel nu răspunse. Dar mâna lui, încleștată pe mânerul pumnalului, era gata să trăsnească pe cel dintâi care i s-ar fi pus în drum. Se scurseră astfel câteva secunde.

— Probabil că tangajul a deschis ușa magaziei cu provizii. Karl, du-te și închide-o, iar eu până atunci îți voi pregăti mâncarea! spuse Verschmuck.

— Bine, mă duc.

Marcel îi făcu semn lui Perrin să-l urmeze în compartimentul a cărui ușă o deschisese. Era o încăpere vastă, triunghiulară, luminată de mai multe lămpi electrice.

Nenumărate sticle erau rânduite în rafturi de lemn, aşezate de-a lungul pereţilor. De plafon atârnau, agăţate pe sfori, tot soiul de legume şi fructe uscate.

Vreo cincizeci de butoiaşe de bere aşezate unele peste altele, ocupau unul din ungherele încăperii. Din trei sărituri, Marcel şi Perrin se ascunseră îndărătul acestora, tocmai în momentul când un individ înalt şi slab, cu faţa spână şi cu o perucă blondă, apăru în uşă.

Individul — vreun chelner probabil — îşi plimba privirea distrată prin încăpere, apoi trânti cu violenţă uşa în urma lui. Marcel şi Perrin îl auziră învârtind de două ori cheia în broască. Aproape imediat, lămpile electrice se stinseră. Cei doi prieteni rămaseră într-un întuneric complet.

— Proastă afacere, Perrin, murmură Marcel. Iată-ne acum închişi, şi pe deasupra lipsiţi şi de lumină.

Perrin privea situaţia cu mult curaj.

— Ei ! uşa nu pare a fi solidă, cel puţin pentru un om ca tine, Dunot.

— Da, dar nu te gândeşti că asta ar face un zgomot de s-ar aduna tot echipajul?

— Atunci ce-i de făcut?

— În primul rând să mâncăm şi să dăm pe gât o sticlă dintr-alea de colo. După aceea vom cugeta şi apoi ne vom pune pe lucru...

Marcel Dunot se îndreptă spre locul unde ştia el că sunt sticlele şi, pe dibuite, puse mâna pe două butelii, cu care se înapoie la Perrin. Cu vârful pumnalului le destupă.

— E vin de Burgundia, Perrin, declară el cu un aer de cunoscător. Păcat că tangajul vaporului l-a cam tulburat. Mie-mi place mai mult cel de Bordeaux. Dar pe vreme de război trebuie să te mulţumeşti cu ce găseşti. Ia băiete !

— Mulţumesc ! Îmi pare rău, Dunot, dar ... sufăr... puţin de rău de mare... Nu pot bea...

De fapt, tangajul devenea din ce în ce mai violent; sub picioarele lor, cei doi prieteni simţeau cum se ridică podeaua, apoi se afundă din nou. În rafturi, sticlele se ciocăneau. Nu mai încăpea îndoială că Thor, fusese surprins de furtună.

— Ai dreptate. Într-adevăr, vinul nu prea e bun la răul de mare. Regret, căci un vinişor ca ăsta nu este de dispreţuit ... Dar acum, că le-am destupat pe amândouă,

le voi goli eu singur, e păcat să se piardă așa o bunătate de vin.

Marcel dădu pe gât cele două sticle, până la ultima picătură, se sprijini de perete și începu să cugete:

— Părerea mea este, spuse el lui Perrin, să rămână ascunși până va veni vreunul să deschidă. Nu suntem grăbiți deloc, mai cu seamă că avem ce mânca aici. Se va găsi cineva care să lase ușa deschisă, și atunci nu vom avea decât să ne furișăm afară și să ne căutăm altă ascunzătoare.

— Dar dacă suntem descoperiți?

— Cu atât mai rău pentru descoperitor! Îi voi trimite alături de cei doi bucătari. Tu ce crezi, Perrin?

Perrin nu răspunse. Ca om practic, Marcel se întinse în voie și adormi imediat. Dar după vreo două ore se trezi brusc și-l scutură cu putere pe sărmanul Perrin care sforăia de se cutremura încăperea.

— Tăcere, băiete! Uite-i că vin!

Marcel avea, desigur, auzul foarte fin dacă reușise să audă, în mijlocul urletelor furtunei, zgomotul imperceptibil al unei chei care se învârtea în broască. După câteva clipe ușa se deschise încetișor și se auziră pașii înăbușiți ai mai multor indivizi. Spre marea lui mirare, noii sosiți nu aprinseră lumina. Regele boxerilor pricepu îndată cauza, auzind conversația lor în șoaptă.

— Ești sigur că bucătarul doarme, Armgaard?

— Sigur, m-am dus în cabina lui să văd...

— Numai de nu ne-ar chema locotenentul! Ne-ar percheziționa și ar descoperi totul.

— Ia mai lasă vorbele. N-am venit aici pentru asta. Haide, Armgaard, îți voi trece sticlele și vezi să nu faci zgomot.

— Am putea lua și un butoiaș cu bere; e bună berea!

— De ce nu toată cămara, idiotule! Crezi tu că Verschmuck nu cunoaște numărul exact al butoiașelor? Hai, repede!

Convorbirea se termină aici. Marcel înțelese că indivizii aceștia nu erau decât marinari nemți care umblau după băutură. Judecând după timbrul vocilor, regele boxerilor socoti că sunt trei.

În curând făcu constatarea că nu se înșelase ceăci, deodată lumina unei lanterne de buzunar țâșni în apropiere.

Dintr-o singură privire Marcel se orientă asupra situației. Cei trei nemți, reuniți în grup compact, erau numai la câțiva metri de el; se ridică și, înainte ca nemții să-și dea seama ce se petrece, fu în mijlocul lor, apucă o butelie plină și sfărâmă capul unuia.

În zăpăceala lor, ceilalți doi nemți, crezând c-au fost surprinși de bucătar, se gândiră să fugă. Dar n-apucară să ajungă la ușă, căci Marcel, din doi pași, puse mâna pe cel care ținea lanterna și-i aplică în ceafă un pumn atât de zdravăn încât teutonul se prăbuși la pământ. Cel de-al treilea neamț scoase un cuțit lung de la brâu și se năpusti asupra lui Marcel. Acesta vru să dea înapoi, dar se împiedică și căzu jos.

— Schwein! Ești mort! urlă neamțul.

Dar în aceeași clipă o umbră apăru în spatele lui. Era Perrin. Ținea în mâini un butoiaș de bere și cu toată puterea îl zvârli în căpățâna neamțului. Acesta rămase fără suflare, la pământ.

— Mulțumesc, Perrin, spuse simplu Marcel, în vreme ce se ridica. Acum, continuă el, avem două lucruri de făcut. În primul rând să aruncăm de pe noi zdrențele de negustori și să devenim marinari nemți. Apoi, vom da o raită la infirmerie.

Lupta care se desfășurase părea să-l fi vindecat pe Perrin de răul de mare. Într-adevăr, deși vaporul „dansa" din ce în ce mai mult, francezul nostru, ținându-se bine și ca un bătrân lup de mare, se dezbrăcă repede și-și puse uniforma, cizmele și cascheta unuia din nemții doborâți. Marcel Dunot făcu la fel și amândoi fură gata în același timp.

— Acum s-o ștergem! spuse regele boxerilor. Ia-ți hainele vechi, să le aruncăm în mare când vom fi pe punte. Când vor descoperi cadavrele goale nemții își vor bate capul mult și bine până să ghicească ce s-a petrecut aici. Haide!

Unul în spatele celuilalt, luminându-și drumul cu lampa de buzunar, cei doi prieteni se îndreptară spre ușă. Marcel o deschise cu băgare de seamă și, când fură amândoi afară, o închise din nou cu cheia.

Thor continua să alerge pe valuri, clătinându-se ca un om beat. Datorită acestei împrejurări, desigur, nimeni nu auzise zgomotul luptei care se desfășurase în cămară.

După ce stinse lanterna pe care o vârî în buzunar, Marcel începu să urce treptele care duceau pe punte. Urmat de

Perrin, ajunse în curând în faţa unei uşi groase de stejar. Marcel o întredeschise şi, prin crăpătură, constată că se găsea la capătul dinainte al yachtului.

Vaporul naviga pe o mare furioasă. Împinse de furtună, valurile de apă urcau până la coşul înalt din care ieşea un nor gros de fum, pe care vântul îl împingea repede îndărăt. Ofiţerul de cart se crampona de balustradă, ca să nu fie aruncat în mare.

— Brr ! Mizerabilă vreme ! murmură Marcel. Dar pentru noi e cât se poate de nimerită. Vino Perrin ! Şi fii atent să nu te izbească vreun val.

Încetişor, ca să nu alunece, cei doi francezi se îndreptară spre infirmerie. Marcel îşi amintea bine unde se afla infirmeria. Ca să ajungă acolo trebuia să pătrundă în ghereta situată sub pasarelă.

Cei doi prieteni ajunseră cu bine la gheretă. Fără să stea pe gânduri, Marcel deschise uşa şi recunoscu scara largă pe care se luptase cu atâta vitejie împotriva unei părţi din echipajul yachtului-spion.

— Vino repede, Perrin ! murmură el, întorcând capul spre bunul său prieten.

Perrin păşi pragul şi Marcel închise imediat uşa.

— Acum să nu sufli o vorbă, îi spuse regele boxerilor. Şi fii gata de luptă, dacă va fi nevoie. Ai pumnalul ?

— Da !

— Bine, să coborâm — şi fără zgomot.

Ţinându-se de balustradă, Marcel şi Perrin coborâră scara luxoasă şi ajunseră în infirmerie.

Aceasta nu se schimbase, pereţii vopsiţi în ulei străluceau sub lumina lămpilor electrice. Mănunchiul de drapele : francez, belgian şi englez sporise cu un al patrulea : sârb. Cele douăsprezece paturi lăcuite erau goale. Nici un bolnav, marinarii nemţi se ţineau bine, dacă nu cumva or fi fost vârâţi în altă parte, şi nu în această infirmerie, care era destinată, probabil, a fi arătată ofiţerilor de pe crucişătoarele engleze sau franceze.

Cu tot sângele rece cu care se putea lăuda, Marcel se simţi oarecum emoţionat : fără să şi-o fi mărturisit, el nădăjduia să-l găsească pe Amphoux într-unul din paturi. Dar acestea erau goale.

Făcu semn lui Perrin să nu mişte şi, strângând pumnalul, se îndreptă spre uşa cabinei unde văzuse intrând odinioară pe infirmierii şi medicii nemţi

Întoarse butonul de porţelan al uşii şi trase canatul spre el. Un sforăit zgomotos îi izbi îndată auzul. Trecând pragul se văzu într-o cabină vastă: unul din pereţi era ocupat în întregime de rafturi de cristal, pe care se aflau flacoane, borcane şi borcănaşe, umplute cu lichide, prafuri de toate culorile.

În faţa rafturilor era un pat larg de alamă, aşezat sub o ferestruică închisă ermetic. În patul acesta se afla cel care sforăia, un om de vreo patruzeci de ani, cu capul pleşuv şi osos, faţa spână şi gălbejită. Marcel se cutremură. Pe omul acesta îl cunoştea! Era complicele doctorului von Trottschwein, care-i dăduse lui Amphoux să respire lichidul veninos, era doctorul von Trockull, care trimisese generalului von Blottwein un raport, avertizându-l că-l reţinea pe Amphoux la bordul lui Thor, în interesul ştiinţei.

Regele boxerilor se reţinu cu mare greutate să nu-l ameţească cu o singură lovitură pe mizerabilul care-i făcuse atâta rău. Dar se gândi că e mai bine să-i lase viaţa deocamdată, ca să-l silească să-i destăinuiască ce se întâmplase cu sărmanul Amphoux.

Înfrânându-şi furia, Marcel Dunot, se apropie cu paşi de pisică de patul neamţului şi-i atinse beregata cu vârful pumnalului. Trezit din somn, doctorul von Trockull vru să se ridice.

— Gott verdammt! mârâi neamţul, neştiind dacă visa sau era treaz. Ce s-a întâmplat?

— Eu sunt, Marcel Dunot! răspunse regele boxerilor, cu vocea slabă. Să nu strigi, căci eşti mort!

Neamţul, readus la realitate, îl recunoscu pe duşmanul său, deghizat în marinar german.

— Mar.. cel... Du... not... !!! încercă el să îngâne, înnebunit de groază.

— Chiar el! confirmă Marcel, rece. Şi vin să te întreb unde este prietenul meu, Teofil Amphoux?

— Am... Am... phoux... bâigui din nou doctorul.

— Exact! Şi grăbeşte-te să răspunzi!... E douăsprezece şi douăzeci... Dacă la douăsprezece şi douăzeci şi cinci n-ai răspuns spre deplina mea mulţumire, îţi tai gâtul ca unei găini.

Neamţul se cutremură. Dar era un individ cinic, de aceea nu se sfii să răspundă, sforţându-se să pară calm:

— Domnul Amphoux? Dar ştiţi bine că a murit încă înainte de debarcarea dumneavoastră.

— Degeaba minți, ticălosule, știu că i-ai trimis un raport generalului von Blottwein, înștiințându-l că-l reții la bord pe amicul meu sub pretextul unui așa-zis „interes științific". Ceasul e 12 și 23. Mai ai încă două minute.

În mod obișnuit, două minute e puțin timp. Dar în unele cazuri e mult, foarte mult chiar. În două minute se pot face multe!

Doctorul von Trockull crezu că va putea întrebuința cele două minute de răgaz, pe care i le lăsa Marcel Dunot, pentru a încerca să-l convingă pe regele boxerilor.

— Dacă vrei să mă omori, spuse el, să nu-ți închipui că-n felul acesta vei reda viața nefericitului dumitale prieten Dumnezeu mi-e martor că l-am îngrijit cu tot devotamentul posibil...

E adevărat că nu murise încă atunci, când dumneata ai părăsit Thor-ul și că l-am informat pe Excelența sa generalul von Blottwein, că-l păstrez la bord pe domnul Amphoux în interesul științei.

Da, e adevărat, și o mărturisesc fără ezitare. Dar în primul rând, voiam să-l păstrez aici pentru a evita să fie executat; în felul acesta i-am salvat viața. În plus, nădăjduiam să experimentez asupra lui un tratament admirabil, inventat de mine, și care l-ar fi salvat cu siguranță, dacă ar mai fi fost cu putință salvarea... Din nenorocire n-am mai avut timp ... Domnul Amphoux a murit a doua zi după plecarea dumitale. În ultimele sale clipe mi-a declarat că mă iartă. Singurul meu regret, doctore — mi-a spus el — este că nu am alături de mine pe scumpul meu prieten Marcel Dunot, pe care-l iubeam ca pe un frate".

Cam astea au fost ultimele cuvinte ale domnului Amphoux... Ba nu! Greșesc! A încercat să strige: „Trăiască Franța!" și și-a dat ultima suflare... L-am coborât în mare a doua zi, învelit într-un drapel francez, cu toate onorurile cuvenite unui inamic leal.

Von Trockull tăcu. Pendula arăta douăsprezece și jumătate după miezul nopții. Dar Marcel, mișcat de povestirea aceasta debitată cu voce gravă, nu se mai gândea acum la răgazul dat medicului neamț. Mintea lui se ducea la sărmanul Amphoux, mort printre străini, departe de țară și prieteni...

— Nădăjduiesc că v-am convins acum, domnule Dunot, adăugă von Trockull, ghicindu-i emoția.

Marcel Dunot tăcu. Un geamăt slab, venit dintr-o cabină alăturată, îl puse pe gânduri. Tresări şi urmat de Perrin, se îndreptă spre încăperea de unde venea geamătul. La început nu văzu decât umbre nehotărâte, dar făcând lumină, zări un morman de lenjerie murdară, pătată de sânge, provenind din pansamentele întrebuinţate, şi un divan larg acoperit cu o pânză ceruită care ocupa un perete întreg al cabinei.

Geamătul se auzi din nou. Dintr-o săritură, Marcel fu la divan şi smulse totul : pe fundul divanului, într-un aşternut plin de insecte, zăcea Teofil Amphoux, slab, prăpădit, galben, cu ochii adânciţi în orbite, scuturat de friguri.

Cu toată îmbrăcămintea de marinar neamţ, Amphoux îşi recunoscu prietenul de la prima vedere.

— Ah ! Marcel ! ştiam că vei veni o dată ! strigă el cu glasul cavernos, încercând să se ridice din aşternut.

— Şi sceleratul ăla care mi-a descris funeraliі atât de pompoase ! izbucni Marcel, ieşindu-şi din fire. Nu te mişca — mă întorc îndată.

Regele boxerilor se năpusti afară din cabină şi ajunse în infirmerie tocmai atunci când doctorul von Trockull urca primele trepte ale scării care ducea pe puntea yachtului.

Cu pumnii strânşi, Marcel Dunot, se luă după neamţ. Acesta pricepând că n-are încotro, se opri, şi întorcându-se, îndreptă asupra lui Marcel un browning, apăsând pe trăgaci. Se auzi o detunătură. Glontele îi atinse părul şi pătrunse în infirmerie. Înainte ca al doilea glonte să pornească, Marcel era lângă von Trockull şi îl izbi cu capul de perete lăsându-l fără suflare.

Marcel Dunot aruncă o privire în jurul său. Nimic nu se clintea. Infirmeria era goală şi urletul furtunii împiedicase propagarea împuşcăturii. Deschise o ferestruică şi, ridicând cadavrul lui von Trockull îi făcu vânt în valurile spumegânde. Apoi luă browningul lui von Trockull, Marcel se îndreptă spre cabina unde-şi lăsase prietenul. Îl găsi pe Perrin ocupat să-l ridice pe Amphoux.

— Ah ! parcă mă simt mai bine ! declară acesta, întinzându-şi membrele. De mai bine de o lună de când banditul acela m-a închis aici, am devenit cocoşat ! De-abia dacă mă scotea afară câte un ceas pe zi — şi nici măcar în toate zilele... Ah ! cât am suferit ! Mi-a tratat rana de

pe spate cu niște acizi încât zbieram ca din gură de șarpe. După plecarea ta, Marcel am rămas câteva zile fără cunoștință — sau poate eram chiar nebun — nu-mi mai amintesc. Sufeream cumplit. Neamțul acela blestemat mă făcea să respir gaze axfixiante... Vroia să mă înnebunească. Pe mine, Teofil Amphoux! Ca să mă consoleze, îmi spunea că tu ai fost dat pe mâna nemților și că te-au tăiat cu ferăstrăul între două scânduri... Dar eu nu credeam...

— Toate astea ni le vei povesti mai târziu, băiete! Acum, dă-mi voie să-ți prezint pe vechiul meu prieten Perrin, știi, acela de care ți-am vorbit cândva...

— Da, care era cu tine când ai fost președintele republicii Guatemala.

— Nu, a republicii Honduraș! rectifică Marcel, râzând. Și ție, Perrin, dă-mi voie să ți-l prezint pe Teofil Amphoux, un marsiliez pe care-l cunoști acum după nume. Ei, dar să nu mai rămânem aici, căci s-ar putea să avem vreo vizită. Von Trockull e pe lumea cealaltă. Noi, să zburăm... Ah! dar înainte de asta trebuie să ne îngrijim de haine pentru tine, Amphoux, căci — nu trebuie să te superi — dar ești cam prost îmbrăcat. Om găsi noi ceva îmbrăcăminte pentru tine în garderoba doctorului. Noi suntem marinari — după cum vezi — tu vei fi medic. Haide, să plecăm...

Cei trei prieteni intrară în cabina lui vön Trockull. În câteva clipe Amphoux îmbrăcase deasupra zdrențelor sale un impermeabil elegant, se încălță cu cizme de cauciuc și își puse pe cap o căciuliță de lutru. După ce-și aruncă privirea prin cabină, Marcel Dunot zări, printre multe altele, un flacon albastru care purta o etichetă: chloroform.

— Asta ne poate fi de folos! murmură el, vârând flaconul în buzunar. Sunteți gata? se adresă el celorlalți.

— Gata! răspunseră ei.

Prietenii, având între ei pe Amphoux susținut, ajunseră la scara care ducea pe punte. Furtuna devenise de o violență extremă. Vaporul sălta pe valuri ca o coajă de nucă.

Afară de santinelă și ofițerul de cart, puntea era pustie.

— Atenție! făcu Marcel Dunot arătând spre o gheretă slab luminată situată sub spardeck. Acolo trebuie să ajun-

gem şi cât mai repede. Tu, Amphoux, te vei sprijini de mine; iar tu Perrin, mă vei urma.

Cu capetele aplecate sub potopul de apă, alunecând la fiecare pas pe puntea înghețată, cei trei prieteni ajunseră la ghereta indicată de Marcel.

— Acum ne vom urca pe spardeck şi ne vom ascunde într-una din bărci. Cel târziu mâine dimineaţă, nemţii vor descoperi cadavrele bucătarilor, ale marinarilor pe care i-am ucis în cămara de alimente, precum şi dispariţia doctorului Trockull... Bătrânul Thylsen va cere să se cerceteze toate ungherele. Să ne punem, deci, la adăpost.

Lăsându-şi prietenii lângă gheretă, Marçel începu să urce treptele. Dar când ajunse pe spardeck, o umbră apăru în faţa lui, umbra unui ofiţer de marină, cu o glugă de pânză impermeabilă deasupra caschetei.

— Încotro? întrebă acesta crezând că se află în prezenţa vreunui marinar din echipaj.

— Ne ducem să ne odihnim puţin, căci ne vine rândul să facem de cart, răspunse Marcel în germană, cu cel mai mare sânge rece.

— Bine! Dar vedeţi să nu adormiţi! spuse ofiţerul şi dispăru în gheretă.

Marcel făcu semn tovarăşilor săi să se apropie. Adunaţi toţi trei pe spardeck, se îndreptară spre şirul de bărci rânduite cap în cap de partea ccalaltă a balustradei. Ca şi puntea, spardeckul era pustiu. Totuşi, li se cerea multă atenţie, căci ofiţerul de cart domina cu privirea întreaga întindere.

După exemplul lui Marçel — Amphoux şi Perrin, aplecându-se pe punte, se furişară, fără să fie văzuţi până la penultima barcă, unde rămaseră nemişcaţi. Dunot scoase un cuţit din buzunar şi tăie sforile care ţineau întinsă pânza impermeabilă deasupra bărcii. Ridică marginea pânzei şi intră în barcă. Amphoux şi Perrin îl urmară.

După ce înnodă la loc frânghia care susţinea acoperişul de pânză — ca nimeni de afară să nu bănuiască ceva, Marcel aprinse lampa electrică luată de la neamţul pe care-l omorâse în cămara cu provizii. La lumina slabă împrăştiată de razele ei, zăriră câteva perechi de lopeţi legate de băncile bărcii şi — ceea ce le făcu multă bucurie — trei butoiaşe cu apă dulce, două lădiţe de biscuiţi şi una cu conserve de carne.

— Trebuie să recunoaştem că nemţii sunt prevăzători, spuse Marcel. Proviziile astea sunt pentru caz de naufragiu. Dar, ceea ce n-au prevăzut, desigur, e că merindele lor vor fi mâncate de francezi. Vorba aceea: nu-i pentru cine se pregăteşte, ci pentru cine se nimereşte.

— Mie unul mi-e foame! sări Amphoux de colo. Ce-ar fi să deschidem o cutie de conserve? Mi-aş mai veni în fire.

— De ce nu, dragul meu! Cu plăcere! făcu Marcel.

Cu ajutorul cuţitului deschise capacul unei lădiţe. Ea conţinea douăsprezece cutii mari de tablă, fiecare cam de un kilogram. Regele boxerilor desfăcu una din ele, şi cât ai clipi din ochi, nu mai rămase nimic din conţinutul ei. După aceea, băură pe rând apa aflată în butoiaşe.

— Sfântă Fecioară Maria! Parcă mă simt alt cm! făcu Amphoux.

— Şi eu la fel! spuse Perrin, care uitase cu totul de răul de mare.

— Acum să trecem la lucruri mai serioase! interveni Marcel Dunot. Mă duc...

Se întrerupse, ciuli urechea câteva clipe, apoi reluă:

— N-auziţi nimic?

— Ce s-auzim?- întrebară în acelaşi timp Perrin şi Amphoux.

— Maşina. Uruie... şi barca se clatină. Parcă nu uruia aşa mai adineauri... Ascultaţi... Cazanele! Auziţi? Li se dă toată presiunea, e sigur!

— Cred că ai dreptate, spuse Amphoux, după o tăcere scurtă.

— Firește că am dreptate. E acelaşi zgomot pe care l-am auzit în marea Chinei, la bordul Tasmaniei, cu puţin înainte ca vaporul să fi sărit în aer... Nemţii trebuie să fie urmăriţi de vreun crucişător englez sau francez. Mă duc să văd. Să nu cumva să vă clintiţi, înainte de a mă înapoia. Nu zăbovesc mult.

Şi fără să mai aştepte vreun răspuns, Marcel desfăcu pânza care servea drept acoperământ, îneălecă pe marginea bărcii şi sări pe punte.

Spardeckul era tot pustiu. Dar pe pasarelă, se agitau umbre negre. Din coşul yachtului spion se înălţau spre cer coloane grele de fum negru, în care se amestecau scântei orbitoare. Marcel nu se înşelase; Thor dăduse presiune maximă. Dar pentru ce?

Din locul unde se găsea, nu putea să vadă nimic, căci orizontul îi era ascuns din ambele părți.

Îndrăzneț cum era din fire, sări iute pe una din bărci, apoi își făcu vânt pe acoperișul care proteja spardeckul și se lăsă pe burtă. Tot înaintând, se îndreptă spre podeaua zăbrelită situată deasupra cazanelor, între coș și pasarelă. Ajuns acolo, se ridică și ascuns după o conductă de aer, privi orizontul.

Un țipăt de furie îi scăpă din gât.

Marcel Dunot pricepu cauza pentru care Thor își sporise viteza la câțiva metri numai înaintea yachtului-spion, un pachebot mare cu două coșuri alerga cu toată viteza. Pachebotul era o pradă pe care Thor se grăbea s-o ajungă, ca s-o scufunde. Căpitanul vaporului necunoscut, părea să-și fi dat și el seama de urmărire, căci. din amândouă coșurile, țâșneau limbi de foc care învăluiau cele două nave.

Furtuna slăbise. Vântul aproape că nu mai sufla. Numai hula agita valurile negre.

Nemișcat la locul său, Marcel Dunot privi scena aceasta, uitând de situația sa. Un zgomot de glasuri în apropiere îl făcu să tresară. Doi oameni vorbeau pe pasarelă.

— Trebuie să tragem asupra lui cât mai repede posibil. Luftgang, spunea unul din ei, în care Marcel Dunot recunoscu pe Thylsen — căci trebuie să fi cerut ajutor prin T.F.F.

— Ah ! E adevărat, Herr Thylsen, dar, de la depărtarea la care suntem, n-avem nici o șansă să nimerim — fără să mai vorbesc de tangaj. Poate c-ar fi fost mai bine, domnule Thylsen să fi procedat după cum v-am propus eu : să aprindem semnalele Crucii Roșii și să profităm de asta pentru a ne apropia de *Canonic* ca să-i transmitem o torpilă în burtă...

— Ar fi fost prea riscant. Gândește-te numai că are la bord peste 2000 de soldați, după cum ne-a telegrafiat Mac Farlan. Or, cu toată bunăvoința noastră ne-ar fi imposibil — dat fiind întunericul nopții — să ne asigurăm că s-au înecat cu toții... cu atât mai mult cu cât sunt soldați englezi și cea mai mare parte dintre ei știu să înoate și sunt prevăzuți cu centuri de salvare. Or, dacă unul singur ar supraviețui ar fi culeș de vasele de patrulare și ar povesti că au fost torpilați de un vapor al Crucii Roșii

şi astfel misiunea noastră ar deveni dificilă în viitor, dacă nu chiar imposibilă. De altfel ne apropiem.

— În cel mult douăzeci de minute vom fi lângă el, Herr Thylsen.

— Asta-i de ajuns. Am avea mare ghinion dacă vreun crucişător englez ne-ar lua-o înainte. Ne-ar rămâne, dealtfel posibilitatea să negăm că l-am fi urmărit pe *Canonic*, atâta vreme cât n-am lansat nici o ghiulea nu ni se poate aduce nici o învinuire.

Dar sunt convins că totul va merge de minune.

— Vor regreta că n-au rămas în Egipt, rânji interlocutorul lui Thylsen.

— Mac Farlan ăsta e un element preţios, Luftgang. Dacă afacerea reuşeşte, mulatrul pune mâna pe 2000 lire !..

Marcel Dunot îşi muşcă buzele. Hotărât lucru : se părea că soarta îi aducea în cale pe toţi banditii şi asasinii cu care avusese de-a face în cursul aventurilor sale. După Fairfield, iată-l pe Mac Farlan.

Fred Mac Farlan, boxerul mulatru, afiliat bandei „Mâna Neagră" — Fred Mac Farlan care încercase să-l asasineze în Panama şi Cairo — pe Fred Mac Farlan îl întâlnea acuma în calea lui, vândut nemţilor şi asociat piraţilor de pe *Thor*. Căci, Marcel era convins că mulatrul Mac Farlan de care vorbise Thylsen nu putea fi altul decât campionul de box asasin.

— Îl voi avea în mână ! murmură Marcel. Trebuie să aflu unde se găseşte şi atunci vom încheia socotelile !... Dar pentru moment am altceva de făcut. Cum să-i împiedic pe nemţi să scufunde vasul *Canonic*? Aş da cu dragă inimă piele lui Thylsen ca să găsesc mijlocul !

Marcel Dunot căzu pe gânduri. Dar fu trezit repede de un ghiont în spate în timp ce o voce se răsti la el în nemţeşte :

— Mişcă de-aici, ticălosule, căci trebuie să întoarc conducta !...

Marcel se întoarse şi văzu în faţa lui un vlăjgan pe jumătate dezbrăcat şi care trebuia să fi fost vreun fochist venit să schimbe orientarea conductei de aer de care stătea sprijinit el, căci între timp vântul îşi schimbase direcţia.

— Nu te mişti ? mârâi neamţul care-l luă pe Marcel drept un marinar venit să-şi usuce hainele la căldura care pătrundea din sala cazanelor.

Gura lui Marcel Dunot schiță un rânjet teribil : găsise ceea ce căuta ! Neamțul îi adusese soluția. Fără să spună un cuvânt, își desfăcu pumnul și strânse gâtlejul neamțului între degetele sale. Omul bătu aerul cu palmele, deschise gura mare și după câteva clipe se lungi la pământ.

Încredințându-se că neamțul era mort, Marcel îl așeză ușurel pe grilajul de deasupra cazanelor, și se duse să întoarcă conducta de aer pentru ca cei de la mașini să nu bănuiască nimic. Apoi, târând trupul fochistului în dosul coșului, se dezbrăcă și-și schimbă hainele cu ale lui, adică un pantalon înegrit de cărbune, un tricou la fel, o șapeă și o pereche de saboți. După ce puse în buzunar flaconul cu cloroform luat din infirmerie, Marcel se mânji pe față cu praf de cărbune și murmură ca pentru sine :

— Acum, la lucru, băiete !

Planul său era să pătrundă la mașini pentru a încerca să le scoată din funcțiune, înainte ca *Thor* să ajungă *Canonicul*. Proiect îndrăzneț, aproape irealizabil și care necesita o doză nemăsurată de temeritate. Dar însușirea aceasta nu-i lipsea regelui boxerilor.

După ce isprăvi cu îmbrăcatul, coborî încetișor pe puntea inferioară și se apropie de lăzile de lemn situate în partea dinainte, în care se afla nisipul cu care marinarii frecau scândurile punții. Într-o clipă își umplu buzunarele, alergă spre deschizătura care dădea la mașini și alunecă de-a lungul scării de fier.

Vasta sală a mașinilor vuia sub uruitul turbinelor în plină viteză în jurul pompelor de alimentație, în fața manometrelor, mecanicii supravegheau funcționarea aparatelor. Șeful lor, cu mâna încleștată pe o conductă de abur, își ținea ochii fixați pe cadranul de porțelan pe care se înregistrau ordinele venite de pe pasarelă.

O ceață albicioasă și deasă, formată din vapori și cărbuni supraîncălziți, plutea în atmosferă, întunecând strălucirea lămpilor electrice fixate în tavan.

Fără să-l bage în seamă cineva, Marcel se prefăcu grăbit, trecu printre turbine și se îndreptă spre cele două tuneluri paralele sub care se învârteau aburii elicelor.

Într-unul din ele văzu un mecanic care ungea piesele mașinilor. Al doilea tunel era gol. Marcel intră înăuntru.

Acesta era un culoar lung de fier, cu un diametru cam de doi metri, luminat de becuri electrice fixate din loc în loc, în partea superioară. Arborele elicei, un enorm drug

orizontal din oţel masiv, cu un diametru de şaizeci de centimetri.

Asigurându-se dintr-o privire că nimeni nu-l urmăreşe în tunel, el deschise două din recipientele cu ulei, goli lichidul din ele şi le înfundă cu nisip.

— Cred c-am făcut treabă bună, îşi spuse el, vesel. Vaporul va fi nevoit să oprească dacă nu vrea să se expună la o catastrofă.

Fericit că totul mersese după cum plănuise, Marcel Dunot ieşi în grabă din tunel şi se îndreptă spre punte, fără ca cineva să-l fi oprit în drum.

Peste puţin timp era în barcă, lângă Amphoux şi Perrin.

— Ai cam întârziat, Marcel! îi spuse marsiliezul. Începusem să ne neliniştim. Ai aflat ceva?

— Fireşte! răspunse regele boxerilor şi le povesti ce făcuse.

— Eşti sigur, cel puţin, că nisipul va avea efectul scontat? obiectă Amphoux, care nu putea crede că o cauză atât de mică poate produce efecte atât de mari.

Marcel Dunot nu mai avu răgazul să răspundă. Unul din tunurile de pe yachtul-spion începu să bubuie.

— Drace! Au început să tragă! spuse Marcel, îngrozit.

Trecură câteva clipe. Apoi, deodată, o serie de scuturături furioase începură să agite vasul şi urlete de groază, ajunseră până la urechile celor trei.

— Acum ce mai zici, Amphoux? făcu regele boxerilor modest.

În apropierea bărcii se auziră paşi grăbiţi. Chemări răguşite, fluierături stridente, acoperite imediat de mugetul furios al aburului care ieşea prin deschizătura supapei de siguranţă.

— A stopat! murmură Marcel Dunot. Trebuie să mă duc să văd! Nu mişcaţi!

Ridicând pânza care acoperea barca, Marcel sări pe punte. În întuneric oamenii alergau din toate părţile. Unul dintre ei, îmbrăcat cu o manta lungă de postav, negru şi cu nasturi ce sclipeau orbitor, se lovi de Marcel. Îl recunoscu pe von Thylsen. Acesta, după ce trecu câţiva paşi de regele boxerilor, se opri brusc şi, adresându-se unui individ pe care-l întâlni în cale, se răsti la el:

— Spune-i lui Luftgang că sunt la T.F.F. Să mă anunţe imediat când maşina va fi în stare de funcţionare.

— *Ia, Freiherr*! făcu individul, dispărând în beznă.

La T.F.F. ! Lucrul devenea interesant. Ce avea oare de telegrafiat comandantul lui *Thor*? Marcel ţinea cu tot dinadinsul să ştie şi se luă după Thylsen. Graţie îmbrăcăminţii sale de fochist şi întunericului, regele boxerilor nu se temea că va fi recunoscut.

Ţinându-se de bătrân, ajunse la scara care ducea la un soi de platformă ce domina puntea de îmbarcare şi unde era situată cabina telegrafului.

Cu o agitaţie surprinzătoare pentru vârsta sa, Thylsen urcă repede scara. Marcel Dunot îl lăsă pe neamţ să intre în cabină, apoi se pregăti să urce şi el treptele când un individ înalt trecu prin faţa lui şi i-o luă înainte. Marcel îl urmă imediat şi rămase nemişcat într-un loc mai retras.

Spectacolul care i se înfăţişa, îl umplu de bucurie: *Thor* de-abia dacă mai înainta, iar în depărtare silueta lui *Canonic* se micşora văzând cu ochii. Vaporul englez era salvat!

Dar atenţia lui Marcel fu aproape imediat distrasă de individul care intrase după Thylsen.

— E chiar aşa cum aţi spus dumneavoastră, domnule Thylsen. S-a aruncat nisip în borcănaşele cu ulei. Cu neputinţă să repunem în funcţiune maşina fără să riscăm a strica totul.

— *Gott verdammt*! Trebuie să găsim vinovatul! răcni Thylsen. *Canonic* ne scapă din mână din pricina acestui incident stupid. Ai auzit, Heinrich? Vreau ca înainte de a se face ziuă vinovatul să fie descoperit şi spânzurat!

— Cercetăm tot vasul, Herr Thylsen. Păcătosul nu ne poate scăpa, asta-i sigur.

— Începe cu propria mea cabină; nu trebuie neglijat nimic. Pleacă!

Omul coborî pe punte.

— Tu eşti, Borchaupt? întrebă apoi Thylsen, adresându-se, probabil, telegrafistului

— *Ja, Freiherr*!

— Uite că încep. „Codul 117, cheia 53. Pentru Alexandretta!

Vom avea probabil, întârziere, din cauza unei avarii la maşini, dar scafandrii sunt pregătiţi; voi dispune să se arunce în mare lăzile cu muniţii pe care le am la bord. în faţa marii strâmtori din Mesk, la 27 grade sud de axa mării

căderi de apă. Mac Farlan să fie gata de lucru iar Nedief şi Calutrakis să fie perzenţi.

Semnat 3519"

Codifică şi telegrafiază ! Dar repede.

— *Ja, Freiherr* !

Se făcu tăcere. Telegrafistul traduse în limbaj secret mesajul ce-i fusese dictat. Marcel îl auzi pe Thylsen aprinzând un chibrit.

Se scurseră două minute. Pe scară răsunară paşi. Individul care anunţase lui Thylsen cu puţin înainte avaria maşinii, reapăru :

— Ah ! Herr Thylsen, spuse el cu glas îngrozit, cei doi bucătari dezertori au fost regăsiţi.

— Ei au făptuit măgăria asta ? răcni neamţul.

— Nu ! sunt morţi... asasinaţi într-una din cabinele pentru invitaţi.

— *Der Teufel* !

— Şi apoi au mai fost găsiţi în cămara cu provizii trei marinari... morţi şi ei, ucişi cu lovituri de butelii şi din care doi sunt complet dezbrăcaţi.

— Ah !

— Şi doctorul Trockull precum şi prizonierul francez au dispărut, din infirmerie.

Asta era prea mult pentru bătrânul neamţ.

— *Blut und Hölle* ! (Sânge şi Infern) răcni el. Sunt trădători pe bord. Vino Heinrich ! Vreau să văd singur !

Cei doi nemţi se îndreptară spre punte.

— Drum bun ! murmură Marcel şi, ridicându-se se năpusti spre uşa cabinei, pe care o deschise fără ezitare.

Telegrafistul, un neamţ înalt, blond, aplecat deasupra aparatelor, luminate de o lampă cu abajur verde, era atât de ocupat cu descifrarea depeşei lui Thylsen încât nu auzi uşa deschizându-se.

Tiptil, Marcel Dunot, păşi pragul cabinei, intră şi aşezându-se în spatele telegrafistului, scoase repede din buzunar flaconul cu cloroform şi vărsă conţinutul în cascheta sa.

În momentul acesta telegrafistul se întoarse şi regele boxerilor îi aplică repede cascheta pe faţă.

Neamţul încercă să se zbată, dar în zadar. Cu mâna-i liberă Marcel îl imobiliză pe scaun. Omul se frământă câtva timp, apoi rămase nemişcat : anestezicul îşi făcuse

efectul. Cu ajutorul unui fir de aramă, Marcel Dunot îi legă cascheta de faţă apoi, ridicându-l, îl depuse-uşurel pe podea.

— Acum o voi face eu pe telegrafistul ! murmură el şi, instalându-se în faţa aparatelor, începu să manevreze manipulatorul, transmiţând cele ce urmează :

„Amiralităţii engleze, Alexandretta : Yachtul Crucii Roşii suedeze *Thor* soseşte la Alexandretta. Vaporul nu este suedez ci german. Astă noapte a urmărit în Mediterana orientală pachebotul *Canonic* şi transportă muniţii şi tunuri. Proprietarul lui, Thylsen, etc ...".

Marcel se întrerupse căci în spatele lui se deschise uşa. Acolitul lui Thylsen, Herr Luftgang, acela care-l escortase cu câteva săptămâni în urmă — când fusese predat emisarilor lui von Blottwein la Eski Adelia, intră în cabină. Cei doi oameni se recunoscură în aceeaşi clipă.

— Marcel Dunot ! bâlbâi Luftgang înspăimântat.

— Chiar el ! îi răspunse regele boxerilor, ridicându-se. Pumnul său drept, lansat cu violenţă îl izbi pe neamţ în frunte. O clipă şi Luftgang se prăbuşi la pământ.

Marcel Dunot se aplecă, îl ridică în spinare, alergă până la parapet şi-l aruncă în valuri.

„Ăsta sunt sigur că va fi discret" îşi spuse el, intrând în cabină.

Telegrafistul continua să doarmă. Marcel Dunot îi scoase cascheta îmbibată cu cloroform, pe care o aruncă în mare, apoi se îndreptă spre barca unde-l lăsase pe Amphoux şi Perrin.

— Repede ! să ne cărăbănim de aici ! spuse el, fără alte explicaţii. Vaporul e cercetat cu de-amănuntul. Am o ascunzătoare sigură ! Perrin, ia câteva cutii de conserve.

Prietenii ieşiră din barcă în grabă, spardeck-ul era aproape pustiu, deoarece marinarii îşi începuseră cercetările în părţile inferioare ale vaporului, ceea ce explica faptul că nu-l descoperiseră încă pe fochistul omorât de Marcel Dunot în spatele pasarelei.

Călăuziţi de Marcel, Amphoux şi Perrin urcară pe acoperişul care adăpostea spardeckul şi ajunseră la un luminator.

— Ăsta dă în cabina lui Thylsen ! explică Marcel, care cunoştea perfect topografia yachtului-spion. Nemţii au şi percheziţionat-o. Vom fi, deci, în siguranţă în ea.

Spunând acestea, regele boxerilor se aplecă deasupra luminatorului și constată că încăperea era goală.

— Luminat! spuse el încercând să ridice una din ferestrele luminatorului.

Dar aceasta nu se clinti. Privind prin sticlă, Marcel zări pe dinăuntru un zăvor mare.

— Nu face nimic! spuse el, voi ridica tot luminatorul.

Ușor de zis! Luminatorul era un soi de pervaz masiv de acajou, prevăzut cu patru oblonașe, care cântăreau cel puțin 200 de kilograme. Marcel Dunot apucă masa grea de ambele extremități și adunându-și toate puterile, trase spre sine. Luminatorul cedă.

— Treceți, repede! șuieră el printre dinți. Veți trage zăvorul când veți fi înăuntru, ca să pot intra și eu.

Perrin și Amphoux intrară prin deschizătură și se lăsară să cadă în cabină. Regele boxerilor așeză la loc luminatorul și rămase câteva clipe respirând din greu de sforțarea făcută, în timp ce, din interior Perrin trase zăvorul care închidea ferestruicile. Marcel Dunot ridică una din ele și pătrunse în cabină.

Cabina lui Thylsen nu semăna deloc cu o cabină obișnuită. Era mai curând un salon, amenajat cu un lux orbitor. Numai cele șase hublouri aminteau că este pe mare. Lungă de șase metri și lată de patru, încăperea era mobilată pretențios, cu obiecte în stil gotic: birou, bibliotecă cu vitralii colorate, dulapuri sculptate, fotolii din piele fină. De pereți atârnau covoare de preț în culori țipătoare, tablouri și gravuri reprezentând scene maritime. O ușiță disimulată sub o draperie verde, ocupa fundul încăperii. Fără să stea pe gânduri, Marcel Dunot o deschise și dădu cu ochii de o cabină mai mică, mobilată cu un pat enorm de stejar, un dulap mare închis cu cheia și un divan.

— Nu prea văd unde ne-am putea ascunde, aici! murmură Marcel, îngrijorat. Nu există decât divanul și nu e loc în el decât pentru...

Regele boxerilor se opri: privirea lui se fixă pe un grătar de aramă care forma un pătrat de aproape 70 de centimetri şi care era fixat în covor.

— Aici! spuse el arătând grătarul.

— E o gaură de căldură! îşi dădu cu părerea Amphoux.

— Nu, priveşte mai bine, spuse Marcel Dunot, aplecat pe micul grătar.

— Văd o lampă electrică! exclamă Perrin, care se apropiase.

Într-adevăr, prin grătarul acesta se zărea lumina unei lămpi electrice, fixată pe peretele unei încăperi adânci.

Fără să piardă o clipă, Marcel se aplecă şi trase grătarul spre el.

— Thylsen a uitat să stingă lumina, spuse Marcel dându-şi drumul în deschizătură.

Căzu în picioare la trei metri adâncime, într-o încăpere rotundă, mobilată cu un dulap de fier, mare, care cuprindea peste o sută de casete, purtând diferite inscripţii în limba germană. Erau casetele cu muniţie, a căror sosire la Alexandretta, Thylsen o anunţase prin radiotelegramă interceptată de Marcel Dunot.

Regele boxerilor dădu din cap satisfăcut; totul mergea bine.

— Coborâţi repede! strigă el celor de sus.

Perrin şi Amphoux îşi dădură drumul în cabina misterioasă. După aceea, Marcel Dunot, cătărat pe umerii lui Perrin, închise din nou grilajul, în aşa fel ca Thylsen să nu observe nimic, când va reveni în cabină.

— Acum băieţi, trebuie să ne ocupăm de casetele astea. Le vom aranja în aşa fel încât să lăsăm între ele un loc gol în care să ne ascundem. Ajută-mă, Perrin! Tu, Amphoux, fiindcă nu te ţii încă bine pe picioare, vei sta la pândă şi ne vei da de veste la cel mai mic zgomot suspect.

Casetele erau grele, dar cei doi francezi erau bine făcuţi. În câteva minute ei îşi făcură o ascunzătoare minu-

nată între peretele din fund şi casete. Prin intervalele lăsate înadins între ele se putea vedea ceea ce se petrecea în cabină.

Deasupra lor, în apartamentul lui Thylsen, continua să domnească liniştе deplină. Bătrânul neamţ era ocupat probabil cu conducerea cercetărilor. Între timp *Thor* trebuia să-şi fi reluat mersul, căci „spionii" auzeau zgomotul monoton al turbinelor. Se scurseră vreo două ceasuri. În sfârşit, se auzi o uşă deschizându-se, apoi paşi grei pe podea. Thylsen se reîntorsese. Aproape imediat grătarul de aramă se ridică, becul electric care lumina camera muniţiilor, se stinse şi capacul se lăsă la loc.

După câtva timp cei trei prieteni auziră un sforăit greu şi monoton: Thylsen adormise.

— Iată-ne în siguranţă până mâine dimineaţă, spuse Marcel Dunot. Peste două sau trei zile vom ajunge la Alexandretta, dacă bineînţeles, vreun crucişător englez sau francez nu-l va opri în drum pe simpaticul nostru *Thor*. Căci am prevenit amiralitatea engleză din Alexandretta prin telegraf.

Şi Marcel Dunot îi puse pe tovarăşii săi la curent cu „operaţiile" lui şi le povesti cum l-a adormit pe radiotelegrafist, profitând de acest fapt pentru a se servi de aparatele sale.

— Suntem în ascunzătoarea care conţine muniţiile destinate spionilor turco-nemţi din Alexandretta, urmă el. Cel mai greu va fi să ieşim de aici. După cum v-am spus, Thylsen intenţionează să arunce casetele în mare, la intrare în portul Alexandretta, de unde scafandrii le vor scoate apoi la suprafaţă. Trebuie, deci, să ieşim de aici, înainte de a se produce operaţiunea aceasta. Ne vom ascunde pe punte şi când se va zări uscatul, vom sări în apă şi vom înota până la ţărm. Până atunci, să ne luăm toate precauţiunile.

Ceea ce Marcel numea „a lua toate precauţiunile" consta în a desface, cu ajutorul cuţitului său capacul uneia din

casetele cu cartuşe şi a despica pelicula de tinichea care o căptuşea pe dinăuntru, pentru a împiedica pulberea să se altereze.

— S-a făcut! spuse el. În cazul când nemţii ne vor descoperi şi nu vom mai avea altă scăpare, ne vom... arunca în aer, împreună cu ei, fireşte!

Auzind cuvintele acestea pronunţate cu atâta calm, Amphoux şi Perrin nu-şi putură reţine o exclamaţie de groază.

— Dacă vreţi, vă puteţi culca, dragii mei, le propuse Marcel. Eu voi veghea. Pe urmă mă veţi înlocui.

Propunerea fu acceptată. Cei doi francezi se întinseră cum putură şi dormiră imediat.

Marcel Dunot se aşeză şi rămase nemişcat.

Sus, în cabină, Thylsen sforăia de zor.

Dar deodată uşa cabinei se deschise cu zgomot.

— Herr Thylsen! Herr Thylsen! ne urmăreşte un crucişător! se auzi un glas aspru.

Marcel Dunot tresări. Ca o confirmare a celor auzite bubuitul îndepărtat al unui tun ajunse până la urechile sale.

Thylsen avea somnul uşor. Sforăiturile încetară imediat şi Marcel îl auzi răcnind:

— Un crucişător englez? E departe?

— La vreo patru mile spre sud-vest. E un *scout* (ecleror) cu trei coşuri. Aleargă cu o viteză de cel puţin treisprezece noduri pe oră şi ne orbeşte cu proiectoarele sale.

— Ah! dacă l-aş avea în mână pe mizerabilul care a avariat maşinile... Dar în sfârşit! Să stopăm! Dealtfel n-avem a ne teme de nimic. *Canonic* nu se poate să ne fi recunoscut. Stopează imediat! Voi urca pe pasarelă! Nu vă îngrijoraţi! Îi vom înşela pe englezi. Pleacă!

— Imediat, Herr Thylsen!

Uşa cabinei se închise. Marcel auzi cum bătrânul pirat se îmbrăcă în grabă şi ieşi. Când auzi uşa închizându-se în urma lui, regele boxerilor îşi deşteptă tovarăşii.

— Hei, sculaţi băieţi! Un crucişător englez a recepţionat mesajul meu. Radiotelegrafistul neamţ s-a ferit desigur, să-i spună lui Thylsen că l-am adormit. Bătrânul pirat îşi închipuie că va scăpa cu faţa curată şi de data aceasta. Dar suntem şi noi aici, nu-i aşa? Ah! uite că maşinile se opresc. Au stopat! Englezii vor fi în curând la bord.

— Ce-i de făcut! întrebă Perrin.

— În primul rând, să ieşim de aici... Pe urmă... Nu-şi termină fraza. Sus, uşa cabinei lui Thylsen se deschise din nou. Doi oameni intrară. Glasul bătrânului neamţ se auzi iarăşi:

— Ai priceput instrucţiunile mele, Schnerbock? Un val năprasnic ne-a răpit pe secund astănoapte... suntem în drum spre Alexandretta pentru a îmbarca răniţi englezi ca să-i ducem unde ni se va da ordin. În rest, voi vorbi eu cu ofiţerii englezi...

În ascunzişul lor, Marcel şi tovarăşii săi, care nu pierdeau nici un cuvânt, fierbeau de nerăbdare. Dar un al treilea individ intră în cabină, după ce bătuse la uşă.

— O barcă engleză abordează, Freiheer! spuse noul sosit.

— Bine. Locotenentul von Flash îi va conduce la mine pe domnii englezi. Îi aştept.

Trecură vreo cinci minute. Se auziră paşi în cabină.

— Fiţi bine-venit, gentleman! declară în englezeşte von Thylsen, cu glas amabil. Sunt Fridtjoff Thylsen, industriaş suedez şi proprietar al acestui modest yaht pe care am avut plăcerea să-l ofer amiralităţii engleze pentru transportul răniţilor din Dardanele şi Egipt. Aveţi desigur răniţi pe bordul crucişătorului dumneavoastră? Deşi

hula e cam puternică voi da, dispozițiile necesare pentru...

— Vă mulțumim, mister Thylsen, îl întrerupse un glas limpede și bine timbrat. N-avem nici un rănit. Venim numai să îndeplinim o misiune de politețe... Fiți bun vă rog și arătați-ne hârtiile de bord!

— Iată-le, gentleman. Sunt vizate de consulul Suediei la Port-Said, și...

— Mulțumesc... Veniți din Samos... și vă îndreptați spre Alexandretta. Da. Foarte bine! Acum, binevoiți, vă rog, să-mi arătați registrul de viteză al vaporului.

— Registrul de viteză? făcu Thylsen cu vocea schimbată.

— Da! Registrul de viteză!

— Voi trimite să-l aducă, răspunse neamțul.

— Foarte bine. În timp ce-l voi examina, oamenii mei vor face percheziție.

— Oh! nu mă tem de nimic, gentleman! afirmă Thylsen. Nu veți găsi la bord decât medicamente și combustibilul necesar pentru a ajunge la Alexandretta...

Marcel Dunot, stând în picioare dedesubtul grătarului de aramă nu pierdea un singur cuvânt din ce se vorbea. Voia să vadă până unde va merge cinismul lui Thylsen.

Trecură câteva minute. Se auzi zgomot de pași, apoi o voce tunătoare — cea a unui subofițer englez, care făcuse percheziție pe *Thor*.

— N-am observat nimic suspect, domnule locotenent... Nici un fel de contrabandă de război... Calele sunt goale... Cisternele cu petrol au nivelul indicat.

— Bine, răspunse ofițerul care se adresă din nou lui Thylsen, în timp ce subordonatul său ieși!

— După cum văd, totul este în ordine, domnule comandant. Asta e spre norocul dumneavoastră, căci trebuie să vă mărturisesc că am primit astă noapte o radiogramă care ne avertiza că urmăriți unul din transporturile noastre...

— Asta e o infamie! Vol...

— Da, aveţi dreptate, deoarece registrul dumneavoastră de bord îmi dovedeşte că eraţi la mai mult de cincisprezece mile la apus. E în regulă. Nu-mi rămâne decât să vă mulţumesc, domnule Thylsen şi să vă rog să mă scuzaţi pentru deranjul pe care vi l-am făcut.

— Ah! pentru puţin, domnule, răspunse bătrânul neamţ. Dealtfel, vizita dumneavoastră nu a fost zadarnică: vă semnalez deci, că am zărit aseară, două mari submarine germane care m-au urmărit timp de două ceasuri... Numai furtuna mi-a îngăduit să scap de ele...

— Şi unde s-a întâmplat asta? Cunoaşteţi locul exact? întrebă englezul.

— Aşteptaţi! Mi se pare că l-am notat! răspunse Thylsen.

— Ah! exclamă englezul. *What is that?* (Ce este asta?).

Trapa de aramă, începu să se mişte şi capul lui Marcel Dunot apăru în deschizătură.

— Arestaţi-l pe acest om, e un neamţ! răcni el în englezeşte, arătând pe Thylsen.

— Marcel Dunot! urmă bătrânul pirat, sărind înapoi, cu groaza întipărită pe figură.

— Da, Marcel Dunot, asasinule. Şi sunt aici pentru a încheia socotelile cu tine! strigă regele boxerilor, sărind din deschizătură.

Dintr-o privire Marcel evaluă situaţia. La câţiva paşi de el văzu un tânăr locotenent din marina engleză şi, ceva mai departe pe Thylsen, care răscolea cu febrilitate prin sertarele biroului său, tot îngânând:

— Vă... vă... voi explica... domnule locotenent... E simplu... Ăsta-i un marinar... care... fusese pus în lanţuri... un bandit foarte periculos... l-am închis... în rezerva de medicamente... care se află sub cabina mea, pentru ca să-l pot supraveghea mai bine...

— Vrei să spui magazia cu muniţii, îi strigă Marcel Dunot. Căpitane! Colo jos sunt peste o sută de lădiţe cu...

— Oh!... *Help me*! (ajutor!) strigă englezul deodată.

Thylsen, văzându-se pierdut, scoase pumnalul din buzunar şi se năpusti asupra ofiţerului englez, înfigându-i-l în inimă. Nefericitul se prăbuşi şi rămase nemişcat.

Lucrurile s-au petrecut atât de repede, încât Marcel n-a avut timp nici să bănuiască planul neamţului.

Dar Marcel nu era omul care să se lase invins de împrejurări. Deşi fără arme, el se năpusti asupra asasinului Thylsen, apucând un scaun i-l aruncă peste picioare. Marcel se împiedică şi căzu pe covor. Atunci neamţul cu pumnalul picurând încă de sânge, se repezi la el.

— De data asta, eşti al meu! scrâşni el.

Un ţipăt dublu răsună în încăpere. Un ţipăt de furie şi un urlet de durere. Cel dintâi scos de Thylsen, al doilea de Perrin.

Acesta, auzind căderea ofiţerului englez, ieşise şi el din cabina cu muniţii şi, văzându-l pe Marcel în primejdie, îi alergă în ajutor. Ajunse tocmai la timp ca să-şi expună pieptul cuţitului lui Thylsen, care i se înfipse până în prăsele. Perrin se prăbuşi la pământ, sângele podidindu-l pe gură.

Cu o săritură de tigru, Marcel Dunot, fu în picioare.

Fără a mai lăsa timp neamţului să se servească a treia oară de arma sa, îi cuprinse mâinile şi le strânse atât de tare încât acestea trosniră cu zgomot.

— Îndurare! gemu bătrânul pirat. Dau o sută de mii de franci dacă...

În loc de răspuns, Marcel Dunot, scos din fire, faţă de atâta jos nicie şi laşitate, îl scuipă în obraz şi fără să-i dea drumul îl împinse către uşa exterioară a cabinei pe care o deschise cu o puternică izbitură de picior.

Pe punte, la oarecare depărtare, aştepta pichetul de marinari englezi, care însoţea pe ofiţer.

— Ajutor! le strigă Marcel. Căpitanul vostru, a fost ucis de acest bandit bătrân.

Cei patru englezi ezitară o clipă. Marcel pricepu motivul; din cauza îmbrăcămintei sale ei îl luau drept unul din fochiştii vasului.

— Vaporul acesta este german! spuse el. Şi eu sunt francez. Grăbiţi-vă, sunt nişte piraţi blestemaţi!

Tonul cu care fuseseră pronunţate aceste cuvinte îi convinse pe marinarii britanici. Ei se îndreptară spre cabină şi intrară înăuntru. Unul din ei ieşi imediat afară şi, scoţând un pistol mare, îndreptă ţeava spre cer şi apăsă pe trăgaci; o flăcăruie roşie ţâşni pierzându-se în aer.

— Astfel atenţionăm crucişătorul să ne vină în ajutor, îi explică lui Marcel Dunot, care se imobilizase lângă uşa cabinei. O scânteie violentă ţâşni de la prora micului crucişător, ale cărui coşuri se profilau la orizont. Un snop de lumină violetă, orbitoare, mătură marea scuturătură de hulă şi se fixă pe *Thor*.

— Dau cinci sute de mii de franci dacă-mi daţi drumul! imploră Thylsen, cu vocea tremurândă. Pradă unei furii de nedescris Marcel îi repezi o palmă de se cutremură vasul.

Ameţit, neamţul rămase nemişcat. Regele boxerilor se folosi de această împrejurare şi-i legă picioarele şi mâinile cu o panglică pe care o găsi la îndemână.

În timpul acesta, în cabina lui Thylsen marinarii englezi se adunaseră în jurul celor două victime.

Ofiţerul murise. Perrin, la căpătâiul căruia veghea Amphoux, era în agonie.

Câţiva marinari englezi din barca care-l adusese pe ofiţer, urcară pe punte.

— Supravegheaţi-l pe individul acesta, de care răspundeţi cu capetele voastre, le spuse Marcel, arătând spre Thylsen; care se zvârcolea. E un neamţ, căpitanul acestui vapor şi e cel care a asasinat pe ofiţerul vostru.

Doi marinari se apropiară îndată de Thylsen, iar Marcel Dunot se repezi în cabină.

Perrin horcăia.

Regele boxerilor se apropie de el şi-i apucă mâna.

— Eu sunt, Perrin! Nu mă mai recunoşti? întrebă Marcel încercând să-şi învingă emoţia.

Ochii nefericitului Perrin avură o lucire de bucurie. Buzele lui se mişcară deabia perceptibil.

— Da, murmură el. Adio, Dunot... Mi-ai salvat viaţa de mai multe ori... sunt mulţumit... că m-am achitat...

— Dar nu vei muri, scumpule! Am mai văzut cazuri din astea... căută el să-l liniştească.

Dar în inima lui bietul băiat plângea. Vedea bine că bunul său prieten îşi trăia ultimele clipe.

— Perrin!.

— Franţa...

Asta a fost tot. Buzele muribundului rămaseră întredeschise, nemişcate.

— A murit, sărmanul! murmură Amphoux, cu glas tremurător.

Marcel Dunot nu răspunse. O lacrimă pică din ochiul său albastru şi se prelinse pe obrazu-i ars de soare.

— N-a murit în Franţa, dar a murit ca un bun francez. Îl vom răzbuna, Amphoux!

— Da! răspunse marsiliezul, cu ochii pierduţi în depărtări.

De pe puntea yachtului-pirat, se auziră paşi. Era o companie de marinari englezi care venise în grabă de pe crucişător. Lăsând cadavrul lui Perrin în paza lui

Amphoux, Marcel Dunot ieşi din cabina lui Thylsen şi se îndreptă spre ofiţerul care comanda detaşamentul. Îi povesti în grabă ceea ce se întâmplase. Orice lămurire era zadarnică, cu atât mai mult cu cât magazia cu muniţii dovedea adevărul spuselor sale.

Thor fu considerat pe loc drept captură. Marinarii nemţi nu opuseră nici o rezistenţă. După ce au fost percheziţionaţi şi legaţi, ei fură transportaţi la bordul crucişătorului englez şi închişi în cale, în timp ce un echipaj britanic îl înlocuia la bordul yachtului-spion.

Marcel Dunot şi Amphoux, în aceeaşi barcă care-l transporta pe Thylsen, fură şi ei conduşi la bordul crucişătorului şi aduşi în faţa comandantului.

După ce se făcură prezentările, Marcel povesti tot ce ştia despre Thylsen şi *Thor*. La rândul său, Amphoux îşi povesti suferinţele îndurate.

— E limpede, spuse ofiţerul englez. Ceea ce mi-aţi istorisit dumneavoastră, aruncă lumină asupra multor evenimente. Nu ne-am putut explica unele torpilări şi nici n-am putut înţelege cum submarinele germane izbuteau să se aprovizioneze cu benzină cu toată supravegherea flotei aliate. Acum am găsit explicaţia: *Thor*! Şi când te gândeşti că Thylsen a fost decorat de guvernul englez pentru filantropia sa.

Când vom sosi în Alexandretta el va fi tradus în faţa curţii marţiale, interogat şi judecat.

Acum voi dispune să ţi se dea o cabină, dumitale şi prietenului dumitale. Vă veţi odihni şi după aceea îmi veţi înainta un raport despre tot! ce ştiţi cu privire la *Thor*... Mai aveţi vreo dorinţă?

— Da, domnule comandant! Prietenul meu Perrin, care a fost ucis de Thylsen, a rămas la bordul lui *Thor*: aş dori să asist la funeraliile sale.

— E foarte firesc ceea ce ceri, Domnul Perrin va fi coborât în apă mâine dimineaţă, o dată cu locotenentul Everett. Li se vor da aceleaşi onoruri.

Marcel Dunot se înclină. Comandantul crucişătorului apăsă pe butonul unei sonerii. Un valet apăru imediat. La ordinul ofiţerului îi conduse pe Marcel şi Amphoux într-o cabină confortabilă, unde cei doi prieteni se culcară.

Cam pe la şapte dimineaţa, un subofiţer bătu la uşa camerei lor.

— Comandantul vă transmite, domnilor, spuse el, că funeraliile prietenului dumneavoastră vor avea loc în curând. Şi iată hainele pe care comandantul mi-á ordonat să vi le aduc.

Acestea erau uniforme de *midshipmen* (aspirant). Subofiţerul se retrase, după ce le aşeză pe un divan.

Mişcaţi de atenţia căpitanului, cei doi prieteni se îmbrăcară şi ieşiră pe punte.

Cu toată vitejia sa, sărmanul Amphoux era sleit de puteri. Acum după ce trecuse primejdia, resimţea efectele suferinţelor şi privaţiunilor îndurate. După ce făcu câtiva paşi, Marcel trebui să-l susţină ca să poată continua drumul.

Era o frumoasă dimineaţă de iarnă. Crucişătorul, urmat la distanţă mică de *Thor*, naviga cu viteză redusă. Pavilioanele celor două vase erau coborâte la jumătate, în semn de doliu.

În partea din spate a crucişătorului, Marcel şi Amphoux zăriră o companie de puşcaşi marini cu arma la umăr. În faţa lor, comandantul vasului de război, înconjurat de ofiţeri în mare ţinută, stătea nemişcat în faţa celor două sicrie acoperite unul cu drapelul englezesc celălalt cu drapelul franţuzesc.

Marcel şi prietenul său, cu capetele aplecate, se aşezară lângă sicrie.

Se auzi un ordin scurt. Armele marinarilor prezenţi se descărcară în acelaşi timp şi maşinile crucişătorului stopară.

În tăcerea care domnea se auzi cum cele două sicrie unecau pe scândura săpunită şi se scufundară în apa liniştită a mării.

Ceremonia era terminată.

Învins de slăbiciune şi emoţie. Amphoux se prăbuşi. Marinarii îl ajutară pe Marcel să-l transporte în infirmerie.

— Nu-i nimic grav, declară medicul crucişătorului după ce-l examină pe sărmanul marseiez. E o stare de epuizare. Câteva luni de odihnă şi alimentaţie bună îl vor repune pe picioare.

Cu inima întristată Marcel se reîntoarse în cabină şi-şi petrecu restul zilei întocmind raportul asupra lui *Thor*, pe care i-l ceruse comandantul englez.

A doua zi spre seară, crucişătorul, urmat de yachtul-spion, străbătu canalul din portul Alexandretta şi lăsă ancorele.

Amphoux fu transportat imediat la spital iar Thylsen la închisoare, sub pază severă.

După ce petrecu noaptea la bordul crucişătorului, Marcel se duse a doua zi la consulatul francez ca să-şi anunţe sosirea şi să ceară să fie repatriat cât mai curând posibil pentru a-şi relua locul pe front.

Consulul, după ce-l felicită şi-i înmână o sumă de bani ca să-şi cumpere haine civile, îl anunţă că-i va face rost să plece în Franţa cu cel dintâi pachebot, care trebuie să treacă peste trei zile.

După aceea, Marcel se duse la spital să-l vadă pe Amphoux şi, pe la orele 6 seara, neavând ceva mai bun de făcut, se hotărî să viziteze oraşul, ca să-şi mai alunge melancolia, căci moartea lui Perrin îl îndurerase mult.

Bucuria de a revedea Franţa şi a-şi relua locul pe front era întunecată de ideea că-l lăsa pe Amphoux bolnav şi că trebuia să părăsească, pentru moment, urmărirea lui Mac Farlan, de care, dealtfel, se ocupau acum autorităţile engleze.

La ora 7 seara, Marcel se afla în tramvaiul de Ramleh, când un arab, care se afla lângă el, fu întâmpinat de unul din compatrioții săi care urcase atunci:

— *Salam*, Nedief! Te credeam la airo?

Marcel tresări. Nedief! În radiotelegrama pe care o dictase Thylsen în urmă cu două zile telegrafistul de pe *Thor* se spunea printre altele: „Mac Farlan să fie gata de lucru și să fie preveniți Nedief și Calutrakis".

Să fie oare Nedief, acesta, același Nedief despre care pomenise Thylsen?

Marcel Dunot ținea să se încredințeze.

SAIW—TJALEM

SAIWA—TJALÉM

Un horcăit aspru mă trezi din somn. Să fi fost numai horcăitul unui bărbat sau femeie din somn? În cortul de iarnă, închis peste tot, era un aer greu.

Aici zăceau, înghesuiţi, opt oameni şi cinci câini — nu mai întrebaţi cum. Închipuiţi-vă treisprezece făpturi culcate la întâmplare, aşa că în toate părţile dădeai de mâini, de picioare, de labe, amestecate la un loc — de-ţi venea să crezi că nici stăpânii lor nu le-ar mai putea descurca.

În mijlocul cortului, durat din pici de ren, mocnea rămăşiţele unui foc uriaş, răspândind un nor de fum usturător, căci deschizătura de sus, care ţinea loc de coş, era astupată. Stăteam cu capul culcat pe şoldul maicii Sniera, ceea ce pe limba laponă înseamnă „Şoarece", şi, Doamne, tare mai mirosea a untură de peşte. Piciorul meu cel drept, era pe pieptul unchiaşului Zette, adică „Săgeată", iar piciorul stâng slujea de pernă unui câine. Tata Pent (pe româneşte: Binecuvântatul) îşi deschisese şuba, ca să-şi cuibărească odoru-i pe burta mea, încât coada câinelui ce-şi făcuse saltea din pieptul lui Pent, îmi gâdila prietenos nasul. Pe lângă aceste neplăceri, mai era şi o căldură nespusă, din pricina îmbrăcămintei mele din piei şi blană precum şi aerul straşnic parfumat de sudoarea şi răsuflarea a treisprezece suflete. Mai puneţi la socoteală şi micuţele vietăţi drăgălaşe şi săltăreţe care mişunau în blana câinilor şi îşi fac trambulină şi din pielea oamenilor şi despre care eschimoşii noştri au făcut un cântec vesel, care începe cu vorbele: „Ghici ce mişcă,

ghici ce pişcă"; mai ţineţi seama şi de orchestra de sforăituri, unde ca trombonul, altele ca piculină, de care răsuna cortul, şi nu vă veţi mira deloc că mi-am întrerupt pentru o clipă plăcerile somnului.

Dar nu fusese, cum crezusem, un horcăit, care m-a deşteptat. Nu, căci acum, treaz, am auzit a doua oară acel horcăit, acea mormăială răguşită. Venea de afară, nu prea departe de cort. Apoi răsună o împuşcătură şi cineva strigă: *Attia, tassne le tarfok*, adică: „*Tată, ursul!*"

Într-o clipă, toate cele cincizeci şi două de picioare, mâini şi labe, au prins a se mişca. Ele, care păreau atât de încâlcite, într-o clipă s-au descurcat. Cei opt oameni strigau şi zbierau; cei cinci câini lătrau. Focul l-au călcat şi stins de tot. Fiecare îşi căuta armele înhăţa pe-ale altora. Nu trecu un minut şi eram afară, alergând spre locul de unde Neete 1, fiul bătrânului Pent, striga ajutor. El şi cu Kakke Keira 2 erau de strajă. Venea alergând înaintea noastră, strigând din răsputeri:

— Tarfoc, tarfoc le mezam, ursul, ursul, mi-a luat un viţel de ren.

— Unde-i? făcu bâtrânul.

— Tous, tous, cvouto pluewai... Colo, colo în mlaştină!

— Luaţi-vă schiurile, porunci tata Pent; puştiule, cuţitele şi sulişele. Luaţi şi funii. Noi pornim după el.

Schiurile erau rezemate de cort. Ni le-am prins le picioare cu curelele şi am pornit lunecând pe zăpadă spre mlaştina din câmpie, nu prea departe de locuinţa laponilor. Kakke Keira a rămas cu bătrâna şi cu cele trei fete. Noi eram cinci; Pent, unchiul Zette, Neette, eu şi un servitor, Anda (Andrei).

O fi fost unul după miezul nopţii, dar vedem bine căci pe cer era o aurora boreală aşa de măreaţă, aşa de minunată, cum nu mai văzusem până atunci. Nu era

obişnuita lumină slabă care acum se lăţeşte lin, acum scade, cu un joc, domol de luciri; nici acel fenomen liniştit şi mare ce admiram adesea pe bolta cerului nordic, ci o azvârlire neîntreruptă şi năprasnică de culori ce ţinteau să contopească parcă nemărginirea. Un val-vârtej din mii şi mii de roţi ce se fugăresc, din ce în ce mai mari, lupte înteţite, goane, încăierări de tot felul de vâlvori şi lumini, de culori şi nuanţe. O privelişte care m-ar fi covârşit într-adevăr cu puterea ei, dacă nu m-aş fi aflat în vâltoarea pătimaşă a vânătorii. Urmele ursului se cunoşteau bine pe zăpada groasă. Peste puţin îl zărirăm departe, ca un punct negru, fugind pe faţa albă a mlaştinei îngheţate. Dar, era, desigur, o jivină puternică, dacă era în stare să alerge atât de repede, deşi târa cu sine în bot viţelul de ren. Dar nu ne prea înspăimântam. Ursul laponez e mai puţin temut chiar decât lupul. Nu-i atât de fioros ca, de pildă, Grizzly, ursul cenuşiu american; se dă la om numai când e prea flămând, iar laponii erau toţi foarte dibaci alergători pe zăpadă. Zburau cu schiurile pe mlaştină, ca un tren accelerat; dar lui Pent i se părea că tot nu-i destul de iute.

— Mai repede, striga el, altfel ajunge la deal şi se ascunde în stânci. Acolo anevoie îl mai putem urmări.

Ne avântăm mai grăbiţi, dar parcă ursul auzise vorbele şefului. Făcu, deodată, la stânga. Dobitocul prinsese de veste că-l urmărim şi tropăia acum drept spre colina de la poalele Fiellului, cu brazi negri, acoperiţi cu zăpadă.

Încercăm a tăia drumul fugarului. Fără folos! N-apucaserăm a ajunge până la deal şi ursul ne pieri din ochi.

— Aici e urma, făcu unchiul Zette; ne duce spre locul cel mai rău. Lepădaţi schiurile! Aici nu mai folosesc!

Am luat în spate schiurile şi am început să suim dealul. Zăpada, groasă de mai multe palme, urcuşul anevoios. Ne dădeam toată silinţa, de ne făcusem numai o apă din pricina hainelor grele; dar tot înaintam încet. În sfârşit

am ajuns sus pe podiș și am găsit numaidecât urmele ursului, dar el ne întrecuse cu mult.

Acolo, locul era plin de hârtoape lungi și înguste, încât eram siliți să facem când la dreapta, când la stânga, când, îndărăt, printre crăpături de stânci ascuțite, pe jumătate acoperite cu zăpadă. Ursul simțea o plăcere deosebită să ne plimbe. Pe lângă asta, trebuia să fim mereu cu luare aminte, deoarece în oriçe clipă puteam da peste el, după vreo stâncă. În sfârșit, am ajuns pe un dâmbuleț, unde fiara făcuse un scurt popas. Aveam a face cu un urs șiret; se hotărâse a se opri, în locul ăsta înalt, fiindcă de aici putea să vadă apropierea noastră și fu așa de prevăzător că luă în pripă, pentru orice împrejurare o gustare. A stat cel mult zece minute; dar i-a fost destul să dea aproape gata viţelul.

— Vuolke...! Vai! strigă tata Pent. Aceste Partne rahakaze l a lăsat numai pielea și picioarele. Hautesn somon kalkap laponet... O să-l fac harcea-parcea. Clătină amenințător sulița de-asupra capului și o luă din nou urma ursului; ducea, pe un drum prăpăstios, spre creasta Fiellului.

Zăpada, groasă, ne stânjenea grozav; alunecam îndărăt aproape la fiecare pas. Ne-a trebuit multă vreme până s-ajungem sus în pădure. Noroc să brazii erau rari și numai câteva stâncii împrăștiate printre trunchiuri, așa că urmele se vedeau bine.

Înaintam mereu, tăcuți, unul după altul. Deodată, când să trecem într-un luminiș, Pent, care mergea înainte, s-a oprit în dosul unui copac.

— Ce stai? întrebă tare unchiul Zette.

Eu eram în spatele lui Pent, și, ca și dânsul, văzusem un om care venea repede printre capaci în stânga noastră. Auzind însă glasu unchiașului, el fugise îndărăt, în desișul pădurii.

— Cine să fi fost oare? am întrebat eu șoptit.

— Nu l-am recunoscut, domnule răspunse bătrânul. Ce poate căuta un om în vremea asta aici?

— Ştiu că locuieşti singur în partea asta a locului.

— Da. Să fie vreunul care pribegeşte şi-şi cantă pe-aici un loc potrivit?

— Nu cred. Ne-ar fi dat bună ziua. Or el s-a furişat N-are gând bun.

Crezi cu tot dinadinsul, domnule?

— Da!

— Atunci să-l urmărim.

A rostit aceste cuvinte grăbit şi îngrijorat. La început nu mi-am dat seama, de aceea l-am întrebat:

— Crezi că e vreun ucigaş de reni?

— Nu, o fi altceva. Weliam (frate). Vreau să ştiu cine e. Trebuie să mă iau după el. Între timp urmăriţi ursul.

— Nu merge singur! zise fiul său Neete.

— Ce ştii tu, puştiule! Porniţi! Nu am nevoie de nimeni.

A spus vorbele astea atât de poruncitor, încât l-am ascultat fără să crâcnim.

— Firește, nu era lucru neprimejdios să ai a face în pădure pe aşa zăpadă cu un străin care dădea de bănuit prin purtarea lui. Dar, pe semne, Pent, avea o pricină foarte temeinică de voia să rămână singur, tocmai unde ar fi fost atâta nevoie de iscusinţa lui.

L-am lăsat în voia lui şi am pornit pe urmele ursului mai departe. Silinţa noastră avea să fie curând răsplătită. Urma ne-a dus repede la un loc acoperit numai cu dărâmături de stânci şi bolovani. Aici se ascundese fiara, căci, dându-i ocol, n-am mai dat nicăieri de urme.

Până aici câinii stătuseră lângă noi, fiecare legat de stăpânul său. Acum, după ce înconjurarăm locul, le-am

dat druml. Năvăliră printre pietre. O dată cu lătratul lor răsunător deosebirăm un mormăit înăbuşit şi nemulţumit. Câtva timp zgomotul încetă, se întreţi de cealaltă parte. Câinele laponilor apucă lupul de beregată, dimpotrivă e foarte prudent când e vorba de urs; îl scoase din bârlog fără să se bage în primejdie; aşa că, nici de data asta fiara nu răni vreun câine. Auzirăm însă o descărcătură de puşcă şi imediat încă una. Câinii începură să latre a izbândă şi am ghicit că ursul a fost doborât.

— Neete, l-ai dat gata? strigă Anda, care stătea la dreapta mea.

— Mije lepe vinzam — l-am biruit, răspunse dinspre cealaltă parte a luminişului cel întrebat... „Vizodake le trafok — am ucis ursul — veniţi aici!

Am alergat cu toţii. Ursul zăcea la pământ. Flăcăiandrul Neete îl lăsase să se apropie până la doi paşi, îi vârâse apoi cele două ţevi ale puştii în gura căscată şi o descărcase de două ori.

— Ştia că mi-a mâncat viţelul, zise el vesel, de aceea a venit drept la mine ca să-l omor eu.

La laponi fiecare membru al familiei are vitele sale în turmă, cu semne deosebite. La naştere, tatăl dăruieşte copilului un ren; la botez altul; când i se iveşte cel dintâi dinte, cel care îl descoperă îi dăruieşte al treilea ren. Şi slugilor, pe lângă leafă, le dăruiesc reni. De aceea un argat care se însoară cu o slujnică încropeşte lesne o turmă şi-s gospodari. La ei nu-i sărăcie, decât doar dacă îşi pierd cumva turma de boală ori de vreun ger fără zăpadă. Din această din urmă pricină renii nu pot scoate muşchiul de sub gheaţă şi, cum asta-i singura lor hrană de iarnă, ei pier de foame.

— Zotn le enac — e urs, nu ursoaică, făcu unchiul, jupuiţi-i blana şi tăiaţi-l bucăţi, să-l putem duce mai lesne.

— Rupwaha mijijt, katje mije vattepe — al vostru e trupul, labele le dăm...

— Se opri în mijlocul vorbei. Fiind eu de faţă, a crezut de cuviinţă să nu isprăvească. Am înţeles. Laponii cei mai mulţi, sunt creştiniţi; dar ei au încă multe eresuri din vremea păgânităţii lor, la care ţin cu multă îndărătnicie, dar nu le place de loc să afle şi străinii. Poate că lăbele le jertfesc lui Thiermes, unul dintre vechii lor zei, al cărui chip e cioplit dintr-un buştean. Mulţi laponi îl au într-o pădurice tăinuită, ca lucru sfânt. Au tăiat labele şi le-au legat separat.

— Vedeţi ce slăbuţi ajung la vremea asta, zise Neete, fiul lui Pent. Ursul ăsta a fost ascuns în pământ şi l-a tulburat cineva din somnul de iarnă. Tocmai îşi căuta alt adăpost şi-l răzbise foamea, sărmanul. Venise aşa de tiptil încât abia l-am auzit când a mormăit, pentru cea din urmă dată. Ducă-i-se sufletul să se plimbe pe veci ca stafie în codrul pustiu!

Am luat cu noi bucăţile mari ale fiarei, lungă de vreo şase picioare şi am plecat îndărăt. Când am ajuns la locul unde tata Pent se despărţise de noi, m-am oprit.

— Nu s-a întors, am zis eu. Oare n-ar fi bine să vedem ce-i cu el?

— Nu se cuvine, zise unchiul Zette.

El o stăpânul şi-a poruncit să nu meargă nimeni cu el. Trebuie ascultat.

— Şi dacă i s-a întâmplat o nenorocire?

— Nu cred, cunoaşte fiecare palmă de loc, fiecare copac din pădure şi fiece fiară ce trăieşte aici. Putem fi cu totul liniştiţi. Se va fi întors acasă.

— Mă-ndoiesc. El ca vânător, ar fi venit să ne ajute să ucidem ursul.

— Dar eram destui. Putem merge liniştiţi mai departe!

Am ieşit din pădure, am coborât dealul stâncos şi, ajungând în câmpia mlăştinoasă, ne-am putut pune iar schiurile pentru a înainta mai repede. Aurora boreală se stingea când am ajuns la cort.

Scheletul cortului era format din prăjini înfipte roată în pământ şi aplecate în aşa fel să se împreune toate sus. Era acoperit cu două rânduri de piei de reni, tata Pent fiind dintre cei mai bogaţi laponi de pe acele meleaguri. Sus se lăsase o gaură să iasă fumul; peste noapte însă o astupau, să nu vină frigul. Îmbrăcămintea asta de piele înconjura cortul şi se întindea şi în jur, pe pământ, aşa că între cele două rânduri de piei se crea un fel de loc de păstrare, unde ţineau felurite provizii. Acum iarna, cortul era acoperit cu un strat gros de zăpadă, ce nu lăsa frigul să pătrundă. În mijlocul locuinţei era cum spuneam, vatra focului, deasupra căreia atârna o căldare de aramă legată cu un lanţ, de una din prăjini. Jur împrejur, aşternut fân, acoperit cu piei tăbăcite moi, slujind drept culcuş şi laviţe de odihnă familiei şi... câinilor. Vasele bucătăriei erau aninate de pereţii înclinaţi. Sus, aproape de deschizătura pentru fum, atârnau şunci de reni şi stomacuri de ren, în care se păstrau brânză ori lapte îngheţat, sau sânge de ren, socotit leac pentru toate bolile.

Când am ajuns, ne întâmpină cu bucurie Kakke Keira, gândind la şuncile de urs, mâncare aleasă la laponi. La strigătul lui ieşiră şi femeile.

— Cussne le attje? — unde-i tata? întrebă mama Snjera, după ce aruncă o privire spre noi şi văzu că lipseşte.

— N-a sosit încă? zise cu mirare unchiul Zette.

— Nu, etnatiam... Nu unchişorule.

— Unde a rămas?

— În pădure.

— În pădure? =n wnorai, în zăpadă? Dacă se dă la el un urs, un lup, ori vreun duh rău? De ce a rămas în pădure?

— A văzut un om şi s-a luat după dânsul. Era un străin, care se ascundea de noi.

— Tije lepet takkam ierpmetipme, rău şi fără cap aţi făcut. Poate străinul e un omorâtor de reni. O fi înarmat strașnic. De ce l-aţi lăsat singur pe tata?

— Zotn le travam nau... Dânsul a poruncit.

— În cazul acesta a trebuit să vă supuneţi! făcu dânsa mai liniştită. Porunca lui trebuie ascultată; ştie el ce face...

Tata Pent era capul de familie desăvârşit, dominând absolut. Toţi îl ascultau orbeşte. Când li s-a spus că a vrut să fie singur femeile au început să se îndeletnicească cu îngrijirea vânatului ce-l adusesem. Labele pieriseră fără să ştiu unde. Măruntaiele le-au aruncat în căldare să le fiarbă şi să le mănânce pe dată, iar carnea au atârnat-o la frig.

Oameni şi câini se aşezară iarăşi prieteneşte împreună la foc; le pierise somnul. Când iată auzirăm la intrarea cortului un urlet şi pielea care ţinea loc de uşă se ridică.

— Repe! Vulpe! strigă mama Snjera speriată.

Aşa-l chema pe câinele cel mai drag bătrânului şi care plecase cu el în pădure. Intrase pe sub pielea uşii târându-se şi se opri cu coada între picioare, urlând plângător.

— Repe, cusne le attja?... Repe, unde-i tata? întrebă unchiul sărind repede de pe aşternut.

Câinele pricepu că l-a înţeles. Sări scheunând la această întrebare şi plecă spre uşă.

— Cere ajutor, am zis, luându-mi puşca. Lui stăpânu-său i s-a întâmplat o nenorocire. Să plecăm după câine.

— Ori s-o fi grăbit să vină acasă înaintea lui attie, făcu Kake Keira, argatul pe care îl înlocuise alt argat la strajă.

— Nu. Se poartă ca un câine care cere ajutor.

Am ieşit în faţa uşii şi l-am strigat din răsputeri pe bătrân. Era o noapte luminoasă, de nord. Din pricina

gerului strigătul răsună departe, dar cu oricâtă încordare am ascultat, n-am auzit nici un răspuns.

— Domnule., ai dreptate, făcu unchiul ; i s-a întâmplat ceva. Luaţi-vă schiurile şi armele şi să ne ţinem după câine.

— Nu-i destul, am zis, luaţi şi curele, funii şi prăjini, Poate a căzut într-o prăpastie.

Femeile se văicăreau şi se boceau în vreme ce noi ne luarăm tot ce trebuia. Am încălţat schiurile şi-am pornit pe urmele câinelui, legat cu o curea ţinută de unchiul ce mergea în fruntea noastră. O luarăm în partea opusă celui pe care venisem. Când goneam ursul, muntele ne venea în stânga, acum în dreapta. O câmpie acoperită cu zăpadă groasă se întindea la poalele muntelui. Câinele alerga în salturi mari de-a lungul ei. Fără schiuri nu ne-am fi putut ţine după el. Am mers aşa vreo patru mile engleze, apoi câinele o cârmi la dreapta şi se întoarse spre o înălţime care n-avea urcuş greu, aşa că nu fu nevoie să lepădăm schiurile. Mergeam aproape tot aşa de iute ca pe şes şi ajunserăm la un podiş despădurit, care de partea cealaltă cobora în pantă nespus de înclinată.

— Ipmel ! strigă unchiul înspăimântat.

— Zotn vatsa Zalaiegnai... Dumnezeule ! a apucat peste gheţurile crăpate ! Orrop vahroc... Să fim cu luare aminte.

Strânse cureaua, doar îl va determina pe câine să meargă mai încet şi încerca drumul cu suliţa, la fiecare pas.

— Locul ăsta e primejdios, domnule, mergem pe deasupra Rutaimonului (iadului), unde locuiesc duhurile. Fiecare îşi are prăpastia sa, acoperită cu zăpadă, ca să-i înşele pe bieţii laponi. Trece cineva pe acolo, cade în iad, dacă Zalvaolmak (duhul păzitor) nu-i întinde mâna să-l ajute. Uneori vine şi un înger sfânt de-l scoate afară.

În mintea laponilor se amestecă icoanele păgâne, cu cele creştine. La urma urmei, lor le e tot una dacă le vine

în ajutor un înger ori un zeu păgân. Poate cred că unul şi altul sunt la fel de puternici.

Înaintăm încet şi, într-adevăr, pe acest podiş am dat de spărturi acoperite cu o pojghiţă de gheaţă, care putea ţine un câine, dar nu un om. Cunoşteam locurile primejdioase după culoarea învelişului subţire de gheaţă şi peste ele săltam proptindu-ne în lănci.

Pe urmă o luarăm la vale. Aici trebuia să înţepenim bine lăncile, ca să nu dăm de primejdie. Spărturile deveniseră mai dese decât înainte; câinele trăgea din răsputeri cureaua şi la o opinteală, chiar a rupt-o năpustindu-se a vale. Nu departe se opri şi începu a urla prelung.

— Acolo e! strigă Zette. Numai să fi ajuns la vreme!

Alergarăm într-un suflet şi iată-ne în faţa unei prăpăstii adânci şi înguste; în acoperământul ei de zăpadă îngheţată era o spărtură rotundă, ca o copcă.

Câinele dădu la o parte zăpada să lărgească copca, dar se şi ferea să nu cadă. O urmă de schi se vedea dinspre dreapta până aici; dar atât.

Neete, fiu-său, se culcă la pământ şi strigă:

— Attjo, totn lep tanne? — Tată eşti acolo? Nici un răspuns; dar câinele nu-şi afla locul, se opintea mereu, gata parcă să se arunce în hău, însă frica îl oprea.

— E acolo jos, le-am zis eu. Să lăsăm vorba. Nu e vreme de pierdut. Daţi funiile, unul trebuie să coboare.

— Cobor eu, zise Neete. Sunt cel mai uşor. Dumneata, domnule, eşti cel mai mare şi mai voinic dintre noi toţii, o să ţii cureaua.

— Bine! Legaţi toate lăncile împreună şi aşezaţile curmeziş peste spărtură, să ne slujească de reazim. Dar repede.

Peste o clipă tânărul plutea în spărtură, unde trebuia să fie un frig grozav.

Nu ajunse departe şi dădu semn.

— Mon lep zot. L-am găsit! strigă. Mai lăsaţi o funie.

Funiile erau subţiri, dar împletite din curele de ren.

Nu se rupeau cu una cu două. Puteai să le încredinţezi unui om cât de greu. Ţinându-l pe fiu, mai slobozirăm altă funie cu care să-l lege pe bătrân. A lucrat repede şi i-am scos pe amândoi.

Tata Pent căzu ţeapăn pe zăpadă.

— E mort, strigă văitându-se Neete. Duhurile rele i-au luat viaţa.

L-am cercetat pe lapon. Am constatat că inima îi bătea şi picioarele îi erau ţepene. Am încercat să-l liniştesc:

— Zotn' ela. Trăieşte! E numai leşinat. Cum l-ai găsit stând în prăpastie? Pesemne că nu e adâncă?

— Vai, domnule, e foarte adâncă, dar e îngustă, aşa că suliţa i s-a oprit şi s-a ţinut de ea.

— Wekkes, auto. Ce minune!

— Da, sfântul Iezots (Isus) la păzit. Dar nu s-ar putea să moară, din asta?

— Doar dacă s-a lovit cu capul de gheaţă! Hainele îi sunt groase, dar e amorţit de ger. Pe semne, a stat mult în prăpastie. Bănuiesc că e lovit, căci din leşin se trezea el acolo de mult. Luaţi suliţele şi faceţi o targă. Să-l ducem la cort. Unul să fugă după sania cu reni, să-l vedem mai repede acasă.

— Plec eu, făcu credinciosul Kakke Keira. Alerg iute, ca să nu-mi fie frig, şi vă las blana, altfel nu pot fugi destul de repede.

Aruncă blana, îşi luă suliţa şi o luă la goană îndărăt cu schiurile pe drumul pe care venisem. Cu ajutorul suliţelor, prăjinilor, funiilor şi a blănii am înjghebat o targă destul de bună. L-am legat pe bătrân bine şi, la drum. Ne venea mereu, dar nu era puţin lucru să treci cu povară peste copci. Trebuia multă băgare de seamă şi asta însemna timp. Când am ajuns în vale, iată şi sania, Kakke Keira luase blana lui Anda.

L-am legat pe bătrânul leşinat în sanie şi-am pornit în goana mare spre cort. Bineînţeles că sania trasă de reni iuţi ca vântul şi mânaţi de unchiul Zette ajunse înaintea noastră. Cum am sosit, ne-am scos schiurile şi am intrat în cort. L-am găsit pe tata Pent întins lângă foc şi tot în nesimţire. Cu toate acestea, mama Sniera şi felele, tot bocind şi văicărindu-se, se căzneau de zor să-i bage cu de-a sila în gura căscată sloiuri mari de sânge de ren îngheţat.

— Vreţi să-l omorâţi, le-am strigat eu.

— Sângele e bun la orice, domnule, îmi răspunde baba.

— Lui îi strică. Scoteţi-l din gură şi desface-ţi-i hainele. Am eu un leac mai bun!

În sacul meu de medicamente îmi rămăsese doar nişte tinctură de sunătoare. Bună pentru rănile provocate în cădere, dacă nu era ceva atins înăuntru. I-am desfăcut hainele, să poată respira mai lesne şi, fiindcă nu avea la îndemână amoniac ori spirt de naft sau ceva asemănător, le-am cerut tabac. Toţi se minunară: cum o să tragă mortul tabac! Cu toate astea bărbaţi şi femei se grăbiră să-mi întindă fiecare câte-o tabacheră făcută din piele de ren. Laponilor le place tabacul, aproape cât şi rachiul, dar fiindcă de acesta din urmă duc lipsă, fumează tutun şi trag tabac cu atât mai mult. Aşa că era destul în cort.

I-am pus ameţitului puţin tabac în acel loc al feţei pe care laponii îl numesc niuonne-nas. Şi, într-adevăr, n-am aşteptat mult efectul: fruntea îngustă şi ascuţită se încreţi, ochii închişi începură să tremure, gura se căscă e drept, încet, dar cât se poate de mult. Obrajii, unşi de catran împotriva frigului şi insectelor, se întinseră şi deodată se produse cunoscuta explozie, pentru care toate limbile lumii au unul şi acelaşi sunet: — hap... ciu!

— Aetnan... cu sănătate! strigară toţi, nebuni de bucurie.

Vraja se sfărâmase: se sfârşise a deschis ochii, s-a uitat uimit împrejur şi a zis cu glas răguşit:

— Muaji, vattopte malep... Daţi-mi sânge!

Mama Sniera mă privi întrebătoare. Am dat din cap a încuviinţare: da, căci nu mă lăsa inima să nu împlinesc dorinţa unui om abia scăpat de la moarte. Dar pentru că în stomacul de ren ce-l aveau început li se părea că

nu era destul, aduseră şi începură altul. Sparseră bolovanul de sânge şi mama şi cele trei fete s-au repezit să-l îndoape, că trebuia să înghită de cinci ori până să poată răsufla o dată.

Bolnavul înghiţi cât ai clipi, bulgăr după bulgăr de sânge îngheţat şi era atât de lacom de leacul mântuitor de moarte, încât mă prinse groaza şi în cele din urmă l-am oprit. Îndată ce nu se mai îndeletnici cu înghiţitul, duse mâna la cap şi se văită: Monlep pluocatest, mon lep havetetovum! mă doare, sunt rănit.

L-am cercetat unde a arătat cu mâna; sub gluga de blană, o umflătură destul de mare. Se lovise.

— Tunii mon kalkap vecchetet! O să te ajut! l-am mângâiat cu luând tinctura.

— Tote lep pesker? — Eşti doctor? mă întrebă el.

— Da, i-am răspuns, ca să aibă încredere.

— Ce ai acolo?

— O doctorie, care să-ţi liniştească durerea.

— E bună la gust?

— N-o vei bea. O să te ung cu ea la cap.

— Dă-mi-o s-o miros.

Fără să stau pe gânduri i-am apropiat sticla deschisă de nàs. Mirosi spirtul cu lăcomie şi zise cu faţa înveselită:

— Dă-mi mai bine, domnule, doctoria asta s-o beau. O să mă vindece mai curând decât dacă mă ungi cu ea pe cap.

M-am opus. Am cerut o cârpă dintr-o haină de vară, am muiat-o şi i-am legat umflătura. Fiindcă trebuia peste scurtă vreme să moi din nou legătura, n-am pus sticla în sac.

— Attje, cum ai căzut în spărtură? întrebă Neete.

Bătrînul tăcu puţin, apoi răspunse:

— Nu mă întreba! O să vă spun eu mai târziu!

Trebuia să ascultăm de această poruncă. Nu pricepeam de ce nu ne lămurea, dar îl scăpasem de la moarte şi eram vrednici de această încredere. Nu întrebă în schimb cum s-a sfârşit vânătoarea şi cum am dat de el, pentru a-l ajuta. Ne ascultă. Când află că fiertura de urs e încă fierbinte în căldare, ceru să se aducă cuţitele şi să se purceadă numaidecât la o gustare.

Mama Sniera lua cu ţepuşa bucăţi de măruntaie din căldare şi le punea în şorţul ei de piele, al cărui luciu

soios te lăsa să ghicești la câte mai slujise în viața lui. Acolo erau mărunțite iar bărbații, femeile și câinii luau ce le poftea inima.

În ce mă privește, am avut fericirea să mă ia în grijă frumoasa Marja, fiica mai mare a lui Pent. Avea poate douăzeci și trei de ani. În cele patrusprezece zile cât am fost găzduit în cortul lor, părea că-mi făcuse un locșor prietenos în inima ei. Îmi venea abia până subțioară, avea în cozi ca la un kilogram de untură, iar fața-i lucea de un strat gros de catran. Buzele ei zâmbeau pe o întindere cam de 12 centimetri. Năsucul îi era o alună. Ochișorii, din pricina luminii veșnice a zăpezii, se învățaseră a clipi într-una; dar mie unul, spun drept, nu-mi prea făcea cu ochiul.

Marja frământa cu degetele ei negricioase, grăsulii și unsuroase, cele mai bune bucăți ce le putea smulge pentru mine din colții câinilor și mi le îndesa cu drăgălășenie în gură, neținând seama de motivele ce păreau că fac de câte ori îmi feream cu îndărătnicie capul. Părinții priveau bucuroși această hârjoană prietenoasă. Am putut scăpa de stăruința cu care mă îndopa numai ridicându-mă la un moment dat și fugind afară ca să-mi recapăt suflul pierdut din cauza crampelor ce-mi chinuiau organele de mistuire.

Când m-am întors îmi dădu de bănuit fericirea cerească oglindită în ochii tuturor.

Îndată mi-am dat seama de neprevederea mea: m-am repezit la sticlă, o caut la lumină — goală-goluță, „bombos", cum ar zice turcul. Laponii și lapoanele își fricționaseră stomacul pe dinăuntru cu tinctura mea. Îmi venea să-i cert strașnic, dar a trebuit să râd de felul cum bătrânul căuta să se dezvinovățească.

— Domnule, n-o să ne certi? Am mâncat din urs și ne-am dat seama că fusese bolnav, de aceea am luat câte-o dușcă din doctoria ta, care vindecă orice boală. Mie, la cap nu-mi mai trebuia. Mi-a trecut. Sunt sănătos.

I-am întins sticla goală.

— Ai luat doctoria, ia și sticla... Ți-o dăruiesc.

Le-am făcut mare bucurie cu sticla aceea, căci o carafă sau o sticlă e o raritate prețioasă în gospodăria unui lapon.

De aceea îmi zise bucuros:

— Heratjama, iubite domnişorule, eşti doctor mare de tot şi binefăcător. A fost o binecuvântare venirea ta în cortul meu. Ne-ai dăruit atunci trei sticle de vin spanco (vin spaniol, aşa le zic ei romului) care ne-a uşurat inima; dar doctoria ta ne place şi mai tare. Păcat că n-ai mai multă. Dar acum, sunt obosit; culcă-te lângă mine. Când ne vom trezi, am să te rog să vii cu mine iar pe deal. Avem de vorbit ceva foarte de seamă.

Toate cele petrecute ne obosiseră mai mult sau mai puţin, încât îndemnul bătrânului venea tocmai la vreme. Au astupat deschizătoarea fumului şi iar ne-am aflat claie peste grămadă, ca înainte de năvala ursului,

II

Omul, mai ales călătorul, se deprinde repede cu toate. Aşa şi eu: am dormit fericit şi nu m-am trezit până când Marja cea nurlie a apropiat cizmele mele cele lungi, îmblănite, să şadă pe ele în loc de scaun, la foc, deşi, din întâmplare, în ele se aflau picioarele mele. Am răbdat greutatea mititicăi cât a binevoit să stea, apoi mi-am tras picioarele la loc.

M-am sculat şi eu din culcuş să văd cum pregăteşe fiertura de dimineaţă. Se slujeau întâi şi întâi cu fiertura rămasă în căldare de la măruntaiele ursului, adăugând sânge închegat de ren, brânză de ren uscată (aducea la gust cu o tabachere veche de corn, dacă aceasta ar putea fi mestecată mult în gură) pe urmă o porţie de somon, al cărui miros de peşte vechi era mai mult decât pătrunzător; mai aruncară şi câteva mâini de smorodină, ceva sare (doar pentru că tata Pent era om bogat), puţină făină (semăna a tărâţe) şi mai adăugară şi maţe de urs mărunţite, a căror curăţire lăsa mult de dorit.

În loc de fiertură, am cerut să-mi dea o bucată de carne de ren. Mi-au dat cu multă voie bună, părând bu-

curoşi de porţia mea de fiertură, pe care o împărţeau între ei.

După această gustare de dimineaţă (dimineaţă e un fel de a zice, când de luni de zile ne aflam în noaptea polară), am plecat cu tata Pent, luând suliţele şi puştile. Ne-am încălţat cu schiurile. M-a dus pe acelaşi drum de ieri şi am bănuit că vrea să discute în taină despre nenorocita întâmplare. Mergea tăcut. N-a rostit un cuvânt, până ce am ajuns în pădure la locul unde ne despărţiserăm de el.

— Piejo Herra. Şezi, domnule, zise el, aşezându-se pe zăpadă. O să-ţi povestesc ceva, dar nimeni nu trebuie să afle cele ce-ţi voi spune.

Stăteam lângă el, iar câinele, fără de care nici un lapon nu pleacă de acasă, se aşezase în faţa noastră. Chiar şi oaspetelui, dacă stă la el mai mult, îi dau atare însoţitor credincios. Bătrânul privi puţin înaintea lui; chibzuia, se vede, cum să înceapă vorba. Tăceam, ca să nu-i tulbur chibzuiala; în sfârşit vorbi;

— Domnule, poţi să ţii o taină?

— Da! am răspuns scurt.

— Şi n-o s-o spui?

— Nu!

— Bine! mă pot încredo în tine, căci te-am cântărit. Vrei să-mi prinzi un hoţ?

— Un hoţ? Eu? l-am întrebat mirat.

— Da, tu. La noi, când se face o faptă rea, trimite regele soldaţi să-l caute pe făptaş; dar trece multă vreme până fac drumul încoace, iar până atunci vinovatul fuge în Norgia (Norvegia), unde nu-l mai pot urmări. Rareori sunt oamenii ăştia destul de ageri ca să prindă un zamelats[1], care cunoaşte locurile mai bine decât ei.

— Ţi-a furat ceva? îl întreb.

Faţa-i prietenoasă se posomorî.

— Da, răspunse, cu o căutătură sălbatică în ochii mereu sclipitori.

— Cine?

— Nu ştiu.

[1] Aşa îşi zic ei, căci „lapon" e pentru ei cuvânt de ocară.

— Ai bănuieli?

— Nu.

— Ce ți s-a furat? Un ren?

— Ei, domnule, cum ați putea ști dacă mi s-a furat un ren! Am peste o mie de capete, din care se pierde câte unul. Când mi se fură un ren, nu mă supăr așa de mult. Furtul e mult mai mare; mi-au furat bani, mulți bani.

La aceste vorbe izbucni în plâns. Firea copilărească a laponului nu poate suferi nenorocirile cu răbdare bărbătească.

Începeam să pricep. Hoțul o fi fost omul care fugise ieri de noi? Descoperise ascunzătoarea lui Pent? Tata Pent era foarte bogat. Avea peste o mie de reni, cum spusese singur. De bună seamă îngropase mult bănet.

Când laponii mergeau la bâlci sau la unul din puținele orășele, cereau să li se plătească pieile ori alte mărfuri cu bani de argint. Așa că, în fiecare an, curge argint din belșug în acele locuri sălbatice ale Nordului și tot acolo se mistuie. Laponul rareori mai dă un ban îndărăt din câți îi intră pe mână.

Dacă și-a umplut punga, caută un loc singuratic în pădure, în mlaștină, ori în stânci. Păstrează cea mai mare tăcere. Spune moștenitorilor numai când se află pe moarte. Ca să nu-și piardă toți banii deodată, dacă i-ar descoperi cineva, ascunde în mai multe locuri și trece, din când în când, să-i vadă, ca să se bucure de bogăția lui. Nu rareori se întâmplă ca laponul să moară pe neașteptate, fără a mai apuca a destăinui cuiva unde a ascuns banii, ori o spune așa de nedeslușit, încât rudele nu pot găsi locul. Câteodată se întâmplă o prăbușire și nu se mai pot afla banii; sume însemnate se pierd, fără nici o nădejde de a mai ieși la lumină. Această zonă pustie stâncoasă a Laponiei înghite o mulțime de bani, fără a da vreo dobândă.

— Pot să știu câți bani aveai? l-am întrebat pe bătrân.

— Oveste Vuosah... două pungi, răspunse el.

— Le-ai ascuns?

— Da, domnule, dar nimeni nu trebuie să știe unde sunt ascunși talerii; nici fratele, nici nevasta, nici copiii. Am vândut multe piei, multă brânză și multe mă-

nuşi împletite de fetele mele. Parte am schimbat pe ce-mi trebuia şi mi-a mai rămas două pungi cu bani sunători. Ieri, când oamenii mei mulgeau renele, astfel că nu mă puteau urmări, am luat schiurile şi am plecat în mlaştină, să ascund banii. La întoarcere am văzut un străin care mergea pe câmpie. L-am urmărit, dar el a luat-o la fugă. M-am întors la locul unde ascunsesem banii, i-am luat şi i-am ascuns în altă parte. La miezul nopţii cînd ne-am luat după urs, l-am revăzut pe străin. M-am gândit îndată că umblă după banii mei.

L-am urmărit. S-a făcut nevăzut. M-am dus la ascunzătoare; talerii la locul lor, dar în vreme ce mă uitam la ei, am fost lovit în cap. Mi s-a întunecat înaintea ochilor şi-am căzut. Peste câteva minute m-am dezmeticit, dar îmi luase banii. Hoţul era departe, îl vedeam zburând pe zăpadă. A încercat s-o apuce pe cealaltă parte a culmii, iar eu am luat-o spre gheţurile crăpate, să-i tai drumul. Cunosc locul, dar mânia îmi tulbura vederea. N-am văzut crăpătura şi-am căzut... Când m-am deşteptat, eram în cort, cu tabac la nas. Hoţul a scăpat.

— L-ai recunoaşte?

— Nu, căci s-a furişat după mine fără să bag seamă. Avea pe faţă mască de iarnă, cum avem toţi, din blană, ca să nu ne îngheţe obrazul.

— N-ai luat seama, măcar la statura lui?

— Noaptea la noi ţine trei luni şi pe întunerjc ochiul se poate înşela. Aurora vibra neliniştită, iar lumina ei se mişca de colo-colo pe zăpadă. Cine să poată deosebi ceva! Bărbatul era îmbrăcat ca oricare altul. Zamelasti seamănă unul cu altul când nu-s în cortul lor. Nu l-aş mai cunoaşte. Dacă nu mă ajuţi, Herra nu-l voi descoperi pe hoţ niciodată, pierdut rămâne argintul meu strălucitor.

— Eu? Cum pot să te ajut dacă nici soldaţii regelui nu-ţi sunt de folos? Cunosc ţara tot atât de puţin ca şi ei şi n-am nici măcar împuternicirea ce o au soldaţii de la stăpânire împotriva hoţului.

— Domnule, greşeşti! Capul tău e mai sus decât al tuturor zamelaţilor şi niciodată nu s-au văzut pe aici arme ca ale tale. Orice hoţ s-ar teme de tine. Ai fost în ţări depărtate şi sălbatice, unde ai învăţat să urmăreşti fugarii şi să le citeşti urma, cum noi nu putem. Tu însuşi

ai povestit despre indianul pe care l-ai urmărit peste munți și văi, ca să-i luați îndărăt pieile pe care le furase. O să te duc pe urmele hoțului, sunt sigur că dacă le vei cerceta cu luare aminte nu va scăpa.

Hm! Nu mă așteptam la așa încredere în mine. Pierdeam toată stima dacă nu i-aș fi ascultat rugămintea și nu duceam cercetarea pînă la capăt. I-am zis totuși, prefăcându-mă:

— Attia, (tătucă), sunt de prea puțin timp în țara Zame. Nu cred că te pot ajuta.

El clipi și zâmbi șiret:

— Domnule, poți, doar ești doftor;

— Crezi că doctorii învață să-i prindă pe hoți?

— Glumești cu mine? Doctorul știe tot, doctorul poate orice, numai să vrea!

— Cine ți-a spus asta?

— E nevoie să-mi spună cineva? Știm doar cu toții că doctorul reușește orice, căci a învățat să scrie în *Saiva tjalem* (un răvaș sfânt, un descântec-talisman) și cine poartă un *Saiva tjalem*, aceluia nu i se poate întâmpla nici un rău, câtă vreme se îngrijește de el, să nu se strice.

— Te înșeli, i-am zis, clătinând din cap. Nu există talisman, și nici *Saiva tjalem* cu atâta putere.

— Ei domnule, nu vrei dumneata să recunoști! Chiar eu am atare scrisoare.

— De la cine?

— De la un doctor, pe care l-am întâlnit la Lulea, la Mare. Era priceput la toate, mi-a dat leacuri pentru ochi, care mă dureau. Când l-am rugat de un talisman, mi l-a scris pe dată, fără să-mi ia bani. L-am purtat mulți ani la piept. În vremea asta într-adevăr n-am avut nici o nenorocire; dar sudoarea l-a stricat. De aceea și-a pierdut puterea. De nu era așa rupt, nu cădeam în spărtură. O să te rog să-mi scrii altul.

— Unde e?

— Colea, zise arătând la piept.

— Poți să mi-l arăți?

— Doctorul accla nu m-a oprit. Vrei să-l vezi?

— Da!

A căutat sub cojoc de unde a scos o bucăţică de piele împăturită, care atârna de un şiret. În piele era o hârtie îndoită. Mi-o dădu.

— Uită-te, zise, cunoşti semnele de pe ea?

Rândurile, scrise cu creionul, erau foarte şterse. Mi-am dat seama dintr-o privire că erau cuvinte nemţeşti. Mare mirare m-a cuprins mai întâi, dar când am putut desluşi rândurile, am izbucnit în râs fără sfârşit. Iată ce am citit:

La Gange-i parfum şi lumină,
Cresc pomi uriaşi plin de soare,
Şi oameni frumoşi îngenunche
Tăcuţi lângă lotuşii-n soare.

La pol, sunt laponii, murdarii,
Mici, sluţi şi cu râsul prostesc;
Chincesc lângă foc şi frig peşte,
Orăcăie şi chicotesc.

Un mucalit

Vasăzică aceste versuri cunoscute ale lui Heine, în care acesta îşi bate aşa de rău joc de bieţii laponi, le-a purtat tata Pent ani de zile la piept, crezându-le pavăză atotputernice. Deci duhul şugubăţ al poetului nu se astâmpăra nici după moarte şi răzbise cu poznele şi ghiduşiile lui până în coclaurile zăpezilor polare! Dar oare cine să fi fost scriitorul acestor cuvinte! Să fi fost într-adevăr „doctor"? Se poate ca un om cult să coboare până într-atât încât să întărească superstiţiile, credinţele deşarte ale unui biet lapon? Cu tot râsul meu, m-am întristat şi am zis.

— Attja Pent, ăsta nu-i talisman, un *Saiva tjalem*, ci un kawes tjalok, o prostie. Cine ţi l-a făcut nu era doctor, era un zevzec.

— Domnule, dar mi-a fost de folos, zău?

— Ţi-l tălmăcesc. Îţi vei da singur seama ce trebuie să gândeşti despre el.

I-am tradus poemul, cum am putut în limba laponă. La ultimele cuvinte, sări mânios şi strigă:

— Vrei să-ţi baţi joc de mine? Nu scrie aşa.

— Ba chiar aşa!

— Nu-i adevărat, domnule!

— Va să zică eu mint?

Se gândi puțin.

— Domnule, ai fost mereu bun și serios cu noi, dar acum glumești. Acest *Saiva tjalem* m-a mântuit din multe nevoi; or cuvintele pe care mi le-ai spus sunt urâte, mă jignesc. Ele nu pot ajuta nimănui, nici nu pot să-mi aducă îndărăt banii!

— Ai vorbit foarte drept. Ți-am citit ce-i scris, n-am adăugat nici un cuvânt, nici n-am lăsat afară vreunul! Aruncă hârtia, nu-i de nici un folos!

— Așa o fi? întrebă el cu îndoială.

— Da.

— Domnule, am să pun hârtia asta la încercare!

— Cum?

— O port iar la piept. Dacă prindem hoțul, e bună, nu-l prindem, atunci nu-i bună de nimic.

— Dovada asta nu-i de luat în seamă, fiindcă vrei să prinzi hoțul cu ajutorul meu nu cu al hârtiei. Vrei într-adevăr să încerci? Du-te singur.

Se răzgândi și zise:

— Ai dreptate. Am să fac încercarea altfel. Hoțul a ascuns banii; dacă-i găsim nu va mărturisi. O să-i dau hârtia asta, dacă o să-l apere, atunci e bună, iar dacă găsim banii, atunci e adevărat ce mi-ai citit.

Era o judecată de lapon; dar tocmai pentru că era vorba de o astfe de aventură, m-am învoit.

— Bine, fie. Arată-mi urmele hoțului.

Am pornit prin pădure. După vreun sfert de ceas, am ajuns la podișul pietros, acoperit cu genistră înghirceită peste care ninsese. Am văzut acolo urmele a doi oameni.

— Să-ți spun locul unde ai ascuns banii? îl întreb.

— O să-l ghicești? mă întrebă mirat.

— Desigur.

Am cercetat ambele urme. Am urmat una din ele, până ce m-am oprit la o spărtură îngustă în stâncă.

— Aici au fost.

— Domnule, ai nimerit! strigă el. În crăpătura asta ascunsesem pungile, pe urmă am astupat-o cu zăpadă.

— Uită-te, aici ai stat aplecat, când priveai banii. Aici a stat hoțul, când te-a lovit.

— Cum poți să știi asta?

— O să-ți spun pe urmă.

Când străinul se oprise în urma lui Pent, i se întipăriseră schiurile mai adânc în zăpadă. Lăsase urme foarte vădite. Am băgat însă de seamă că unul din schiurile lui avea la tablă o stricăciune, lesne de identificat; se strivise de o piatră ascuțită. Am crezut că nu era bine să-i spun acum ceva lui Pent despre acest prețios semn de recunoaștere.

— Să-l urmărim? l-am întrebat.

— Da.

Am mers mai departe, afară din pădure, pe înălțimea golașă, apoi am coborât dând de câmpie. Acolo urmele pe zăpadă erau atât de slabe încât se vedea că cel urmărit trecuse cu schiurile în fuga mare. Am procedat și noi la fel: înaintam cu iuțeala unui tren peste șesul scânteietor. Așa că, mergând astfel, trebuia ca în două ceasuri să ajungem la cel mai apropiat vecin al lui Pent, la care mai fusesem de vreo două ori. Și acela era bogat, gospodăria lui era alcătuită numai din el, nevastă, o fată a lor și un argat, (teutnar), care nu mi se păruse vrednic de încredere. Stăpânul lui ne spusese că era venit din Norvegia și că-l are în slujbă de vreun an. Un om care trece așa singur peste munți sălbatici, de bună seamă a avut o pricină, nu vrednică de laudă, de a-și părăsi țara. De aceea m-am gândit fără voie că poate el e hoțul... Dacă presupunerea mea era cumva adevărată, atunci trebuia să mă aștept ca, înainte de a fi ajuns în cortul stăpânului său, să fi cârmit într-o parte ca să-și ascundă banii. N-a fost așa. Urmele mergeau tot înainte, drept. Vădit, hoțul era ori neprevăzător, ori foarte îndrăzneț de nu-și dăduse măcar osteneala să se gândească să-și ia măsuri de pază.

Am mers deci tăcuți mai departe, până am ajuns la cortul vecinului. Fiica lui era afară și l-a vestit de venirea noastră, așa că ne-a ieșit înainte.

— Tuina lirja atna... Pace vouă, zise Pent.

— Tuina aj aj. Asemenea! răspunse el.

Pe urmă se îmbrățișară, lepădând măștile și frecându-și prietenește nasurile. Eu, ca străin, am scăpat cu o

strângere de mână. Pe cele două doamne le-am salutat la fel. Pent întrebă:

—Unde-i teutnarul tău Pawek (Pavel)? Nu-l văd.

— E la vite. Uite-l.

Într-adevăr, îl văzurăm la reni, care se căzneau să scurme muşchii de sub zăpadă.

— Are schiurile la el? întreb eu.

— Nu, sunt atârnate colea în cort.

M-am apropiat să văd încălţările; la unul am descoperit numaidecât semnul de care am pomenit.

— Cheamă-l. Avem de vorbit cu el.

La un fluierat ascuţit şi un bătut din palme, argatul se apropie încet.

— Pueo est! Bună ziua, ne zise el cu cea mai nevinovată mutră.

— Schiurile aste sunt ale tale? l-am întrebat.

— Da, domnule, răspunse el.

— Mergem în cort, am de vorbit cu omul acesta.

Argatul intră fără împotrivire; stăpânii veniră în urma lui curioşi. Pe gospodar îl chema Stalo, adică uriaş, deşi abia îmi venea aproape de umeri.

— Attje Stalo, zic eu, argatul ăsta va pleca în curând de la tine.

— Unde? întrebă el mirat.

— La Kittck (Închisoare).

Se ridică speriat.

— Ce spui, domnule!

— Va merge la temniţă.

— Pentru ce?

— Fiindcă-i hoţ.

— Domnule, vrei să mă faci pe mine şi casa mea de râs?

— Nu. De ce să te batjocoresc? Eşti vecinul nostru! Am mâncat şi am băut cu tine, te iubesc pe tine şi pe ai tăi. Mă gândesc la fericirea şi pacea ta. De aceea îţi spun: argatul tău e hoţ.

Argatul nu răspundea. Nici nu clipea.

Cele două femei stăteau mute. Stalo strigă:

— Domnule, dovada.

— Pe cat! Omul ăsta a lipsit ori nu ieri de la cort?

— Da. L-am trimis alaltăieri peste deal, la Arpen Rauna I. Băieţaşului ei i-a ieşit întâiul dinte şi i-a dus un ren dăruit de mine.

— Când s-a întors?

— Foarte târziu. Azi, la vremea mulsului.

— Tata Pent are să-ţi spună de ce s-a întors aşa de târziu.

Pent povesti întâmplarea lui nenorocită. Argatul ascultă liniştit, tot fără a clipi. Ceilalţi, foarte aţâţaţi. După ce poveştitorul is răvi, Stalo îl întrebă pe argat.

— Ce ai de spus?

— N-am făcut asta, răspunse liniştit.

— Minţi!

— Jur c-a fost altul. Eu n-am dat de loc pe la spărturile de gheaţă.

— Dar ei s-au luat după urma ta!

— Se înşeală. Caută-mă dacă am banii la mine.

— Vom căuta! zise stăpânul.

Am căutat cu de-amănuntul prin hainele lui, pe urmă în tot cortul. Nimic!

— Pe unde a fost după ce s-a întors? întrebă.

— Numai la turmă, răspunse Stalo.

— Mai departe, nu?

— Nu. Ieşiţi puţin din cort.

— Pentru ce? l-am întrebat.

— Vreau să vorbesc cu Kummusul (toba fermecată).

El ştia că tata Pent mă considera printre prietenii cei mai adevăraţi: de aceea mi-a spus fără ocol ce avea de gând să facă. Mulţi laponi ţin întrucâtva la credinţele păgâne, din care face parte şi cea cu „toba fermecată". Aş fi vrut şi eu să fi fost de faţă la vraja asta, dar a trebuit să mă supun dorinţei gazdei. Nici femeile nu puteau asista. Au părăsit cortul şi ne-am dus la turmă. Ele ar fi întrat bucuroase în vorbă cu mine, dar am luat-o înainte şi mi-am pus schiurile să cercetez cu de-amănuntul împrejurimile cortului; căci de bună seamă banii îi ascunsese undeva pe aici, pe-aproape.

Urme erau destule, atât de cizme, cât şi de schiuri şi trebuia să fiu cu luare aminte. Am ocolit întâi cortul şi turma în cerc mai mic, pe urmă mai mare. În vremea asta femeile mă priveau dând din cap. N-am putut desluşi

nimic. Abia la al treilea ocol mai depărtat, am dat de o singură urmă, iar la una din ele am văzut semnul ştiut. M-am luat după ea. Am ajuns la şanţul care venea dinspre pădure. În şanţ pe sub gheaţă, curgea apă. N-am înaintat nici cinci minute, că m-am oprit locului uimit; descoperisem cea mai mare taină a unui lapon, anume Tiorivigardi al lui, un ţarc făcut din coarne de ren, împrejmuirea altarului păgânesc, pe care aduc jertfele. În mijlocul lui era un Sait, adică o piatră de apă, de o formă ciudată. Deşi la aceste pietre ei nu se mai închină ca înainte vreme, totuşi tiorivigardul e pentru laponi un loc sfânt, unde poate intra numai stăpânul casei. Tocmai acolo duceau însă urmele argatului. Am simţit că ascunzătoarea lui era acolo. Cine şi-ar fi putut închipui ca un lapon să ascundă lucrul furat tocmai într-un loc atât de sfânt!

Urmele duceau până la colţul al doilea al gardului de coarne. Aici se opreau; apoi se întorceau iar. Mi-am potrivit schiurile pe acele urme şi astfel am ajuns chiar la locul şi în poziţia în care stătuse argatul când ascunsese banii. Întâi am privit zăpada, cât puteam cuprinde cu braţele; părea neatinsă. Dar jos erau câteva stele de zăpadă care nu se aşezaseră prin plutire, ci le scuturase cineva de unde-va. M-am aplecat şi am cercetat din ochi încrengătura de coarne: tocmai acolo atârna ceea ce căutam. Era aşa de bine ascuns prin încâlceala de ramuri ale coarnelor, încât nu le-ai fi putut descoperi niciodată decât poate printr-o întâmplare. Era o pungă mare pentru tutun, iar când am pipăit-o am simţit cele două pungi cu bani.

Am lăsat-o atârnată la locul ei şi m-am întors repede îndărăt. Când am ajuns la cele două femei, am întrebat unde este argatul. Mi-au spus că era tot în cort. Nu am mai aşteptat însă mult şi ne-au chemat.

Argatul Pavel m-a privit batjocoritor.

— Domnule, i-am dat talismanul şi s-a ferit, îmi spuse tata Pent. E bun, deci, acest *Saiva tjalem*.

— Aşa vasăzică! i-am zis eu aspru. Unde-l are?

— L-a pus la gât; dar o să mi-l dea îndărăt, după ce-l va fi apărat.

— Ce-a spus toba fermecată? l-am întrebat pe vecinul Stalo.

— E nevinovat! mi-a răspuns. Hoţul a venit de la răsărit, zice toba fermecată. E un Kainolats-pessac (un câine suedez care a fugit deja dincolo cu banii.

— Sunteţi siguri?

— Toba nu se-nşală niciodată. E mai de crezut decât vorba unui strofar (preot), care vorbeşte din Evanghelie.

— Nu hulu, attja Stalo! i-am zis... Vorba tobei tale nu preţuleşte nici cât mărturia unui ski de rând.

— Glumeşti, domnule. Skiul nu vorbeşte deloc.

— Vorbeşte mai lămurit, mai adevărat decât toba ta şi apără cele două pungi ale lui tata Pent mult mai bine decât Saiva tjalemul lui cel netrebnic.

— Saiva tjalem e bun, făcu Pavel. Fă să vorbească skiul dumitale, domnule.

— Bine, o să-l auzi vorbind şi pe urmă o să arunci hârtia ta în foc!

Am ieşit din cort şi am adus schiul cu pricina.

— Schiul ăsta e al tău? l-am întrebat pe argat a doua oară.

— Da, şi a râs batjocoritor.

— Vedeţi această stricăciune la talpă? Asta e gura care vorbeşte. S-a întipărit în zăpadă acolo unde Pavel a prădat pa tata Pent şi s-a întipărit pe tot drumul până aici. Ea mi-a spus că hoţul e el, ba îmi mai spune şi unde a ascuns banii.

— Ei, haide, zi-i o dată să-ţi spună locul! rânji argatul.

— Numaidecât! i-am răspuns. Dar mai întâi ea îmi spune că ai pus amândouă pungile cu bani în punga ta de tutun. Arată punga.

A rămas deodată grozav de încurcat.

— Am pierdut-o, răspunse el încurcat.

— Minți. Schiul ăsta îmi spune c-ai ascuns-o aici, aproape. Veniți după mine! Cât ai zice de trei ori: Attje mijien, iukka leh almense (Tatăl nostru care-le ești în cer), ajungem unde a ascuns punga lui de tutun cu carboavele de argint!

— Domnule, e adevărat? strigă Pent.

— Da!

— Atunci, îți spun că arunc în foc Saiva tjalemul și nu mai ascult de toba fermecată!

— Țin seama de vorba ce-mi spui. Haidem; băgați de seamă să nu fugă flăcăul.

Mergeam înainte, ceilalți în urmă. Când am ajuns la locul unde se cunoșteau bine urmele argatului, le-am atras atenția.

— Plecați-vă și vedeți cât de lămurit vorbește schiul ăsta. Vorba lui e mai de crezut decât a tobei fermecate. Dar voi mergeți cu ochii închiși, nu vedeți, nu auziți nimic.

Am pornit-o mai departe. Pent și Stalo veneau în urmă, argatul între ei, femeile apoi.

Am ajuns la îngrăditura de coarne și în acel moment Stalo se cam supără.

— Aici ne aduci, domnule? Nu știi că locul ăsta e oprit?

— Un om cinstit n-are voie să vină în acest loc și unui hoț îi este îngăduit să-și ascundă aici prada? Vecine Stalo, nu ești creștin adevărat! Ești un păgân plin de păcate! Vezi, aici se isprăvesc urmele schiurilor și aici — poftim — atârnă punga de tutun. Uită-te, vezi dacă e a argatului dumitale!

Efectul produs de aceste vorbe nu se pot descrie. M-am aplecat, am luat punga și am ridicat-o în sus.

— El e, e punga lui! strigă Stalo.

Femeile îi întăriră şi ele spusele, iar tata Pent întinse mâinile cu nerăbdare:

— Domnule, deschide-o, oare pungile mele se află acolo?

— Acolo sunt, deschide singur!

O luă cu lăcomie, desfăcu legătura şi scoase pungile sale cu bani.

— Să număr, zise, chincindu-se jos.

Se chinci îndată şi vecinul Stalo, precum şi femeile, lângă el. Firește, erau foarte dornici să ştie cât ascunsese Pent. Nimeni nu lua seama ce face argatul, care, tiptil, o luase la picior, ştergând putina.

L-am lăsat în pace; oricum putea să fugă. Pedeapsa lui tot n-ar fi fost alta decât izgonirea din slujbă. L-am urmărit însă uşor, să văd dacă nu cumva mai face alt rău. S-a grăbit să înhaţe un ren, i-a pus un căpăstru, l-a înhămat la o sanie veche, a luat ceva merinde şi, peste câteva minute de la descoperirea pungii, argatul o ştergea în goana renului. Merseserăm numai până la marginea pădurii, de unde puteam să-l pândesc. Deodată l-am auzit în urma mea pe tata Pent strigând vesel:

— Tjuote kvecte-lokke-nala. O sută doisprezece, tocmai! Da, sunt toţi banii mei! Herra! Unde-i Herra?

— Aici i-am strigat eu.

Veniră spre mine alergând.

— Domnule, ai dreptate. Arunc în foc Saiva tjalemul!

— Şi nici toba fermecată n-ai s-o mai întrebi?

— Niciodată! Ţine, domnule, doi taleri din aceşti o sută doisprezece — sunt foarte mulţumit, şi i-ai câştigat pe drept.

I-am dat la o parte râzând, mâna cu cei doi taleri, zicându-i:

— Ţine-i, nu-mi trebuie!

— Vai domnule, cât eşti de bun! Hai repede acasă, să-i spun mamei Sniera cât sunt de fericit. Dar unde-i argatul?

— Colo!

I-am arătat sania care se mai zărea departe, ca un punct, pe zăpadă.

— A fugit! strigară toţi.

— Lăsaţi-l în plata domnului! i-am îndemnat eu. Ducă-se să-şi caute alt stăpân!

— Ai dreptate, să mergem repede, căci mama Sniera nu ştie unde suntem.

Dar despărţirea n-a fost prea uşoară, deoarece trebuia să gustăm zacuscă, cu un gât de rachiu. După aceea, am mai stat de vorbă despre întâmplare. În sfârşit, am plecat cu schiurile noastre îndărăt.

Cel care are genunchi puternici, nu-i vine greu să alunece cu schiurile. Tata Pent alerga mult mai uşor ca înainte când n-avea de dus atâta argint greu.

În două ceasuri am ajuns la cort. Tocmai la vreme, căci cei de-acasă începeau să se îngrijoreze.

Când am stat în jurul focului la fiertura de urs, Pent a povestit toată întâmplarea. După aceea s-a pornit un potop de laude din toate părţile. Unchiul Zette şi tânărul Neete îmi strânseră mâna, mulţumindu-mi. Cake Keira şi Anda mi se închinară cu smerenie. Iar Marja cea frumoasă zâmbea aşa de fermecător încât faţa-i unsă aducea a şuncă scoasă din sosul de untură. Cât despre bătrâna Sniera? Vai ce-mi auziră urechile. Cu glas îndulcit zise soţului ei:

— Atja, to mon etsap — tatăl, îl iubesc! Pe urmă se întoarse spre mine! Tjammit tappo; to mon kalkap tjulestet — închide ochii, vreau să te pup!

Năvăli asupra mea de parcă ar fi vrut să mă mănânce în loc să mă sărute.

Aceasta a fost singura sărutare pe care am adus-o acasă din Laponia şi, mărturisesc, că n-am închis numai ochii, dar şi gura, bine de tot!

Tata Pent ne privea chicotind glumeț, pe urmă scoase dintr-un buzunar talismanul ce-l luase din corsul argatului lui Stalo și-l aruncă într-adevăr în foc, zicându-mi:

— Domnule, fac ce am făgăduit. Mi-ai dovedit că Saiva tjalemul nu-i sfânt. Mânce-l focul! Tu rămâi la noi cât poftești. Te iubim, ești atât de înțelept și prietenos, parcă ai fi fiul sau fratele nostru.

Focul mistui rândurile necunoscutului Păcălici. Sufletul poetului Heine îl va ierta pe tata Pent că n-a mai vrut să-i poarte versurile în sân ca Saiva-tjalem!

SFÂRȘIT

ÎN ATENȚIA CITITORILOR!

În romanul următor din „Aventurierul", eroul principal are senzaționalele aventuri prin orașele:

- SUEZ
- PERIM
- ADEN
- ZANZIBAR
- BAR-ES-SALAAM
- UBENA
- UDJIJI — TANGANICA
- M'PALA

Dat la cules: 16.11.1993. Bun de tipar: 21.01.1994
Tiraj: 10.000 ex. Coli tipo: 12. Format 16/54 84
Tiparul executat la S.C. „UNIVERSUL" S.A.
cd. 752. Apărut 1994

Karl May – José Moselli

AVENTURIERUL DETECTIV
TAINELE ORIENTULUI • SAIW-TJALEM

ÎN ATENȚIA CITITORILOR

Răspunzând interesului crescând pentru romanul de aventuri de tipul ROCAMBOLE, *Editura LOGOS STAR* lansează colecția de romane AVENTURIERUL DETECTIV. Acest palpitant roman, rivalizând ca dramatism și suspans cu îndrăgitul ROCAMBOLE, aduce o notă în plus de interes, prin faptul că eroul cărții, purtat de soartă, cutreieră lumea în lung și-n lat, prilej cu care, cititorul însuși face o extraordinară călătorie prin ținuturi necunoscute lui, descoperind locuri dintre cele mai surprinzătoare.

Stilul alert, dialogul viu și bogat susțin o acțiune trepidantă și fac ca romanul să fie o lectură agreabilă pentru orice cititor, chiar în momentele de maximă depresiune și oboseală.

Călătorii imprevizibile, întâmplări senzaționale, lupte cu pirați, cu bandiți ai deșertului și ținuturi veșnic înghețate, șantaje, intrigi și conflicte rezolvate cu inteligență și forță de eroul principal în stil polițist, arată ambianța în care se desfășoară de-a lungul a 12 romane, minunatele aventuri ale unui visător, cu suflet bun și iubitor care va cuceri cu siguranță adeziunea și dragostea cititorului.

ISBN 973-96372-9-9

LEI 800

IUBIRE ȘI HAZARD